

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ပင်ယံထက်ကမြေမခပ်နီ :

အချစ်
လှေဆင်းဝတ္ထုသစ်

BURMESE
CLASSIC

ဒို့ယာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာဏာတာဝန်တို့နိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်လူသဘောထား

- ♦ ပြည်ပကားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်အပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပတရားမျှတသမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ဆွေပုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၇) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စင်စစ်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ♦ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ♦ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော၊ ဒီမိုကရေစီစနစ်၊ ရှင်သန်ခိုင်မာစေတတ် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ပွဲစည်မှတစ်ဆင့်ဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးတို့ ဒီမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတတ်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတတ် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ရေ၊ ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပံ့ပိုးစွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေတတ် တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အနိမ့်နိုင်ငံစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ စစ်မုန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြန့်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်လက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

မယ်ခိုင်

ဝင်လံတက်တ

မြေမခပန်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂ ခုနှစ်

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်ဆန်း

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၁၉၅-၈၃

ပင်ယံထက်က မြေမပန်း / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၂၉၉ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ပင်ယံထက်က မြေမပန်း

ငါဟာ

ကြာတစ်ပွင့်ဖြစ်ချင်ခဲ့ပေမယ့်

မေတ္တာက ကြာရိုးလို မခိုင်မာ

ရှိရင်းစွဲရိုးတံလေးမှာလည်း

တစ်ပွင့်တည်းမတင်နိုင်တဲ့

ငါ့အဖြစ်က

ဆော့တဲ့ပွင့်ဖတ်ကိုလည်း မပေးနိုင်ခဲ့လို့

ကမ်းစပ်မှာပွင့်တဲ့

မထင်မရှားဖေဒါလေး ဖြစ်ခဲ့ရပြီလေ....

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝင်ကံကံက ပြောမခန်း

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော်ခန့်က မိတ္ထီလာမြို့တွင်
သိပ်ချမ်းသာသော သူဌေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး၏။

အလွန်ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးနှင့် များပြားလှသောလုပ်
ငန်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခြွေရံသင်းပင်းများစွာနှင့် ထိုသူဌေး
ကြီး နေထိုင်သော ခမ်းနားတဲ့အိမ်ကြီးကို 'ရွှေခြံရံ'ဟု အမည်
ခေါ်တွင်စေခဲ့ပါသည်။

ထိုရွှေခြံရံအိမ်ကြီးကို ကြေးနီရောင်ခြံစည်းရိုးတို့က ဝိုင်း
ရံထားပြီး ခိုင်ခံ့ထည်ဝါလွန်းလှသည့် နီညိုရောင်တံခါးရွက်ကြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် အဝင်ဝကို မွမ်းမံထားခဲ့ပါသည်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဘော်စကွန်ကားလေးတစ်စီးက နေရာယူနေတတ်ပြီး အိမ်မကြီး၊ မီးဖိုဆောင်၊ အိမ်လုံးလေးနှင့် အလုပ်သမားတန်းလျားဆိုတဲ့ အဆောက်အဦးများနှင့် ရွှေခြံရံကို ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားခဲ့ပါသည်။ မိတ္ထီလာမြို့တွင် ရွှေခြံရံက အထင်ကရအိမ်ကြီးဖြစ်သလို ခမ်းနားထယ်ဝါတဲ့လူနေမှုစနစ်ဖြင့် လည်း နေထိုင်သူတွေက နာမည်ကြီး ကျော်စောလှပေသည်။

ထိုသို့ခမ်းနားသောရွှေခြံရံ၏တံခါးဝ၌ ခြေထောက်တစ် စုံက ရပ်တန့်သွားပါ၏။

“ကလောင်! ကလောင်!”

ဟူသော ခေါင်းလောင်းတီးသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာ သည်နှင့် ခြံအတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသူ ဦးမြတ်မှာ တံမြက် စည်းရိုးတံရှည်ကြီးကို ခြံစည်းရိုးတွင်မှီကာ ထောင်ထားလိုက်ပြီး နီညိုရောင်ရင့်ရင့်သံပန်းတံခါးမကြီးဆီ လျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ကလောင်! ကလောင်! ကလောင်!”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ကလေးငယ်ကို လက်ဆွဲထားသော အသက်လေးဆယ်

ဝန်းကျင်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးကိုမေးလျှင် အမျိုးသမီးကြီးက ဦးမြတ်ကို သေသေချာချာကြည့်ကာ...

“ရှင်က ဦးမြတ်ဆိုသူထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဦးမြတ်ပါ”

“ကျွန်မနာမည်က မြမြနင်းပါ”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသောသူက သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ရုံမကဘဲ၊ သူ့နာမည်ကိုပါသိနေ၍ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ဦးမြတ်မှာ တွေးစရာဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဒါနဲ့ မမြမြနင်းက ဘာကိစ္စများလဲ”

“ကျွန်မက မန္တလေးကပါ၊ ကျွန်မက ဒီရွှေခြံရံရဲ့အရှင် သခင် ဦးနေလနဲ့တွေ့ဖို့လာတာပါ”

ထိုအမျိုးသမီးက အထစ်အပေါ့မရှိပင် ဆရာရဲ့နာမည် ကို ပြောနေ၍ ဦးမြတ်မှာ နဖူးကြောတွန့်သည်အထိ စဉ်းစားလိုက် မိပါသည်။

“ဦးနေလများ ရှိပါသလား”

“ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြောပါ”

“အပြင်သွားတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကတော်ကတော့ ရှိနေပါတယ်”

“ဒေါ်မိုးမေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဗျာ! ဆရာကတော့ကိုလည်း သိတယ်”

ဟုဆိုပေမယ့်လည်း အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မပေးသေးတဲ့အခြေအနေကို မြဲမြဲနင်း သဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်ကိုင်အိတ်လေးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုထုတ်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါကို ဦးနေလရဲ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ အကယ်၍ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဒီမြို့ထဲက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ရှိနေမယ်။ ဒီမြို့က ကျဉ်းပါတယ်၊ ဦးနေလရဲ့ဓနအင်အားနဲ့ ကျွန်မတို့ကိုရှာဖို့တော့ မခက်လောက်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ချထားသောခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး ကလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားသောအမျိုးသမီးကို ဦးမြတ်က အတွေးများစွာတို့နှင့် ငေးကြည့်နေစဉ်တွင်...

“ဘယ်သူလဲ ဦးမြတ်”

“မြမြနင်းတဲ့”

“ဦးမြတ်ရဲ့အသိလား”

“ကျွန်ကတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ သိနေတယ်”

ဟုဆိုလျှင် လှပကျော့ရှင်းနေသော အမျိုးသမီးမှာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးက တာရှည်မခံလိုက်ပါချေ။

“ဆရာနဲ့ဆရာကတော့ကိုလည်း သိနေတယ်”

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

“လက်ထဲက ဘာလဲ”

ဟု ဦးမြတ်ကိုင်ထားသော စာအိတ်ကိုရည်စူးပြီးပြောလျှင် ဦးမြတ်က သူ၏လက်ထဲမှစာအိတ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“အဲဒီမိန်းကလေးက ပေးသွားတာ၊ ဆရာကိုပေးပေးပါတဲ့။ ဆရာကတော်ပဲ ယူသွားပါတော့။ ဆရာနဲ့ဆရာကတော်က အတူတူပဲကို”

ဟု ဦးမြတ်ကဆိုလျှင် သူမက ထိုစာကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ တွေးဆဆနှင့် လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

ဘာလဲ... အဲဒီမြမြနင်းဆိုသူက ဘယ်သူလဲဟုသော

အတွေးနှင့် ကလေးငယ်ကိုလက်ဆွဲပြီး ထွက်သွားသောပုံရိပ်တစ်ခုကို မျက်လုံးထဲ ပုံဖော်နေမိပြန်ပါသည်။ သူမ မသိတာအမှန်ပါ။ သေချာပါသည်။ ထိုကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုးနဲ့ အမျိုးသမီးကို သူမ မသိတာအမှန်ပါ။ ဘယ်သူများလဲ။ အိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာပြီးမှ သူမကိုလည်းသိနေလျက်နှင့် ဘာလို့ သူမကိုဝင်မတွေ့သွားရတာလဲ။

ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ခရီးသွားဆိုတာ သိသာလှပါသည်။ ဘယ်က လာတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာလို့ အစ်ကိုထံ ဒီစာကိုပေးသွားရတာလဲဟူသော အတွေးများစွာက သူမအာရုံထဲ လွင့်မျောနေရပါသည်။

ဦးမြတ်ထံမှ ရရှိသော ထိုစာအိတ်ကိုကြည့်ပြီး သူမစိတ်ထဲ ဖေဖေဖြစ်နေရပါသည်။ ထိုစာဟာ စီးပွားရေးကိစ္စမျိုးမဟုတ်တဲ့ လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူမယုံကြည်နေမိပါသည်။ ဘာလဲ... ဘာအကြောင်းကိစ္စကြောင့် စာတစ်တန်ပေတစ်တန် ဖြစ်လာရတာလဲ။

သူမ စိတ်ဝင်စားလာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သိချင်စိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင်သည့်အဆုံး၌ စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ကြိုးမား

သောစာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်၏။

‘သို့’

ဆရာကတော်လို့ခေါ်တဲ့ ဒေါ်မိုးမေ

ဟူသောစာကြောင်းကြောင့် သူမ လန့်သွားရပါသည်။ သူမ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာရပါ၏။ ဦးနေလအတွက်ဟူသောစာက သူမနာမည်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။ သူမ စာကိုဆက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

‘သိပ်ကိုအံ့သြသွားသလား၊ မအံ့သြပါနဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်အကျင့်ကိုသိနေသူမို့ပါ။ ဦးနေလဆီပေးခဲ့တဲ့ ဒီစာက ဆေးဈာပေါက် ရှင်လက်ထဲရောက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေခဲ့ပါတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့တိုက်ပွဲက မကြာခင် စတော့မယ်။ ရှင်ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ။ သိက္ခာရှိတဲ့တိုက်ပွဲဖြစ်ချင်လို့ ရန်သူကို စစ်ကြေငြာပြီးမှပဲ ကျွန်မဝင်လာမှာပါ။ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတဲ့ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့နိယာမဟာ ‘မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်မ သက်သေပြရလိမ့်မယ်’

စာရွက်ပင် လွတ်ကျသွားရသည်အထိ သူမ တုန်လှုပ်
ခြောက်ခြားသွားရပါ၏။ သူမရဲ့နဖူးထက်မှ ဖောချွေးတို့က နဖူး
မှတစ်ဆင့် ပါးပြင်သို့ပင် စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

‘ခင်မူနီခ၊ နင် ဘာတွေများ ငါ့ဘဝထဲ နှောင့်ယှက်ဦး
မှာလဲ’ ဟုပင် နှုတ်မှ ယောင်နုပြောဆိုမိသွားရပါသည်။ သူမ
ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်လာရပါ၏။ သူမရဲ့အာရုံထဲတွင် သူမ
ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသော ခင်မူနီခရဲ့အကြည့်တွေက ကြောက်
မက်ဖွယ် ကြီးစိုးနေရပါသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ... ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ ဘာတွေ
ဆက်ဖြစ်လာမှာလဲ။ ဘာဆိုဘာမှကို မတွေးနိုင်လောက်အောင်
ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ချာချာလည်နေခဲ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၂)

“ဆရာကတော် နေမကောင်းဘူးဆို”

ဟုဆိုကာ အိမ်ရဲ့အိမ်တော်စိုးကြီးဟုလည်း ပြောလိုရ
သူ၊ ဆွေမျိုးသဖွယ်ဖြစ်နေသူ ဒေါ်ကြီးမြစိန်က သူမလဲလျောင်း
နေရာအခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်တွင် သူမက အိပ်နေရာမှ ထ
ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ကြီးစိန်၊ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကတော်”

နွေးထွေးသောမျက်လုံးမျိုးနှင့် သူမကို ရိုရိုသေသေဆို

လျှင် သူမက ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာခေါက်ကလေးကို ဒေါ်ကြီး မြစ်နိထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုစာခေါက်ကလေးကို ဒေါ်ကြီးမြစ်နိက လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖြန့်ကာ စာကိုဖတ်လိုက်သည်ဟွင်...

“ဟင်!”

ဒေါ်ကြီးမြစ်နိရဲ့မျက်နှာမှာလည်း အံ့သြမှုတွေ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတွေပါ ပြည့်နှက်သွားရပါသည်။

“ဒါကို ဘယ်ကရတာလဲ”

“မနွေက မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ကိုလာသွားတယ်”

“ခင်မူန့်ခလား”

“ဟင့်အင်း... တခြားလူပါ။ အစ်ကိုကိုပေးပေးပါဆိုပြီး ဦးမြတ်ကိုပေးသွားတယ်”

“ဟွန်း... ဒဏ်ရာဟောင်းမှာ အနာတရဖြစ်ပြန်တော့ မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမလဲ။ ခုဆို ဒါတွေပြီးသွားတာ လေးနှစ်လောက်ကြာသွားပြီလေ။ ခင်မူန့်ခနဲ့ ခက်ပါရဲ့ကွယ်။ ဘာတွေထပ်လုပ်ဦးမှာလဲ”

“ကျွန်မ ကြောက်နေမိတယ် ဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်။ အရင်

ဟွန်းကတော့ ကျွန်မနဲ့အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး။ ပြင်ဆင်ချိန်ရှိခဲ့တယ်။ ခုဆို သမီးကြီးနဲ့သမီးငယ် က ကျောင်းနေပြီး သိတတ်နေပြီ။ သမီးတွေရင်ထဲ အနာတရ ဖြစ်ပယ်ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိလာမှာကို ကျွန်မကြောက်မိတယ်”

“ခင်မူန့်ခနယ်နော်၊ အငြိုးကြီးလိုက်တာ။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့။ အမှောင်ထဲကလူကို ကိုယ်က ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခင်မူန့်ခရဲ့စိတ်က ဆန်းပါဘိသနဲ့။ ဘာတွေထပ်လုပ်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြရုံပေါ့”

ဟုဆိုသည်တွင် သူမက ဒေါ်ကြီးမြစ်နိရဲ့လက်ကို ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒေါ်ကြီး၊ အကယ်၍ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့ရင် ကျွန်မဘက်က ရပ်တည်ပေးနိုင်မလား”

“ဆရာကတော်ရယ်၊ ဒီမိသားစုနဲ့ ဒီရွှေခြံရံအိမ်ကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့ကို ဒေါ်ကြီးမလုပ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး”

ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းမောက် ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ...

“သာမန်ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ခင်မူန့်ခကတော့

သတိထားစရာပဲ။ သူ့ဘက်က တစ်ခုခုကိုသေချာနေလို့ ခုလိုစစ်
ကြေငြာလိုက်တာပဲ။ ဟင်း... ဘာတွေများ လုပ်ဇာတ်တွေ ခင်း
ဦးမှာလဲ”

“ကျွန်မကလည်း ဒါကိုပဲ မစဉ်းစားနိုင်တာပါ ဒေါ်ကြီး
စိန်ရယ်”

“ကေတု ဆရာနဲ့များ အဆက်အသွယ်ရှိနေကြတာလား”

“ရှိပုံမရဘူး၊ မရှိလို့ဘဲ ဒီအထိ အဲဒီအမျိုးသမီးက
ရောက်လာခဲ့တာပေါ့”

“အင်း... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခင်မှုန်ခက ဒီရွှေ
ခြံရံထဲကို ဒုတိယအကြိမ် အခြေပြန်ချတော့မယ့်ပုံပေါ့”

“ဘယ်လိုပုံမျိုးနဲ့ ရောက်လာမယ်မှန်းမသိပေမယ့် ကျိန်း
သေပေါက်ကို ခင်မှုန်ခ ပေါ်ထွက်လာတော့မှာပါ။ ခင်မှုန်ခပေါ်
လာစရာနည်းလမ်းရှိတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီအိမ်က ထွက်သွားစဉ်မှာ ခင်မှုန်ခမှာ ကိုယ်ဝန်ပါသွား
ခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မ မပြောနိုင်တာတစ်ခုက အဲဒီကိုယ်ဝန်သား
အစ်ကိုနဲ့အကြောင်းပါခဲ့ရိုးမှန်ရင် ခင်မှုန်ခဝင်လာရော ဒီတစ်နည်း

ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ခင်မှုန်ခက ဖိုးကျော်နဲ့လက်ထပ်သွားတယ်လို့ ကြား
တာကရော”

“သိပ်မသေချာတဲ့သတင်းတွေပါ”

“မသေချာတဲ့သတင်း၊ ဟုတ်လား”

ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ဆိုချိန်မှာတော့ ဒေါ်မိုးမေမှာ အဓိပ္ပာယ်
များစွာတို့ ရစ်သိုင်းနေသောမျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်ကြီး၊ အသက်ရှင်နေ
ရတဲ့ကျွန်မရဲ့ဘဝကလည်း ရှင်သန်ဖို့ခက်ခဲလွန်းလှပါတယ်။ အရိပ်
မည်းကြီးက ကျွန်မကိုအမြဲခြောက်လှန့်နေခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မ
အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ခဲ့ပါဘူး၊ မလွဲသာတော့တဲ့အခြေအနေမျိုးမို့ပါ။
ကျွန်မကိုကြည့်သွားတဲ့ ဖိုးကျော်ရဲ့မျက်လုံးတွေက အိပ်မက်ဆိုး
ကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။ ဒီလေးနှစ်လုံးလုံးလည်း ကျွန်မ မပျော်ရွှင်ခဲ့ရ
ပါဘူး။ ဘာတွေများဖြစ်လာနိုင်မလဲလို့တွေးရင်း ရင်မောရခဲ့ရတဲ့
အချိန်တွေလည်း များခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မကြောက်လန့်နေတယ်၊ သမီး
နှစ်ယောက်သာမရှိရင် ကျွန်မ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတာ ကြာပါ
ပြီ။ ကျွန်မ ဒီလိုဘဝကြီးမှာ မနေချင်တော့ဘူးဒေါ်ကြီးစိန်ရယ်”

ဟုပြောလိုက်သော ဆရာကတော်ရဲ့စကားလုံးများက
ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရဲ့ရင်ကို နာကျင်သွားစေရပါသည်။ ဆရာကတော်
ရဲ့သောကတွေကို ဒေါ်ကြီးမြစိန် နားလည်နေပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်ကိုယ်၌ကလည်း ဒီ
သောကတွေကို လေးနှစ်လုံးလုံးထွေးပိုက်ထားခဲ့ရလို့ပါ။ ဒီအိမ်
ကြီးက ခင်မှုန့်ခ မထွက်ခွာမီအချိန်က ကြည့်သွားခဲ့တဲ့ မျက်လုံး
တွေကို ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ငြိုးမာန်ကြီးလိုက်တဲ့အကြည့်
မျိုးဖြစ်၍ပါ။ ဘဝကြီးက အစကတည်းက မှားနေခဲ့တာကိုး။ ခင်
မှုန့်ခဆိုသော ငြိုးမာန်ကြီးတဲ့မာယာနဲ့မိန်းကလေးကိုသာ ကလေး
ထိန်းအဖြစ် မခေါ်ခဲ့ဘူးသာဆိုရင် ဒီရွှေခြံရံအိမ်ကြီးမှာ မည်သည့်
ပြဿနာမျိုးမှမရှိနိုင်ပါချေ။

ကုန်လွန်သွားတဲ့အချိန်တွေကို နောင်တရမိပေမယ့် ပြန်
လည်ပြင်ဆင်ဖို့မှမဖြစ်နိုင်တော့တာ။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟုသဘောပိုက်
ကာ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရုံပေါ့။

အခန်း (၃)

“ကလောင်! ကလောင်!”

ခေါင်းလောင်းသံက ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် ခြံဝင်း
ထဲတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြသော ဦးမြတ်နှင့်မောင်နိုင်မှာ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး မောင်နိုင်ကပဲ လူငယ်
ပီပီ တံမြက်စည်းရိုးတံရှည်ကို ဖြစ်သလိုပစ်ချကာ ခြံရှေ့သို့ထွက်
လာခဲ့သည်တွင် ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မှာဆွဲထားသော
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲခင်ဗျ”

တံခါးမကြီးကိုဖွင့်မပေးဘဲ မေးလိုက်သည်တွင် ထိုအမျိုးသမီးက အိမ်ကြီးထဲသို့ မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ...

“ဒေါ်မိုးမေ ရှိပါသလား”

“ဪ၊ ဆရာကတော်က စောစောလေးတင်ပဲ အပြင်ထွက်သွားပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒါဆို ဦးနေလတော့ သေချာပေါက်ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိ... ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီစာကို ဦးနေလဆီပို့ပေးပါ”

“ဗျာ!”

မောင်နိုင်မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ လူကိုယ်တိုင်ရောက်လာပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် စာတစ်တန်ပေတစ်တန်ဖြစ်နေတာလဲဟု တွေးဆဆဖြင့်ပင် ထိုအမျိုးသမီးရဲ့လက်ထဲမှစာကို လှမ်းယူလိုက်မိပါသည်။

“ဘယ်သူလို့ပြောပေးရမလဲ”

“တစ်ချိန်က ခင်မူနီဆို လူတိုင်းသိမှာပါ”

“ဗျာ!”

“မင်းကတော့ လူသစ်ထင်တယ်၊ ဒီစာ ဦးနေလလက်ထဲ ရောက်သွားရင် နေခြည်ညွှန်းရိပ်သာမှာ မြေနှင်းဆိုတဲ့အမျိုးသမီး စောင့်နေတယ်လို့ပြောပေးပါ”

ဟုဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော အမျိုးသမီးကို မောင်နိုင်က နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

ဒီရွှေခြံရံကို မောင်နိုင် ရောက်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ကာလရှိခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ဒီအိမ်ကြီးကိုမူ ခုထိနားမလည်နိုင်သေးပါချေ။ မိသားစုမဟုတ်တဲ့မိသားစုခြံကြီးဟု ရင်ထဲခံစားရပါသည်။ အိမ်ရဲ့အရှင်သခင်ဖြစ်သူ ဦးနေလမှာလည်း နေ့စဉ်သောက်စားခြင်းနှင့်သာ အချိန်ကိုကုန်လွန်စေပြီး တစ်နေ့လုံးနေလို့ လူမှုရေးစကားတစ်ခွန်းတောင် အပိုမပြောသူဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကတော်နှင့်လည်း လင်မယားဆက်ဆံရေးမျိုး ရှိမနေခဲ့ပါချေ။ ပြီးတော့ သမီးနှစ်ယောက်နှင့်လည်း သားအဖဆက်ဆံရေးမျိုးမရှိသည့်အပြင် ဒီသုံးနှစ်ကျော်ကာလ၌ ဆရာဦးနေလရဲ့အပြုံးကို မောင်နိုင်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူး၍ ဦးနေလမှာ ပြုံးမှပြုံးတတ်ရဲ့လားဟုပင် သံသယဝင်မိပါသည်။

ဆရာရဲ့ပုံက သာမန်အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားမျိုးနဲ့

မတူတာ အမှန်ပါ။ ဆရာကိုနားမလည်သလို ဆရာကတော်ကိုလည်း မောင်နိုင် နားမလည်ပြန်ပါ။ ရုပ်ရည်ချောမောသောဆရာကတော်ရဲ့မျက်နှာတွင် ပျော်ရွှင်မှုပျောက်ဆုံးနေရသလို ခံစားချက်မဲ့လွန်းလှပါသည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် တိကျပြတ်သားလှတဲ့ဆရာကတော်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမောပြီး အထူးပင်ငြိမ်သက်နေတတ်ပါသည်။

အိမ်ခန်းကို တစ်ခန်းစီ ခမ်းခမ်းနားနားသီးခြားအိပ်တတ်သော ဆရာကတော်နဲ့ဆရာရဲ့ မျက်နှာချင်းဆုံချိန်မှာ မောင်နိုင် သိရသလောက်တော့ မနက်စာစားဝိုင်းတစ်ချိန်တည်းပဲ ရှိနေပါသည်။

မနက်စာစားဝိုင်းတွင်လည်း ချစ်ခင်နွေးထွေးခြင်း လုံးလုံးမပါတဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းသာ ပြောတတ်သော ဆရာကတော်နဲ့ဆရာတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးမှာ မောင်နိုင်အဖို့ ထူးဆန်းနေခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဆရာကတော်က မိခင်မို့ မမကြီးနှင့်မမလေးတို့အား နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံတတ်ပေမယ့် ဆရာကတော့ မိမိကလေးမဟုတ်သလို အေးစက်စက်ဆက်ဆံတတ်တာကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မောင်နိုင်ရဲ့စိတ်ထဲ၌ မမကြီးနှင့်မမလေးတို့က

ဆရာရဲ့သွေးသားမှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်နေတတ်ပါသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရွှေခြံရံအိမ်ကြီးက မောင်နိုင်အတွက်တော့ ထူးဆန်းနေတာအမှန်ပါပဲ။ အေးစက်စက်နိုင်သော အိမ်တော်စိုးတာဝန်နှင့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရော၊ တစ်နေ့လုံးမှ စကားနှစ်လုံးပြည့်အောင် မပြောတတ်သည့်ခြံစောင့်ဦးမြတ်ရော၊ တစ်နေ့ကုန် အိမ်တွင်းသန့်ရှင်းရေးသာ လုပ်နေတတ်သည့်မလေးရော၊ တစ်နေ့ကုန် မီးဖိုဆောင်ထဲ တကုပ်ကုပ်အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည့် မိအေးပါ ထူးဆန်းလွန်းနေ၍ အင်မတန်စကားများတတ်သော မောင်နိုင်မင်လျှင် ဒီရွှေခြံရံအိမ်ကြီးထဲ၌ စကားနည်းသူဖြစ်လာရပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆရာဦးနေလ အပြင်သွားရင် နောက်က လိုက်မယ်၊ ဆရာဦးနေလခိုင်းရင် လုပ်မယ်နှင့် အချိန်ကုန်လာရသည်မှာ ခုဆို ရွှေခြံရံထဲ၌ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့အလုပ်က ဆရာဦးနေလရဲ့အတွင်းရေးမှူးမကျတကျ တောက်တိုမယ်ရလည်း ဟုတ်တဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

မောင်နိုင်က အတွေးများစွာတို့နှင့် မြဲပြနင်းဆိုသော

အမျိုးသမီးပေးတဲ့စာကိုယူဆောင်လာပြီး ဆရာဦးနေလ အပြုံးနား
နေရာစာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး...

“ဆရာ”

ဟုအသံပြုရင်း ဆရာဦးနေလ ထိုင်ဖတ်နေရာအခန်းထဲ
သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဦးနေလက စာတစ်စောင်ကိုင်ပြီး ဝင်လာသောမောင်နိုင်
ကို မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်၏။

“ကလေးနဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်၊
အဲဒါ ဆရာ့ကိုစာပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်”

ဟုဆိုကာ စာကိုလှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုစာကို ဦး
နေလက လှမ်းယူရင်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်က
ခင်မူန့်ခလို့တော့ ပြောသွားပါတယ်”

“ဟင်!”

ဦးနေလရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားရပါသည်။ ခင်မူန့်ခဆို
တဲ့နာမည်က ဦးနေလရဲ့ရင်ကို ဗလောင်ဆူစေခဲ့မယ်လို့ မောင်နိုင်

ဘယ်ထင်လိမ့်မလဲ။

ဦးနေလက စာအိတ်ကို ကဗျာကယာဖွင့်ပြီး စာကိုဖတ်
လိုက်သည်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သော ဦးနေလမျက်နှာအပြောင်း
အလဲကို မောင်နိုင် တွေ့မြင်နေရပါသည်။

မောင်နိုင် အံ့သြမိပါ၏။ သူ ဒီရွှေခြုံရုံကိုရောက်လာသည်
မှာ ခုဆို သုံးနှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ဒီသုံးနှစ်ကျော်ကာလအတွင်း
ဦးနေလရဲ့အနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့ရပေမယ့်
ဦးနေလရဲ့မျက်နှာတွင် မည်သို့သောအပြောင်းအလဲကိုမှ မမြင်ခဲ့
ဖူးပါချေ။ အပြုံးအရယ်မရှိ မျက်နှာသေကြီးနှင့်သာ အေးစက်စက်
နေတတ်သော ဦးနေလကို စိတ်လှုပ်ရှားစေတဲ့ ထိုစာပါအကြောင်း
အရာများကို မောင်နိုင် စပ်စုချင်နေမိပါသည်။ သို့သော်လည်း
အရှင်သခင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တာကြောင့် သိချင်စိတ်ကို ဖုံးဖိပြီး
မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုသာ စောင့်ကြည့်၍နေခဲ့ပါသည်။

ဦးနေလက စာကိုဖတ်ပြီးချိန်တွင် မျက်စိကိုပိတ်ကာ
အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ၍ ကြာရှည်စွာငြိမ်သက်နေပြီးမှ မတ်တပ်ထ
ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မောင်နိုင်ကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပါသည်။

“ဒီစာကိုလာပေးသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘာပြောသွား

သေးသလဲ”

ဟုဆက်ပြီးမေးခွန်းထုတ်တော့ မောင်နိုင်က နဖူးကြော
လေး တွန့်အောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“နေခြည်ညှို့ရိပ်သာမှာ မြဲမြံနင်းစောင့်နေဘယ်တဲ့”

ဟု စကားလည်းဆုံးရော အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲ
ကာ ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်လိုက်...”

“မလိုက်နဲ့တော့”

ဟုဆိုကာ ဒုန်းစိုင်းပြီး ချက်ချင်းထွက်သွားသဖြင့် မောင်
နိုင်မှာ မှင်တက်၍သာ ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။

ဘာတွေလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ စဉ်းစားမရနိုင်
အောင်ကို အတွေးတို့က ခေါင်းထဲ၌ ချာချာလည်နေရပါသည်။
ဒီစာက ဘာလဲဟုစဉ်းစားရင်းပင် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ နောက်
ဆုံး၌ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်ကာ ရေသောက်ရင်း တကုပ်ကုပ်ချက်
ပြုတ်နေသောမိအေးနား ကပ်ကာ...

“မအေး”

“ပြော... မောင်နိုင်၊ ဆရာက ဘာခိုင်းလိုက်လို့လဲ”

“မခိုင်းပါဘူး။ အဲဒီမခိုင်းတာကြီးကမှ ထူးဆန်းနေတာ”

“မခိုင်းတော့ မင်းနားရတယ်မဟုတ်လား။ ထမင်းဆာ
ပြီမဟုတ်လား။ အုပ်ဆောင်းဖွင့်ပြီး စားလိုက်၊ မုန့်ညှင်းဟင်းနဲ့
ကြက်ဥကြော်တော့ ရမယ်။ ဆရာနဲ့ဆရာကတော် မစားရသေး
ဘူး”

“ဆရာက စားတော့မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာကိစ္စ မစားရမှာလဲ။ အပြင်စာ စားခဲ့လို့လား။ ဒါ
လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် အပြင်မထွက်ပါဘူး”

“အခု ထွက်သွားပြီဗျ”

“မင်းက လိုက်မသွားဘူးလား”

“ဆရာက မလိုက်နဲ့တော့တဲ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ထူးဆန်းတာကမှ တကယ့်ကိုထူးဆန်းတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့
မအေး ဒီအိမ်မှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“မမကြီးတစ်သက်ပေါ့ဟယ်”

“ဪ၊ ဒါဆို ခုနစ်နှစ်လောက်ရှိပြီပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဆို ခင်မူနီခဆိုတဲ့နာမည်ကိုသိသလား”

“ဘာ!”

ထိုနာမည်ကိုပြောလိုက်ရုံနဲ့ မအေးမှာ သတိလက်လွတ်ပင် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေခဲ့၍ မောင်နိုင် အံ့သြသွားရပါသည်။ ပိုပြီးလည်း စိတ်ဝင်စားလာမိပါ၏။ ခင်မူနီခဆိုတဲ့နာမည်က ဒီရွှေခြံမုလူတွေကို တုန်လှုပ်စေ၍ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုဆက်နွယ်မှုမျိုးလဲဆိုတာ မောင်နိုင် သိချင်နေမိပါသည်။

မိအေးက မောင်နိုင်ကို မှတ်တက်စွာကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး...

“မင်း ဒီနာမည်ကို ဘယ်ကံသိလဲ၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကတော့ အိုးစားကွဲချင်ပြီထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ မအေးကလည်း”

“နောက် ဒီနာမည်ကို ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မပြောပါနဲ့။

ကြက်သီးထလွန်းလို့”

“ကျွန်တော်အရမ်းကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီ မအေး။ အဲဒီခင်မူနီခဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဆရာကလည်း အဲဒီခင်မူနီခကြောင့် အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“ဘာ! ဆရာအပြင်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါ၊ ငါ့ကိုသေသေချာချာပြောစမ်းပါ”

“စောစောက အိမ်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မှာဆွဲထားတယ်။ မြေနှင်းလို့ပြောပြီး တစ်ချိန်က ခင်မူနီခလို့လည်း ပြောသေးတယ်။ ဆရာအတွက်ဆိုပြီး စာတစ်စောင်ပေးလို့ ဆရာဆီပို့လိုက်တာ ဆရာက စာဖတ်ပြီး ချက်ချင်းထွက်သွားတော့တာပဲ”

“ပြဿနာတော့ မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ မောင်နိုင်ရယ်။ မင်းကတော့ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာမိပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာတွေလဲဗျ”

“ဒီအကြောင်းကို ဆရာကတော်သိပြီးပြီလား”

“ဆရာကတော် မရှိဘူးလေဗျ။ မိဘဆရာအသင်းနှစ်ပတ်လည်ဆိုပြီး မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ကျောင်းကို သွားတယ်”

“ဒုက္ခပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ကြီးစိန်ရော”

“ဒေါ်ကြီးစိန်ရော ဆရာကတော့နောက် လိုက်သွား
တယ်လေ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

“မအေး၊ ကျွန်တော်က ဘာများလုပ်မိလို့လဲဗျ”

“မင်းလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်မူနီခ လုပ်တော့မှာ”

“ခင်မူနီခ... ဟုတ်လား”

“မင်းကတော့ နောက်မှရောက်လာတဲ့လူကိုး၊ ခင်မူနီခ
ကို ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ခင်မူနီခ၊ ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ဘယ်
သူလဲ၊ ဘာကြောင့် အဲဒီခင်မူနီခဆိုတဲ့နာမည်လှလှက လူတွေကို
ပြောင်းလဲစေနေတာလဲ”

“ဒီကမ္ဘာမှာ မင်း ဘာကိုအကြောက်ဆုံးလဲ”

“သရဲ”

“အေး... အဲဒီသရဲထက် ကြောက်စရာကောင်းတာက
အဲဒီနာမည်လှလှနဲ့ခင်မူနီခပဲ”

“ဗျာ!”

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“မအေး၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း နည်းနည်းနားလည်သွား
အောင် ရှင်းပြပါဦးဗျာ၊ ဟိုတစ်ပိုင်း ဒီတစ်စနေ ကျွန်တော် ရူးချင်
နေပြီ”

“အခုက ရူးချင်ရုံအဆင့်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ခင်မူနီခသာ
ဒီရွှေခြံရံကိုရောက်လာရင် မင်း သွက်သွက်ခါ ရူးသွားဦးမှာ”

“ဗျာ! အဲ့လောက်ထိ ဆိုးသလား၊ ဆရာညီမလား”

ဟု နားမလည်ပါးမလည် အူကြောင်ကြောင်ဆိုတော့
မိအေးမှာ မောင်နိုင်ကိုစိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီးမှ...

“မထူးတော့ပါဘူးကွယ်၊ ငါ မင်းကိုပြောပါတော့မယ်၊
ဒါမှ မင်းလည်း ဆင်ခြင်လို့ရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ကျကျနုနုထိုင်ပြီးမှ...

“ခင်မူနီခဆိုတာ မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ကို ထိန်းရတဲ့
ကလေးထိန်းပေါ့၊ ဆံပင်ရှည်ပြီး ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှတယ်၊ အဲဒီ
အချိန်တုန်းကတော့ မမကြီးနဲ့မမလေးက ငယ်သေးတယ်၊ မမ
လေးမွေးပြီး နှစ်လလောက်အကြာမှာ ခင်မူနီခ ဒီအိမ်ကြီးကို
ရောက်လာတယ်၊ ရောဝတီနယ်ဘက်က ဆိုတာပဲ၊ ဆွေမရှိမျိုး
မရှိ တစ်ကောင်ကြွက်ပေါ့၊ ခင်မူနီခက ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်နှစ်ကျော်

လောက် နေသွားတယ်။ တစ်နှစ်လောက်တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမယ့် ကျန်တဲ့သုံးလလောက်ကတော့ ပြဿနာတွေ အများကြီးပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုပေးတာလဲ”

“ဆရာနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းညှားနေကြတယ်လေ”

“ဗျာ!”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်း ဆရာကတော်က ဆရာကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လေ။ အိမ်ကလူတွေအားလုံး ဒီကိစ္စကိုသိနေကြတာတောင် ဆရာကတော်က သိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တော့ ဆရာကတော်က ဒီကိစ္စကို ဘယ်ကဘယ်လို သိသွားတယ်မသိဘူး။ ခင်မူန်ခကို ပြောဆိုတော့တာပဲ။ ခင်မူန်ခက မယားငယ်ပီပီ တောင်းပန်တာပေါ့လေ။ နောက်တော့ ဆရာကတော်လည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ရေမွှေးပုလင်းနဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်တာ ခင်မူန်ခရဲ့နဖူးကို အမှတ်မထင်ထိသွားတယ်။ ပြဿနာက အဲဒီမှာစတော့တာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ခင်မူန်ခမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ”

“ဪ၊ အဲဒီလောက်ထိပဲလား”

“ဆရာတို့မိသားစုက အယူသည်းကြတယ်လေ။ သားယောက်ျားလေးကမှ အမွေဆက်ခံသူလို အယူရှိကြတယ်။ သားမမွေးနိုင်တဲ့မိန်းမဟာ ဇနီးမဟုတ်သလိုပဲ။ သမီးချည်းနှစ်ယောက် ဆက်တိုက်မွေးတဲ့ဆရာကတော်တို့အိမ်ထောင်ရေးက သိပ်မသာယာတဲ့အထဲ ခင်မူန်ခရဲ့ကိုယ်ဝန်က ပြဿနာဖြစ်ပြီပေါ့။ ဆရာက ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ခင်မူန်ခကိုလက်ခံတယ်”

“ဒါဆို ဆရာက ဒီအိမ်မှာ မယားပြိုင်ထားခဲ့တာပေါ့”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဆရာ သိက္ခာကျတာပေါ့။ ခင်မူန်ခက အငယ်အနု၎င်းအဖြစ်ပဲ တိတ်တိတ်ပုန်းရှိနေခဲ့တယ်”

“အနေအထားတွေက နေရခက်ချင်စရာကောင်းလိုက်တာနော်။ ဆရာကတော်က တော်တော်သဘောထားကြီးတာပဲ”

“ကြီးလှတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဆရာကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာ။ ပြီးတော့ သမီးနှစ်ယောက်ကို ဆရာက စောစောကတည်းကမှ စိမ်းနေရတဲ့အထဲ အဖေမရှိတဲ့ဘဝနဲ့ မကြီးနဲ့ မမလေးကို မကြီးပြင်းစေချင်လို့ သည်းခံနေခဲ့တယ်ထင်တာပဲ။ ဆရာကတော်က သည်းခံနေတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း မယားပြိုင်

တွေလေ၊ ပြဿနာတော့ အနေနဲ့အမြန်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ခင်မူနီခ
က နဖူးမှာသွေးထွက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကတော့ကို
အငြိုးထားတယ်ထင်ပါရဲ့။ တစ်နေ့တစ်မျိုး ပြဿနာချည်းဖန်တီး
တော့တာပဲ။ မယားငယ်ဆိုတော့ အမူပိုတယ်လေ။ ငါတောင်
မယားငယ်ပြဿနာလုပ်လို့ ဒီအိမ်က နှစ်လလောက် ထွက်သွား
ရသေးတယ်”

“ဪ၊ အဲဒီလောက်ထိ ဆိုးသလား”

“ဒါပေမဲ့ ဆိုးတဲ့လူက ထက်မြက်တဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ်
ယှဉ်သာမလဲ”

“ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲ”

“အရင်က ဖိုးကျော်ဆိုတာ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဖိုး
ကျော်မရှိတော့ မင်းကို ဖိုးကျော်နေရာမှာ ထားတာပဲ”

“ဖိုးကျော်က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဖိုးကျော်က လူပျိုလူလွတ်၊ အူကြောင်ကြောင်ကောင်
လေ”

“အင်း... အဲဒီတော့”

“ဖိုးကျော်နဲ့ခင်မူနီခတို့ ဆရာမသိအောင် တိတ်တိတ်

ပုန်း ညားနေကြပါတယ်ဆိုပြီး ဆရာကတော်က သက်သေပြပြီး
ခင်မူနီခကိုမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ တကယ်ပဲ ညားနေကြတာလား”

“လုပ်ဇာတ်ပေါ့ဟယ်၊ ဖိုးကျော်လို ပေါကြောင်ကြောင်
ကောင်နဲ့ ခင်မူနီခလို တွက်ကိန်းကြီးတဲ့မိန်းမက ဖြစ်စရာလား”

“အိုး!... ဆရာကတော်ကလည်း ကြောက်စရာကောင်း
လိုက်တာ”

“ဆရာကတော် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။
နို့မဟုတ်ရင် ခင်မူနီခကို ကတော်လေးအဖြစ် ထားရတာ အားလုံး
ခေါင်းကြိမ်းပြီး နေနေရတာ။ အင်မတန်ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်မ။
ဒါပေမဲ့ ဗိုက်ထဲက ဆရာသွေးနဲ့ ဖိုးကျော်အတွက်တော့ ဘယ်
လိုလုပ် စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ။ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ ဆရာကတော်
ရဲ့မျက်နှာဟာ အမြဲတမ်းမှိုင်းပြပြနဲ့၊ သူလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်း
ဖို့မလဲလေ၊ ဖိုးကျော် ရိုးသားတယ်ဆိုတာ သိနေတာကိုး။ ဆရာ
ကတော်က အလုပ်သမားတွေအပေါ် စေတနာထားတယ်လေ။
ခင်မူနီခ ထွက်သွားတာနဲ့ ငါ့ကိုပြန်ခေါ်တာ ကြည့်ပါလား”

“ဒါကြောင့် ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်တို့ဆက်ဆံရေးက

၃၈ မယ်နိုင်

အေးစက်စက်ဖြစ်နေတာကိုး”

“အချိန်ခဏလေးမှာ ခင်မူနီခက ဆရာရဲ့နှလုံးသားကို ဆွဲနှုတ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ခင်မူနီခ ထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ဆရာလည်း စိတ်နဲ့ကိုယ် အတူမရှိသလိုပဲ”

“ဒီလေးနှစ်လောက်မှာ ဘာသံမှမကြားရဘဲ အခုမှပေါ်လာတယ်ဆိုတော့ ဘာကိစ္စလဲ”

“တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခင်မူနီခရဲ့ကိုယ်ဝန်ပဲ”

“ကိုယ်ဝန်”

“အဲဒါ ဆရာကိုယ်ဝန်ဆိုတာ ဆရာနဲ့ဒေါ်ကြီးစိန်ကလွဲရင် အားလုံးသိတယ်။ ငါဆုတောင်းတာက အဲဒီကလေးကိုသာ ယောက်ျားလေးမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့”

“ယောက်ျားလေးဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“မှန်းဆမရနိုင်တဲ့ ပြဿနာအကြီးကြီးက ဒီရွှေခြုံရံထဲ ရောက်လာကုန်တော့မှာလေ”

“ကလေး... ကလေး”

ဟု မောင်နိုင်မှာ ယောင်နနလေး ရေရွတ်ကာ မြဲမြံနေဆဲ ဆိုသောအမျိုးသမီးရဲ့လက်ကိုဆွဲထားသော သုံးနှစ်သားအရွယ်

ခန့် ကလေးငယ်ကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

“မေမေ၊ မမကြီးက သမီးကို သူ့အရပ် ပေးမဆော့ဘူး
မေမေ”

ဟု ငါးနှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော ကလေးငယ်က စာရင်း
စာရွက်တွေကို လှန်လှောနေသူ အမျိုးသမီးကြီးကို တိုင်တည်နေ
သည်တွင် ဆံပင်ကိုအပြောင်သိမ်းကာ ခပ်မြင့်မြင့်စုချည်ထားသော
ခုနစ်နှစ်အရွယ်ခန့်ကလေးငယ်က... .

“မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ သူ့လျှောက်ပြောတာ။ သမီး ပေး
ဆော့တယ်... ရော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုကာ မွေးပွဲရပ်ကလေးကို ပစ်ပေးလိုက်သည်တွင် စာရင်းလုပ်နေသော အမျိုးသမီးက ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့်ဘောပင် ကိုချွဲကာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သမီးငယ်က မမကြီးအပေါ် မဆိုးရဘူးလေ။ သမီးမှာ လည်း အရပ်ရှိနေသားပဲ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတူဆော့ ကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... သမီးက နှစ်ခုရချင်တာ”

ဟု လက်သုံးချောင်းထောင်ကာပြောတော့ သူမရဲ့အပြုံး က ပို၍ပီပြင်လာရပါသည်။ သူမက ငါးနှစ်အရွယ်ရှိသော သမီး ငယ် လေးပြည်မိုးသက်ကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ မှီအစ်နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ရွတ်ခနဲငုံ့ဖွေးလိုက်ပါသည်။

“သမီးက လောဘကြီးတာကိုး”

“လောဘက ဘာလဲမေမေ”

“အများကြီးရချင်တာကို ပြောတာလေ”

“အများကြီးရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲမေမေ”

“အများကြီးရအောင် အများကြီးစားရမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“ကြိုးစားရမယ်! အဲဒါ ဘာလဲမေမေ”

“ဒီလ အတန်းထဲမှာ ငါ့သမီးလေး အဆင့်တစ်ရရင် မေမေက အရပ်တွေအများကြီးဝယ်ပေးမယ်လေ။ အဲဒါ သမီးက အများကြီးကြိုးစားလို့ အများကြီးရတာပေါ့”

“တကယ်လား မေမေ”

“တကယ်ပေါ့”

ဟုဆိုလျှင် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေခဲ့သော သမီးကြီး မိုးဦးနေခြည်က...

“သမီးကိုရော မေမေ”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်မိုးမေက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာကြည့်ပြီး လျှင်...

“ငါ့သမီးကြီးက တော်ပြီးသားပဲ။ သမီးလိုချင်တာ ပြောလေ၊ မေမေ ဝယ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်က ကျလို့တော့မဖြစ်ဘူးနော်။ တစ်ကနေ နှစ်ဖြစ်သွားရင် မေမေ စိတ်ဆိုးမှာ”

“သမီး ကြီးလာရင် ဆရာဝန်မကြီးလုပ်ရင်ရော မေမေ စိတ်ဆိုးဦးမှာလား”

ဟု ချစ်စဖွယ်ဆိုလာသော သမီးကြီးကို သူမက ချစ်စနိုး

လေးပင် ပြုံး၍ကြည့်နေဖြစ်ပါသေးသည်။

သူမရင်ထဲ ကြည်နူးရပါ၏။ မိန်းမသားပီပီ ခင်ပွန်းသည် ရဲကြင်နာကရိုက်မှုလေးကို လိုချင်မိပေမယ့် ဒါက သူမအဖို့ တပ် မက်မှုကြီးတစ်ခုမဟုတ်တော့ပါချေ။

ယောက်ျားဆိုတာ ဘဝရဲ့အမိုးအကာဟု သဘောထား ခဲ့သော သူမက ယခုဆိုလျှင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီးတွေရဲ့အပြုံး သာလျှင် ဘဝရဲ့အာဟာရ၊ အနှစ်သာရဟု ရင်ထဲခံယူနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ထံမှ ကြင်နာနွေးထွေးမှု မရခဲ့ဖူးကြတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်အား မိခင်မေတ္တာရော ဖခင်မေတ္တာပါ ပေါင်းပြီး နွေးထွေးလုံခြုံမှုရှိစေရန် မိမိကပဲ မေတ္တာတွေကို လိုတာထက် ပိုပေးမိခဲ့ရာ အခုဆိုလျှင် သူမဘဝတွင် သမီးတွေကသာ ပထမ၊ သမီးတွေကာ ဒုတိယဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

သူမဟာ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်၊ ဇနီးကောင်းတစ် ယောက် မဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ် ချင်လှပါသည်။ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်အောင်လည်း အမြဲကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

လောကမှာ သူမအကြောက်ဆုံးက မိခင်ကောင်းတစ်

ယောက် ဖြစ်ခွင့်မရမှာကိုပါ။ သူမရဲ့လက်နဲ့ သမီးတွေရဲ့ဘဝကို ထွန်းတောက်စေချင်ပါသည်။ သူမကြောင့် သမီးတွေရဲ့ဘဝ ပျက် စီးသွားမှာကို သူမသေမှာထက် ကြောက်လန့်မိပါသည်။

တွယ်တာစရာမရှိတဲ့ သူမရဲ့ဘဝမှာ သမီးနှစ်ယောက် သာလျှင် ရှားပါးတဲ့ဆွေမျိုးရင်းခြာမို့ သူမရဲ့ဘဝထက် သမီးနှစ် ယောက်ရဲ့ဘဝကို သူမလိုချင်မိပါသည်။ သမီးတွေရဲ့အပြုံးသာ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုလျှင် သူမအဖို့ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အယုအယတွေကို မလိုအပ်တော့သလို ကမ္ဘာပျက်မှာကိုလည်း သူမ မကြောက်တော့ ပြီလေ။

သို့သော် ဒီနေ့ သူမတို့ရဲ့မိသားစုကမ္ဘာမှာ အားပြင်းလှ တဲ့ ငလျင်တစ်ခု လှုပ်ခတ်လာလိမ့်မည်ဟု သူမ ဘယ်လိုတွေးမိ လိမ့်မလဲ။

မှန်ပါသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေကြ သော သူမတို့သားအမိနှာသို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ သည်။ တစ်ယောက်က အိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်နေပြီး ကျန် တစ်ယောက်မှာတော့ သိပ်ကိုငယ်လွန်းနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ ကလေးငယ်က ရှုပ်ကွက်အင်္ကျီခပ်စတုတ်ကို

ဝတ်ထားပြီး ရွှံ့ပေနေသော ကျွဲခိုင်းတံဆိပ်အပြာရင့်ရောင် ရာဘာ ဖိနပ်တစ်ရံကို စီးထားကာ ညှိညစ်ညစ်အသားအရေနှင့် မှန်ကုပ် ကပ်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့သော ကလေးငယ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲထားသူ အိမ်ကြီး ရှင်မာတော့ သားနားသန့်ပြန်နေပြီး ထိုသားနားမှုနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ပင် ညစ်ထွေးထွေးအကြည့်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည်။

“မမိုးမေ”

ဟူသော တည်ကြည်ပြီး ဩဇာကြီးမားသည့်အသံဝါဝါ ကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသူအမျိုးသမီး က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နဖူးပုံကျကျနှင့် ကွက်ကျဲပုဆိုးကို နီညို ရောင်ရှင်အင်္ကျီနှင့် စမတ်ကျကျတွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် ကို တွေ့လိုက်ရာ...

“ဟင်... အစ်ကို”

ဟုဆိုပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့လက်ကို ဆွဲထားသောကလေးငယ် ကိုကြည့်ပြီးလျှင်...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ခင်ပွန်းသည်ရဲက ထူးခြားသောအပြုအမူကြောင့်

မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ သူမနှင့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ရှစ်နှစ်တာအိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခင်ပွန်း သည်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ တွေ့ဖူးသည်မှာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်မျှဖြစ်ပါသည်။

“မိုးနတ်သားတဲ့”

“မိုးနတ်သား၊ ဟုတ်လား”

ဆက်လက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ချင်ပေမယ့် ခင်ပွန်းသည် ရဲ့မျက်နှာရိပ်အပြောင်းအလဲကို အကဲခတ်နေမိပါသည်။

“မိုးနတ်သား ဟုတ်တယ်။ မိုးနတ်သားပဲဖြစ်သင့်တယ်”

သူမ ပို၍နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ နားမလည် နိုင်ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ပို၍လည်း စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။

“ရွှေခြံရဲ့အရှင်သခင်အသစ်မို့ မိုးနတ်သားဆိုတဲ့နာမည် က မလွန်ပါဘူး”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ထိုကလေးကို သူမ သေချာစွာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ခင်မူနပ်ပါ ပဲ။ ဒါ ခင်မူနပ်ခရဲသားပါလို့ ဘယ်သူမှမပြောလည်း သူမသိနေမိ ပြီ။ ဒီလိုမူနပ်တေတေမျက်နှာပေးနဲ့ ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးကို သူမရင်ထဲ

အသည်းထဲက အလွတ်ရနေခဲ့သည်လေ။ ဒါ ခင်မူနီခေါ်ပါ။

တကယ်ပဲ ခင်မူနီခေါ်က သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့တာကိုး။ သူမစိုးခိုမိခဲ့သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူမ သိပ် ကြောက်သောနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ သားကိုရှုသွပ်တဲ့ ဒီရွှေခြံရံထဲကို ခင်မူနီခေါ်က ဂုဏ်ထူးတစ်ခုအနေနဲ့ သူမကိုအနိုင်တိုက်ဖို့ ရောက်လာပါတော့မယ်။ သူမ ဘာလုပ်သင့် သလဲ၊ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို သူမ မတွေးနိုင်သေး ခင်မှာပဲ ရန်သူက သူမရဲ့ပိုင်နက်ထဲသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာ ခဲ့ပါပြီ။

သူမ သတိလစ်ခဲ့တာလား၊ သတိမမူခဲ့တာလား၊ သူမ သတိလစ်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်သလို သတိမမူခဲ့တာလည်း မဟုတ် ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြစ်လာနိုင်မှာပဲဆိုတာ တွေးမိပြီး သတိရှိခဲ့ ပေမယ့် ဖြေရှင်းဖို့တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိုတင်မပြင်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့ တာပါ။ သူမမှာ အချိန်တွေအများကြီးရှိခဲ့ပါလျက်နှင့် မပြင်ဆင် နိုင်ခဲ့တာပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမရဲ့ရန်သူက ခြေထောက်အများ ကြီးနဲ့ ပင့်ကူတစ်ကောင်မို့ပါ။ သူမရဲ့လွတ်လမ်းကို ပြင်ဆင်ထား

ဦးတော့၊ ပင့်ကူတစ်ကောင်ကို ဖယ်ရှားဖို့တော့ ခက်ခဲလှသည် လေ။ စစ်ကြေငြာပြီး တရားဝင် ဝင်လာတဲ့ရန်သူကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး အသေရိုက်သတ်ရုံကလွဲရင် သူမမှာ အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပြီမို့ ယခုလို စိန်ခေါ်သံကိုသာ သူမက အဆင်သင့်စောင့် နေခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း ပြင်းထန်လှတဲ့ရန်သူရဲ့ ပထမဆုံး တိုက်ခတ်မှုမှာတော့ သူမဟာ ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားခြင်းနှင့်သာ ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်လေ။

သူမ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ၍ မှတ်တက်စွာ ရပ် နေစဉ်မှာပင် အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးနေလက ကလေးငယ်ဘေး ငှုတ်တုပ်ထိုင်ချကာ...

“သား”

ကြင်နာနွေးထွေးမှုရှိတဲ့ ထိုခေါ်သံက သူမရင်ဘတ်ကို မီးစနဲ့ တို့သလို နာကျင်ခံစားရပါသည်။ ခင်မူနီခေါ်ဆိုတဲ့ တိတ် တိတ်ပုန်းမိန်းမရဲ့ကလေးကိုတော့ ‘သား’တဲ့။ တရားဝင်ဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ မိုးဦးနေခြည်၊ လေပြည်မိုးသက် ဆိုပြီး နာမည်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင် အသံအနိမ့်အမြင့် အတက် အကျမရှိဘဲ ခေါ်တတ်တဲ့ခင်ပွန်းသည်ကြောင့် သူမရင်နာရပါတယ်။

“ဒါက မမကြီး မိုးဦးနေပြည်၊ ဒါက မမလေး လေပြည်
မိုးသက်တဲ့၊ သား မှတ်ထားနော်၊ သူတို့နဲ့သားက မောင်နှမတော်
တယ်။ ဒါကတော့ ဒေါ်မိုးမေတဲ့၊ ဖေဖေရဲ့ဇနီး။ သားက မေမေ
ကြီးလို့ခေါ်ရမယ့်လူပေါ့”

ဟုဆိုပြီး သူမကိုပါ မော့ကြည့်ကာ...

“မင်းကိုတော့ ငါ တွေတွေထူးထူးရှင်းပြပို့ မလိုလောက်
တော့ပါဘူး။ မင်းက ထက်မြက်တဲ့မိန်းမပဲ။ အရာရာကို ရုပ်စား
မိပြီးလောက်ရောပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူမကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့်
ထွက်သွားသော ခင်ပွန်းသည်ကြောင့် သူမမှာ ဒူးတွေပင် ယိုင်
နဲ့ချင်လာရပါသည်။ သူမ စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်နိုင်တော့ပါချေ။

ယောက်ျားလေးသာ မွေးခဲ့ရင် ခင်မှုန်ခဟာ ဒီအိမ်ထဲ
ကို တိုက်စစ်ဆင် ဝင်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သိနေပါလျက်နဲ့ အခုလို
ကြုံတွေ့ရချိန်မှာတော့ သူမ ရုတ်တရက် ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပါချေ။

“မေမေ သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

သမီးကြီးက မေးလာပေမယ့် သူမ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်
ခဲ့ပါချေ။

သူမခေါင်းထဲ တွေးနေခဲ့ပါ၏။ သူမသမီးတွေကသာ
လျှင် အရှင်သခင်ဖြစ်မြောက်ရေးကိုပါ။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ
မတွေးနိုင်လောက်အောင်ပင် စစ်မြေပြင်၌ ကူကယ်ရာမဲ့နေခဲ့ရ
ပါသည်။

အခန်း (၅)

“အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

မနက်စာပိုင်းတွင် ဦးနေလက အသံဝါဝါကြီးဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆိုတော့ ဒေါ်မိုးမေရော၊ သမီးနှစ်ယောက်ပါ ဦးနေလကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဦးနေလကတော့ သူ၏ဘေးတွင် သူနှင့်နည်းတူ စမတ်ကျကျထိုင်ပြီး ပေါင်မုန့်နှင့်ကော်ဖီကိုသာ သေသေသပ်သပ်စားသောက်နေသော ကလေးငယ်ကိုးကွည့်ကာ မနက်စာပိုင်းဘေးတွင် ရိုရိုသေသေရပ်နေကြသော ဦးမြတ်၊ မောင်နိုင်၊ မိအေးနှင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလေးအပါအဝင် ဒေါ်ကြီးမိန့်တို့ကိုချစ်ကြည့်ပြီးမှ...

“သူနာမည်က မိုးနတ်သားတဲ့၊ ဒီရွှေခွံရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်လာမယ့်လူပဲ။ ဒီထက် ထွေထွေထူးထူးမိတ်ဆက်ပေးနေဖို့ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆိုကာ မိုးနတ်သား ဘက်ငုံကြည့်ပြီးမှ ကြင်နာနွေးထွေးသောမျက်လုံးမျိုးဖြင့်...

“သား မှတ်ထားနော်၊ သူက ဦးမြတ်တဲ့ ခြံထဲမှာ အပင် တွေစိုက်တယ်။ တံခါးမှူးပေါ့။ သူက မောင်နိုင်တဲ့ သားလိုအပ် တာရှိရင် မောင်နိုင်ကိုပြောလို့ရတယ်နော်။ သူက မလေးတဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေနဲ့အဝတ်တွေ လျှော်တယ်။ သူက မိအေး တဲ့ သားစားချင်တာကို မိအေးဆီပြောနော်။ ဒါက ဒေါ်ကြီးစိန် တဲ့၊ ဖေဖေဆွေမျိုးပေါ့။ သားကို ဒေါ်ကြီးစိန်ကပဲ ကျောင်းပို့ပေး လိမ့်မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ၊ စားပါဦး၊ သား ပေါင်မုန့်ကြော်ကိုကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်တယ်”

“သားမေမေလည်း ပေါင်မုန့်ကြော်ကိုကြိုက်တယ်”

ဟု ခင်မူန့်ခက်သတိတရဆိုတော့ ဒေါ်မိုးမေ့ရဲ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ပြီးတော့ ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း စိတ်နာ မိပါ၏။ သူမရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း ဦးနေလရဲ့သမီးအရင်း တွေလေ။ ဘာကြောင့် မိုးနတ်သားနဲ့ အဲဒီလောက်လဲ ကွဲပြား ခြားနားပေးနေရတာလဲ။

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ခရီးထွက်မှာမို့ ဒေါ်ကြီးစိန်က သုံးရက်စာဝတ်စုံ ပြင်ဆင်ပေးပါ။ မောင်နိုင်ရော ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပါ”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှငုံသောက်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ် မိုးမေကို တညတညစိုက်ကြည့်ကာ...

“မိုးနတ်သားကိုတော့ မင်းဆီမှာပဲ အပ်ထားရလိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ သဘောထားပြည့်ဝတဲ့မိန်းမလို့ ငါအခုထိ ယုံကြည်နေ တုန်းပဲ မမိုးမေ”

သူမရင်ထဲ စူးနင့်နေအောင် နာကျင်သွားရပါသည်။ ဘာ စကားလဲ... ဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။ သူမ တစ်ခုခုကို ရဲရဲတင်းတင်းကြီးပြောပြီး ဦးနေလရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပစ် ချင်လှပေမယ့် သူမရဲ့စိတ်က ထိုသို့မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ဘာလို့လဲ

ဆိုတော့ သူမရဲ့လိပ်ပြာကို သူမ မယုံကြည်လို့ပါ။

“ဒေါ်ကြီးစိန်ကို သေသေချာချာထားခဲ့ဖူးပါတယ်။

မိုးနတ်သားရဲ့ဝေယျာဝစ္စကို ဒေါ်ကြီးက တာဝန်ယူပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ”

“ဒေါ်ကြီးစိန်ရဲ့သစ္စာတရားကို ကျုပ်ယုံပါတယ်”

ဟုဆိုနေသော ဦးနေလရဲ့မျက်ဝန်းမှ ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ အရိပ်ကိုမူ မည်သူမျှမဖတ်တတ်ခဲ့ပါချေ။ ဦးနေလက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ ဦးနေလရဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်တွေက ဘာတွေလဲဆိုတာ မည်သူကမှ တပ်အပ်မပြောနိုင်ပေမယ့် ဦးနေလရဲ့စကားလုံးအသုံးအနှုန်းတွေနှင့် လေယူလေသိမ်းတွေက သိပ်ကိုနက်နဲတဲ့အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ အားလုံးက အကဲခတ်မိကြပါသည်။

မနက်စာစားပြီးချိန်မှာတော့ ဦးနေလက မိုးနတ်သားကို ဝိုက်ညှိကာ ကြင်နာစွာပင် နှုတ်ခမ်းမှပေနေသော စားစရာများကို ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးရင်း...

“မိုးနတ်သား”

“ဗျာ”

“ဖေဖေ ခဏခရီးသွားမယ်၊ သား ဒီအိမ်မှာ ကျန်နေရစ်ပါ”

“ဟင့်အင်း... လိုက်မယ်”

“သားမှတ်ထားပါ၊ ဒါက သားရဲ့အိမ်၊ ဟုတ်လား။ သားက ဒီအိမ်မှာ ဘုရင်ကြီးလုပ်လေ”

“ဟုတ်... လုပ်မယ်”

ဟု မပီကလာပီကလာလေး ဆိုလာသော သားရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖွလေးပုတ်ပြီး စားသောက်ပြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ ကလေးကိုပွေ့ချီကာ မနက်စာဝိုင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မိုးနတ်သားနှင့် ရင်းနှီးစွာ ရယ်မောပြီး ထွက်သွားသော ဦးနေလရဲ့ကျောပြင်ကို မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့က ကြည့်နေရစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုမျက်လုံးတွေထဲတွင် မိုးဦးနေခြည်နှင့် လေပြည်မိုးသက်တို့ရဲ့မျက်လုံးတွေလည်း ပါဝင်နေခဲ့ပါသည်။

ဘဝဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ လေပြည်မိုးသက်က ဘာမှမဆိုပေမယ့် အနည်းငယ်သိတတ်နားလည်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ မိုးဦးနေခြည်ကတော့...

“ဖေဖေက မိုးနတ်သားကို သိပ်ချစ်တယ်နော်”

ဟုဆိုလာပါသည်။ သမီးကြီးရဲ့စကားလုံးကြောင့် သူမ ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ခွဲခြားစွာ ဆက်ဆံသည့်ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း စိတ်နာသွားမိပါသည်။ ဖခင်လုပ်သူ၏ဆက်ဆံရေးကြောင့် ဖြူစင်နေသေးတဲ့သမီးတွေရဲ့ နှလုံးသားမှာ အနာတရဖြစ်သွားမှာကို သူမစိတ်ပူမိပါသည်။

ရင်ထဲမှာ အနာတရဖြစ်ဖူးသူတွေက ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ မျိုးတွေ ဘဝမှာ ပျောက်ဆုံးတတ်လို့ပါ။ သူမရဲ့သမီးတွေကို ပြည့်စုံခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကျော်ဖြတ်စေချင်တာပါ။ သို့သော် သူမမှာ ယုံကြည်မှုတို့က နည်းပါးနေရပါ၏။

ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာနိုင်မလဲဆိုတာ ရေရေရာရာမသိသေးပေမယ့် အဆိုးတွေချည်းသာ ဆက်တိုက်ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်းမိနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုအကာအကွယ်မျိုးသုံးရမလဲဆိုတာ သူမ ခုချိန်ထိ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူမစဉ်းစားမိတာတစ်ခုက သမီးတွေရဲ့ရင်ထဲ မာကျောမှုတွေ ထည့်ပေးရမယ်ဆိုတာပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒါမှသာ ဖြစ်လာသမျှ

အခြေအနေတွေကို သမီးတွေက ရဲရဲရင့်ရင့်ဆိုင်သွားနိုင်ကြမယ်လေ။

ထို့ကြောင့်ပင်...

“သမီးကြီး၊ သမီးငယ်... မေမေ့ကိုဘာမှမေးစရာမရှိကြဘူးလား”

ဟု ကလေးတွေဟုမတွေးတော့ပါဘဲ လူကြီးအရာသွင်းပြီး ဆွေးနွေးသလိုမေးလိုက်ပါသည်။ သည်တွင် ဉာဏ်ရည်ထက် မြက်သော မိုးဦးနေခြည်က...

“အဲဒီမိုးနတ်သားက ဘယ်သူလဲမေမေ”

ဟု ကလေးပီပီ ဗွင်းဗွင်းရှင်းရှင်းမေးလာခဲ့ပါ၏။

သမီးကြီးရဲ့မေးခွန်းကို သူမက ပြန်မဖြေပါဘဲ သမီးနှစ်ယောက်ကိုသာ အဓိပ္ပာယ်ပါကြည့်ပြီး မတ်တပ်ထရပ်ကာ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ရောက်တော့မှ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို လွှတ်ချကာ သူမအမြဲထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်းခုံကြီးပေါ်တွင် စပုတ်ကျကျလေး ထိုင်လိုက်ပြီး...

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က ဒီလိုမနက်ခင်းအချိန်မှာ မေမေတို့ရဲ့ ဒီရွှေပြိုင်တဲကို ခင်မူန့်ခေတ်တိုင်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ သမီးငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မေမေ သမီးငယ်ကိုချီးမြှင့် နေရာ မှာပဲ ဒီလိုထိုင်နေခဲ့တယ်”

“ခင်မူန့်ခေတ်တာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“မိုးနတ်သားရဲ့အမေပေါ့”

ဟု သူမက အဆက်အစပ်မရှိဆိုတော့ ငယ်ရွယ်သေး သော သမီးနှစ်ယောက်မှာ နားမလည်နိုင်စွာပင် မျက်စိလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်သွားကြပါသည်။

“သမီးငယ်လေးက ဆိုးတော့ ဘွားစိန်က မထိန်းနိုင် တော့လို့ ခင်မူန့်ခေတ် ရောက်လာတာပဲ”

“ဟင်! ဒါဆို မိုးနတ်သားရဲ့မေမေက ညီမလေးကိုထိန်း ခဲ့တဲ့သူပေါ့”

“ဒါပေါ့ သမီးရယ်”

“ဒါဆို အလုပ်သမားပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဒါလေးများ ဖေဖေက ပြောနေသေးတယ်၊ မိုးနတ် သားက ဖေဖေသားတဲ့။ အိမ်ရဲ့အရှင်သခင်တဲ့။ လူလိမ်ကြီး”

“မိုးနတ်သားက သမီးတို့ဖေဖေရဲ့သားပါ။ ဒါပေမဲ့ အရှင် သခင်တော့မဟုတ်သေးဘူး”

ဟုဆိုသော သူမရဲ့စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ကို သိပ်ကိုငယ် ရွယ်နေသေးသော သမီးနှစ်ယောက် နားမလည်ကြမည်ပုံမပေါ်ပါ ချေ။ သူမကို မျက်စိလေးကလယ်ကလယ်နှင့်သာ ပြုကြည့်နေ ကြပါသည်။

“သမီးတို့သိထားရမှာက သမီးတို့က မိုးနတ်သားထက် တော်ရမယ်၊ တတ်ရမယ်၊ ထက်မြက်ရမယ်ဆိုတာပဲ။ လက်မ ထောင်ချင်နေတဲ့မိုးနတ်သားနဲ့ မိုးနတ်သားရဲ့အမေ ခင်မူန့်ခေတ် လက်မတွေကို ငါ့သမီးတွေရဲ့အရှိန်နဲ့ ရိုက်ချိုးပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု သူမက မာန်ပါပါနှင့်ပြောလိုက်သည်တွင် မိခင်ရဲ့ မာန်ကြောင့် သမီးနှစ်ယောက်လုံးရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ဝင်းလက် တောက်ပသွားရပါတော့သည်။

ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီလေ။

၆၂ ❀ မယ်ခိုင်

ထိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့တင် သူမရဲ့ခွန်အားတွေက ပြည့်ဝ
နေရပါပြီ။ မနက်ဖြန်နဲ့ဒီနေ့ မတူနိုင်တဲ့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ
ယခု သူမ ခင်မှုန့်ခရဲရန်ကို မကြောက်တော့ပြီလေ။

အခန်း (၆)

“အစ်ကိုလေး မိုးနတ်သား၊ ထမင်းစားကြရအောင်”

ဟု ဒေါ်ကြီးမြစိန်က ရွှေခြံရဲ့အရှင်သခင်မျိုးဆက်သစ်
ဖြစ်သော ကလေးငယ်ကို ခိုသေမှုရှိခေါ်လိုက်သည်တွင် ကလေး
ငယ်က တည်ငြိမ်စွာပင် လှည့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေက မေမေ့ကို သွားခေါ်လာမယ်လို့ ပြောသွား
တယ်။ ကြာမှာလား”

ဟု အရွယ်ကလေးနှင့်မမျှအောင် ကလေးကဆိုတော့
ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ ထိုကလေးငယ်ကို ရုတ်တရက် မှတ်တက်စွာကြည့်

နေမိခဲ့ပါသည်။

သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့အရွယ်ကလေးက သာမန်အား ဖြင့်တော့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပြီး အလိုမကျရင် ငိုယိုကျနေရ မယ့်အရွယ်မျိုးပါ။ ယခု သူမရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ကလေး ငယ်က သုံးနှစ်သားမှဟုတ်ပါလေစရာ ပြန်မေးရလောက်အောင် ပင် အထူးတည်ငြိမ်နေခဲ့ပါသည်။

“သုံးရက်လောက်တော့ ကြာနိုင်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

ဟု အသက်ငယ်ပေမယ့်လည်း အရှင်သခင်နှင့်အစေမံ မို့ စည်းကမ်းရှိရှိပင် ရှိရှိသေသေဆက်ဆံပြောဆိုမိပါသည်။

“ဖေဖေကို လွမ်းနေလို့လား”

ဟု ကလေးငယ်ကိုမေးလိုက်ပေမယ့် ထိုကလေးငယ် က သူမရဲ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေဘဲ ပြတင်းပေါက်သို့မျှော်ကြည့် ရင်း...

“ညဆိုရင် သားဖာသာပဲ အိပ်ပါမယ်”

ဟု အဆက်အစပ်မရှိဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ ပို၍ပင် အံ့သြသွားရပါသည်။ ကလေးစိတ်ထဲ ဘာတွေတွေးနေပါလိမ့်။

“သတ္တိရှိတဲ့လူဖြစ်ချင်ရင် တစ်ယောက်တည်းနေရမယ်

လို့ မေမေက ပြောတယ်။ သားက ငါးမစားဘူးနော်။ ကြက်ဥ ကြိုက်တယ်”

ဟုဆိုလျှင် ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ အံ့သြသည်ထက် ပိုအံ့သြ သွားရပါသည်။ အံ့သြမိသည်ထက် ချိုးကျူးမိပါသည်ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။ ဒီလောက်အသက်အရွယ်သာရှိသေးသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက်ထိ သင်ပြနိုင်လို့ပါ။

သူမ ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါပြီ။ ဒီသုံးနှစ်ကျော်ကျော်လုံးမှာ သတင်းအစအနပျောက်နေသည့် ခင်မှုန်ခရဲ့စိတ်အကြံအစည်ကို ပေါ့။ သူမ ရင်လေးသွားရပါသည်။ လက်ရှိဆရာကတော်နှင့် မင်းသမီးလေးနှစ်ပါးရဲ့ရှေ့ရေးကိုပေါ့။ ပြီးတော့ မိုးနတ်သားရဲ့ အနာဂတ်နှင့် ကတော်လေးဟု အမည်တွင်တဲ့ ခင်မှုန်ခရဲ့အနာ ဂတ်ကိုရောပေါ့။

ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရပေ မယ့် မျက်စည်တွေဖြစ်လာနိုင်မှန်းတော့ ခိုင်စားမိပါသည်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူမ ဒီရွှေခြံရံမှာနေလာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ငါး ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပါပြီ။

မူလဇာစ်မြစ်တွေကိုသိနှင့်ပြီးတဲ့သူမက အရှင်သခင်ရဲ့

စိတ်ရင်းနှင့် ဇနီးသည်နှစ်ယောက်ရဲ့မာန်မာနတွေကိုပါ သိနှင့်ပြီး တာမို့ ထိုက်ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်ပါတော့ချေ။ မိမိ ရဲ့စိတ်ကိုတောင် လိုသလိုစေခိုင်းလို့မရတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ တခြားလူရဲ့စိတ်ကို ပုံသွင်းဖို့ဆိုတာ တစ်ရာခိုင်နှုန်းတောင် မဖြစ် နိုင်တာမို့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟုသာ သဘော ပိုက်ပြီး တရားသဘောနှင့်တွေးရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိနိုင်တော့ပြီ လေ။ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ အကြောင်းကိစ္စအားလုံးက ဘဝ ဘဝတွေက ပါလာခဲ့တဲ့အတိတ်ကံလို့ပဲ သတ်မှတ်ရလေမပေါ့။

“ဘွားစိန်”

ဟူသောခေါ်သံစူးစူးကြောင့် တွေးလက်စများကို ရပ်တန့် ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် အရပ် လေးနှယ် လှပပြီးချစ်စရာကောင်းသောမမလေး လေပြည်မိုးသက် ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘွားစိန် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ အစ်ကိုလေးကို ထမင်းစားဖို့ခေါ်နေတာ”

ဟုဆိုတော့ ငုတ်တုပ်လေးထိုင်ကာ ဘွားစိန်ကိုမျှော်ကြည့် နေပါသော ကောင်စုတ်လေးကို သူမလေးက မျက်ထောင့်နီကြ

နှင့်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုစုထောင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ၊ သူက ဖေဖေမရှိလို့ မစားချင်ဘူးလုပ်နေတာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါးမစားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ကြက်ဥကြိုက် တယ်ဆိုတာ ပြောပြနေတာပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမလေးရဲ့မာန်တစ်မျိုးက အံ့ကြွလာခဲ့ရ ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးတွင်ထောက်ကာ...

“နင့်အမေက ဖေဖေနဲ့တူအောင် တမင်ပြောခိုင်းတာ လား”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်လို ရန်တွေ့ပါတော့သည်။

ဒေါ်ကြီးမြစိန်မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ အင်မတန်ချစ် ဖို့ကောင်းတဲ့ မမလေးထံမှ ဒီလိုယုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့စကားလုံး မျိုး ကြားရလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့လို့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ... ကလေးရဲ့အဖြူရောင်စိတ်က ဘာကြောင့် ဒီ လိုအရောင်တွေ ပေကျံလာခဲ့ရတာလဲ။

“ဒီမှာလာပြီး ဘုရင်လာမလုပ်နဲ့၊ ငါ့မေမေငိုရလို့တော့ နင်ရော နင့်အမေကိုပါ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟု မာန်ပါပါပြောပြီး ချာခန့်လှည့်လွှတ်သားသော မိန်းကလေးငယ်ငယ်ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သော ကလေးငယ်ကြောင့် ဒေါ်ကြီးမြစိန်ရင်ထဲက တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

ကြည့်စမ်း! ဒီမျက်ဝန်းတွေက ငြိုးမာန်တွေနဲ့ပါလား။ ထိုမျက်ဝန်းတွေက အရွယ်ငယ်လေးနဲ့မလိုက်ဖက်လိုက်တာဟု ရင်ထဲတွေးမိလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။ အရှင်သခင်ငယ်လေးကို တစ်ခုခုပြောပြီး ဆုံးမသွန်သင်ချင်ပေမယ့် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဘာလိုလဲဆိုတော့ မိခင်တွေရဲ့အရိပ် လွှမ်းမိုးနေတဲ့ရသော ကလေးငယ်ရဲ့ရင်ထဲကအတွေးကို မသိနိုင်၍ပါ။ သူမတစ်ခုခုပြောလိုက်လို့ အမှားအယွင်းဖြစ်သွားမှာကို သိပ်ကြောက်တယ်လေး။ အရောင်တင်စပြုနေပြီဖြစ်သော အဖြူရောင်နုလုံးသားလေးတွင် အရောင်တွေ ထပ်မစွန်းစေချင်လို့ပါ။

အခန်း (၇)

ရင်ထဲက မီးတောက်တွေကြောင့် ဒီသုံးရက်အတွင်း မိုးနတ်သားဆိုသည့်ကလေးငယ်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ မိုးနတ်သားရဲ့မျက်နှာကိုမြင်လျှင် ခင်မှုန့်ခရဲ့အရိပ်တွေကို တွေ့မြင်နေရ၍ သူမရင်ထဲ ပူလောင်လှပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးငယ်နှင့်တူပြီး ရန်မပွားချင်၍ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မကြာခင်မှာ သူမရဲ့ရန်သူကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါတော့မည်။

မှန်ပါ၏။ ဒီမနက် ပြန်ရောက်ပါ့မယ်ဆိုသော သတင်းစကားကြောင့် သူမမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ရပါသေး

လည်း သူမရဲ့စိတ်တွေကို သူမ ဆုံးမမိပါသည်။ သူမဟာ အများအပြားမှာ သိက္ခာရှိတဲ့မိန်းမ၊ သဘောထားပြည့်ဝတဲ့မိန်းမဖြစ်နေရမည်လေ။ ခင်ပွန်းသည်က သူမဘက် နည်းနည်းမှမရှိတော့ကြောင်း အများသူငှာရဲ့ လေးစားချီးကျူးမှုကိုတော့ သူမ အရယူ မဖြစ်မည်လေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ခင်မူနီခကို အလှပဆုံးဆီးကြိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဆံထုံးကိုမြင့်မြင့်ထုံးကာ ကောင်းပေဆိုတဲ့စိန်ထည်တွေကိုဝတ်ပြီး အစိမ်းရင့်ရောင် ကီမိုနီဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ရွှေအိုရောင်ဆိုးဆေး တင်လိုက်ပါသည်။

မှန်ထဲတွင် ကျက်သရေရှိပြီး လှပတဲ့ပုံရိပ်ကိုမြင်ပြီးမှ ပြင်ဆင်မှုကိုရပ်တန့်ကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်တွင် ခြံရံသို့ ဘော်စကွန်အပြာရောင်လေး ထိုးဆိုက်လာခဲ့ပါ၏။

သူမက ထိုကားလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကားထဲမှ အရင်သခင်နှင့် သူမရဲ့ရန်သူတော်တို့ ပြီးရှင်ရယ်မောပြီး ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သူမရင်ထဲ မျက်ခနဲနာကျင်သွားရပေမယ့် ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ သူမမျက်နှာအနေအထားကို အချိန်မီ

ပြင်ဆင်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ခင်ပွန်းသည်နှင့် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်တို့ရဲ့ ကြင်နာနေကြပုံကို ဘယ်ဇနီးမယားက ရင်မနာဘဲ ရှိပါ့မလဲ။ ရင်နာတာပေါ့။ သို့သော် သူမက သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးကို ကြည့်ရမယ်လေ။ ဇနီးခံကင်းတစ်ယောက်၊ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ချင်မိပါသေး၏။

မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် နာကျင်နေသော သူမရဲ့ရင်အခုံကို သူမကိုယ်တိုင် လျစ်လျူရှုထားနိုင်ရမည်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင် အချို့သာဆုံးသောအပြုံးတုတ်တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းကာ သမီးနှစ်ယောက်ကိုလက်ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက အိမ်ရှင်တစ်ယောက်မို့ ဧည့်သည်ကို ခရီးဦးကြိုရမည်မဟုတ်ပါလား။

“သားလေး... မေမေသားလေး”

ဟုဆိုကာ မိုးနတ်သားကိုပွေ့ချီလိုက်သော ခင်မူနီခကို ရင်ထဲကမပါဘဲ ပြုံးပြနေဖြစ်ပါသည်။ ခင်မူနီခက သားငယ်ကို မွတ်သိပ်စွာ နှမ်းရှိုက်လိုက်ပြီးမှ သူမကိုလှမ်းကြည့်လာပါ၏။ ခင်မူနီခရဲ့မျက်လုံးအကြည့်တွင် စိန်ခေါ်မှုတို့က များစွာပါဝင်နေပေ

မယ့် နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် အစ်မ”

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့ခင်မူနီအသံက သရော်သံတွေ ပါနေပေမယ့် ချိုသာနေခဲ့ပါသည်။ ခင်မူနီခက သူမရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ...

“ဪ၊ မိုးဦးနဲ့လေပြည်တို့တောင် ကြီးလာခဲ့ပြီပဲ”

ဟု မမကြီးနှင့်မမလေးဆိုသော အသုံးအနှုန်းပင် ပျောက်ကာ ဆိုလာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မမှတ်မိပါတယ် မူနီမူနီ”

ဟု သမီးကြီးမိုးဦးနေခြည်က ငယ်စဉ်ကခေါ်ခဲ့သလိုပင် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးခေါ်ကာ ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“နင်တော့မှတ်မိမလား၊ နင့်ကိုထိန်းခဲ့တာလေ”

ဟု ထက်ထက်မြက်မြက်ပင် လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆိုတော့ ခင်မူနီခရဲ့အပြုံးတုတွေမှာ မျက်နှာပေါ်၌ ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

သည်တွင် အရာအားလုံးကို အကဲခတ်နေခဲ့သော ဦးနေလက သူမတို့သားအမိရှေ့ရပ်လာကာ...

“မမိုးမေ၊ မင်းရဲ့သမီးတွေက ရိုင်းလှချည်လား။ မင်းက အဲ့ဒီလောက်ပဲ အထိန်းအသိမ်းညံ့သလား”

ဟု အသံဝါကြီးနှင့်ဆိုတော့ ဖခင်ကိုကြောက်တဲ့သမီးနှစ်ယောက်မှာ ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

“ဆောရီးပါ အစ်ကို၊ မှားသွားခဲ့တယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ သွန်သင်ဖို့မယ်”

“မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သမီးတွေရှေ့ မချပြချင်ဘူးနော်။ မင်းတစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားမယ်။ ငါသဘောကောင်းနေတုန်း မင်းငြိမ်နေပါ”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ သူမရဲ့ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းသည်က သူမသိပ်ချစ်သောသမီးတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေခဲ့ပါလား။

“ဆောရီး... ခင်၊ မင်းအပေါ် ကိုယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် မိုးနတ်သားကို နှစ်ဆတိုးဆပ်သွားဖို့မယ်”

ဟု ကြင်နာစွာဆိုပြီး ခင်မူနီခရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ မိုးနတ်သားကို ပွေ့ချီပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတဲ့ကျော့ပြင်တွေကြောင့် သူမရင်ထဲ နှလုံးသားမရှိတော့သလို ခံစားရပါသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ခင်မူနီခကို ဂရုစိုက်သလို ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ခဲ့ရင် ဒီနေ့ ဒီလိုပြဿနာမျိုး ရှိလာပါ့မလား။ ခင်မူနီခအပေါ်ကောင်းတာရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံသာ ကျွန်မကို ကောင်းပေးခဲ့ရင် ကျွန်မရင်တွေ ဒီလောက်ထိ နာကျင်ခဲ့ရမှာမဟုတ်သလို ခင်မူနီခကိုလည်း ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့မိမှာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကို။ သမီးတွေကလည်း နှလုံးသားတွေနဲ့ပါ။ အစ်ကိုရဲ့အပြုအမူတွေကြောင့် သူတို့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ထိနာကျင်သွားရမလဲ။

တကယ်ပဲ ကျွန်မက ခင်မူနီခရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ နလန်မထူနိုင်အောင် ရှုံးပွဲဝင်ခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၈)

“ဆရာကတော်က ငယ်ငယ်ချောချောလေးနော်”

ဟု မောင်နိုင်ကဆိုလျှင် ကြက်သွန်အခွံများကို နွှာနေသော မိအေးက မောင်နိုင်ကို မျက်လုံးစွေကြည့်ကာ...

“ချောမဲ့ချောတော့ မသိဘူး။ ယောက်ျားလေးမျက်စိနဲ့ မိန်းမမျက်စိက ဘယ်တူမလဲ။ ငါတို့ကတော့ မလှတတ်ပေါင်”

“လှပါတယ်ဗျ၊ ငယ်တော့ ငယ်သေးတယ်နော်”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်၊ နှစ်ဆယ့်သုံးတော့ ငိုပြီ”

“အိုး... ထင်ထားတာထက် ပိုငယ်နေတာပဲ။ ကပ်ရဲ့”

ထက် အများကြီးငယ်မှာပေါ့”

“ဆရာက ဟိုတလောကပဲ သုံးဆယ့်ရှစ်ပြည့်ပြီးသွားတာ။ ဆရာကတော်က သုံးဆယ့်လေးနှစ်လေး၊ ဒါတွေနဲ့စာရင် ခင်မှုန့်ခက ငယ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရိုင်းတယ်”

“ရိုင်းတယ်... ဟုတ်လား”

“ရိုင်းသာထက် မာယာများတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ဆရာက သူ့ကိုကရိုက်တော့ ထောင်လွှားချင်တိုင်း ထောင်လွှား နေတော့တာပေါ့။ နင်လည်း သူနဲ့စကားပြောဆိုတာ နေတာထိုင်တာ ဆင်ခြင်နေရဲ့။ သူ့ကို ကတော်လေးလို့ခေါ်ကြိုက်တာ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား၊ ဟွန်းဟွန်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဆရာကတော်က သဘောထားကြီးတယ်နော်။ ကျွန်တော်ကြားဖူးတဲ့ အချို့အိမ်ထောင်ရေးတွေဆိုရင် မိန်းမငယ်ကို အိမ်ထဲခေါ်ဝင်လာဖို့မပြောနဲ့၊ အပြင်မှာ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်ပျက်နေရင်လည်း မိန်းမကြီးက လက်ဝါးထက်တော့တာပဲ”

“ဆရာကတော်က ဆရာ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်အားကိုးတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်သလို မမကြီးနဲ့မမလေးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မမကြီးနဲ့မမလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကတော်က မိဘမဲ့လေ၊ ဆရာကတော်ရဲ့ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုကို ဘယ်သူ့သိမလဲ။ မိခင်မေတ္တာပေါ့။ သမီးတွေကို ဖခင်ရဲ့အချိန်မှာ ရှင်သန်စေချင်မှာပဲလေ။ သမီးတွေအဖို့ ဖခင်ရဲ့အချိန်က အလုံခြုံဆုံးပဲလေ”

“ဆရာကတော်က အမေကောင်းတစ်ယောက်ပဲနော်”

“အမေကောင်းမို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီလောက်ထိ မာနကို ထိပါးစေကားနေတဲ့အိမ်မှာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားရင် ဆရာကတော်က လက်မဲ့ဖြစ်ပြီလေ။ ဆရာဦးနေလရဲ့ဩဇာလွှမ်းမိုးနေတဲ့ ဒီမြို့မှာ တိုက်တစ်လုံးနဲ့ ရွှေတိုငွေစပါသွားတယ်ပဲထား။ သားအမိသုံးယောက် လောကအလယ်မှာ ဘယ်လိုခန့်ခန့်ထည်ထည် ရပ်တည်မလဲ။ ပြီးတော့ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က သမုတ်ချင်ကြပါတိနဲ့။ ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ယောက်ျားယူခါနီးရင် မိန်းမတွေဟာ အများကြီးစဉ်းစားချင်ချိန်မို့ လိုတယ်လို့။ လင်ဆိုးမယား တဖားဖား၊ သားဆိုးမအေ တပေပေလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ဘဝက အနေခက်ပါတယ်။ ဆရာကတော်ကိုကြည့်ပြီးမှ

ကို အသက်ရှူကြပ်တယ်။ ကွဲကြရင် ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းတွေက ရှုပ်ပါသိ”

“ကတော်လေးက အဲလောက်ထိ ဆိုးသလား”

“ထင်ထားတာထက် ဆိုးတော့မယ်၊ သားမွေးတဲ့မိခင် နဲ့ သမီးမွေးတဲ့မိခင်ကို ဒီရွှေခြံရံက ကန့်သတ်ထားတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာကတော်ကမှ ပွဲတက်မယားပဲ”

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့၊ ဆရာက ကြေငြားထားပြီပဲ။ မိုးနတ်သားကသာလျှင် အရှင်သခင်ပါလို့”

“ဆရာတို့က အယူသည်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော်သာဆို ရင် အဲဒီလိုအယူမျိုးမထားဘူး။ သမီးလည်း မျိုးဆက်ပဲလေ။ တကယ်တမ်းတော့ မမကြီးနဲ့မမလေးက တရားဝင်သမီးတွေပဲ။ အမွေဆက်ခံသူတွေနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဆရာကတော် နဲ့ ဆရာ့ကို ဆရာ့အမေက လက်ထပ်ပေးသွားခဲ့တာဆို”

“မမကြီးနဲ့မမလေးက ပင်ယံထက်က ပန်းဆိုပေမယ့် လည်း မကြာခင် မြေခရတော့မှာပါ။ မမကြီးနဲ့မမလေးကို သနား ပါတယ်။ တော်ဝင်ပန်းက ပင်ယံထက်မှာနေချိန်ပဲ လှတာ”

“တော်ဝင်သူတွေလို့ မပြောရဘူး၊ မမကြီးနဲ့မမလေးက

ယေပေမယ့် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်”

“ဆရာကတော်ကလည်း ထက်တာကိုးဟဲ့၊ သမီးတွေ က အမေနဲ့တူတတ်ကြတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်၊ အဲဒီလိုထက်တဲ့လူနဲ့ မာယာ များတဲ့လူ”

ဟု မောင်နိုင်က စိတ်ဝင်တစားဆိုတော့ မိအေးက မောင် နိုင်ကို လေးတွဲစွာကြည့်ကာ . . .

“ငါကတော့ စိတ်ရှုပ်တာပဲ သိတော့တယ်။ ခင်မူနီခသာ အရှင်သခင်မ ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ငါလည်း ဒီရွှေခြံရံမှာ မနေတော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အလုပ်သမားကောင်းဟာ အလုပ်ရှင်ကောင်းဆီမှာပဲ နေတယ်လေ”

“ဒီရွှေခြံရံမှာက လစာကောင်းတယ်၊ သိပ်လည်းမပင် ပန်းဘူး”

“စိတ်ရှုပ်တဲ့ဒဏ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမခံနိုင်ပါဘူး။ ဆို ရိုးစကားရှိပါရဲ့၊ ကျောပူခံနိုင်တယ်၊ နားပူမခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ကံက နှင်နှဲစကားများနေရတာနဲ့ပဲ ငါ့အလုပ်က ပြီးပါပြီမလား။ ဇာနည်ရ

ရှိတာစားပြီး သွားတော့။ ငါလည်း ချက်ပြုတ်ရဦးမယ်”

ဟုဆိုပြီး အခွံနွာထားသောကြက်သွန်များကို ရေဆေးပြီး ဆုံတွင်ထည့်ကာ တဘုန်းဘုန်းနှင့် တောင်းလိုက်တော့ မောင်နိုင်က ခေါင်းလေးကုတ်ပြီး မီးဖိုခန်းမှထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

မောင်နိုင်ရင်ထဲ တွေးနေမိပါသည်။ ထူးဆန်းသည့် ဒီရွှေခြံရံမိသားစုအကြောင်းပေါ့။

“မောင်နိုင်”

ခေါ်သံကြောင့် အတွေးစများ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ဖားလျားချထားသော အကျီလက်ပြတ်အဝါရောင်တောက်တောက်လေးနှင့် ကတော်လေးကို လှလှပပတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဗျာ... ကတော်လေး”

ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးထူးလိုက်စဉ်မှာတော့ ကတော်လေးဆိုသည့်အမျိုးသမီးက သူ့အနားသို့ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“မင်း... နောက်နေ့ကစပြီး မိုးနတ်သားနားမှာပဲ နေရမယ်”

“ဗျာ!”

အံ့သြသွားမိပါသည်။ ဘာကြောင့် ကလေးအနားမှာနေရမှာလဲ။ သူက ပြာတာလိုလိုစာရင်းကိုင်လိုလိုကနေ ကလေးထိန်းဖြစ်သွားရမှာလား။

“ဒီတစ်အိမ်လုံးမှာ မိုးနတ်သားက အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ဒါကို မင်းလည်း သဘောပေါက်မှာပါ”

“ဒါ... ဒါဆို ဆရာ့ကိစ္စတွေကရော”

“မကြာခင် မိုးကျော်ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ဗျာ... မိုးကျော်”

မောင်နိုင်မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ မိအေးပြောပြထား၍ မိုးကျော်ဆိုသူကို ရင်ထဲမှာ မှတ်မိနေပြီးသားပါ။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ဒီအလုပ်ကို မကျေနပ်ဘူးလား”

အနည်းငယ်တွေဝေနေပုံရသော မောင်နိုင်ရဲ့ပုံကြောင့် ခင်မှုန်ခက ခပ်ထက်ထက်ပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ရာ မောင်နိုင်မှာ ပြူးတူးပြာတာပင်...

“ဗျာ! မဟုတ်ပါဘူး ကတော်လေး”

“မဟုတ်ရင် လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ။ နောက်တစ်နာရီကြာရင် မိုးနတ်သားကို ဆရာမအိမ်မှာ သွားကြည့်ပါ။ ကလေး

မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာသေးသေးလေးတောင် မမြင်ချင်ဘူးနော်။ မိုး
နတ်သားရဲ့လုံခြုံမှုကလွဲရင် မင်း ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ အဲ
လိုခြုံမှုဆိုတဲ့အထဲမှာ အိမ်တွင်းရန်သူလည်းပါတယ်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မိအေးက သတိထားဆက်ဆံရမည်ဟု သတိပေးထား
၍ ရိုရိုသေသေဟုတ်ကဲ့လိုက်ရပေမယ့် နားမလည်ပါ။ ကတော်
လေးဆိုတဲ့ ခင်မှုန်ခရဲ့မျက်နှာထားကိုပေါ့။

လူအကဲခတ်ဘာသာရပ်ကို လေ့လာနေသောမောင်နိုင်
ရဲ့စိတ်ထဲတွင် ကတော်လွေးရဲ့မျက်နှာက လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုကို ရှာ
တွေ့လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ စူးရှတဲ့ ထိုမျက်ဝန်းတွေမှလည်း တင်းမာမှု
အချို့ကိုတွေ့ရပေမယ့် စိုအိလှပသော နှုတ်ခမ်းတွေမှာတော့ အပူ
အအေးမျှတခြင်းကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကတော်လေးဟာ မိအေးပြောခဲ့သလိုပဲ မာယာများနဲ့
မိန်းမလား။ မောင်နိုင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားရပါ၏။

ကတော်လေးရဲ့ပြုမူပြောဆိုပုံနောက်တွင် မကျေနပ်ခြင်း
တွေ့ စုပြုံသက်ရောက်နေသလို ရန်ငြိုးတွေလည်း အတွဲလိုက်

ကပ်ပါလာရပါ၏။

ကတော်လေးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောဆို မှုမှာတင်
ကတော်လေးဆိုသူကို ရပ်ထဲ၌ ကြက်သီးထအောင်ကို လန့်မိပါ
သည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စကားသံက ခက်ထန်ပြီး မျက်ဝန်း
အကြည့်တွေက တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေသောကြောင့်ပါ။

ကလေးထိန်းဆိုတဲ့အလုပ်က ခပ်တုံးတုံးမိန်းမအလုပ်မို့
လုပ်လိုစိတ်မရှိပါသော်လည်း အနေအစားခက်တဲ့ ဒီလောကမှာ
ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုရက ရှားပါးလှတာမို့ ငြိမ်သက်ပြီးမှသာ
နေခဲ့ရပါသည်။

အလုပ်ရှားတာထက် သူကလည်း ဒီရွှေခြုံရဲ့ကံ သံယော
ဇဉ်ကြီးသွားမိပါတယ်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

ဒီရွှေခြုံရဲ့ကြီးထဲတွင် နားလည်ရခက်တဲ့ အိမ်တော်စိုးနှင့်
အနေအထိုင်သို့သိပ်တဲ့အလုပ်သမားတွေ၊ တည်ကြည်ပြီး ခန့်မှန်း
ရခက်သည့်အရှင်သခင်နှင့် ကြက်သရေရှိတဲ့ အိမ်ရှင်မနှင့်အတူ
သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့်နတ်သမီးလေးနှစ်ပါး ရှိနေခဲ့တယ်လေ။

သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် ဒီရွှေခြုံရဲ့
သားစုလို ရင်ထဲ၌ ခံစားသွားရပါသည်။ အခုတော့ ဘယ်ကပေါ်

လာမှန်းမသိတဲ့ အရှင်သခင်အသစ်တွေပါ ထပ်တိုးလာပြီမို့ စစ်ရဲ
ချင်တဲ့မောင်နိုင်အဖို့ ဒီရွှေခြံရံထဲမှာပင် ပျော်ပါဦးမည်။

အခန်း (၉)

“ဦး...”

ဟု ဦးနေလရဲ့ပခုံးပေါ် မေးလေးတင်ကာ အနောက်မှ
ဆင်းဖက်လိုက်သည်တွင် ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမူကာ ရပ်နေ
သော ဦးနေလရဲ့မျက်နှာပေါ် အပြုံးတစ်ခု စွတ်စိုသွားရပါသည်။

“ညနေစောင်းတစ်ခုဟာ အဲဒီလောက်ထိ လှတယ်လို့
တစ်ခါမှမခံစားရဖူးဘူး”

ဟု လင်းတစ်ဝက်မှောင်တစ်ဝက်ဖြစ်နေသော ညိုမှိုင်း
မိုင်းရှုမျှော်ခင်းကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သူမက ဦးနေလမျက်နှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေးကို လေးမောကာ...

“ဦး... သိပ်ပြီးအထီးကျန်ခဲ့ရတာလားဟင်”

“မင်းလေးကြောင့် အခု ကိုယ့်ကမ္ဘာက လှပသွားပါပြီ။ မိုးနတ်သားကိုမွေးပေးလို့ မင်းကိုတကယ်ပဲချစ်ပါတယ် ခင်လေး”

“ကျွန်မလည်း ဦးကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့အချစ်က အကန့်အသတ်တစ်ခုနဲ့ပါ။ ကျွန်မက အိမ်တွင်းပုန်းရတဲ့သူလေ”

ဟုဆိုသော ဇနီးသည်ကြောင့် ဦးနေလရဲ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောပြင်ကိုမှီတွယ်ထားတဲ့ချစ်ဇနီးလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး...

“မှားခဲ့ပါတယ် ခင်လေး။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အဲဒါကလည်း ခင်လေးကိုချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တစ်ပါးသူနဲ့ဆိုတဲ့အတွေးက ကိုယ့်ကမ္ဘာကိုလောင်မြိုက်စေခဲ့လို့ အမှားနဲ့အမှန်ကို မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်သိပ်မှားသွားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ခဏတာအမှားက ခင်လေးနဲ့မိုးနတ်သားကို နာကျင်စေရပြီ”

“ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ် ဦး။ ဒီသုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးနီးပင်ပန်းခဲ့သမျှဟာ ဦးရဲ့ဒီစကားလေးနဲ့ပဲ ကျွန်မ အမောပြေ

ပါပြီ ဦး”

“ဪ... ခင်လေးရယ်”

“ဦးကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ဦးကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှအပြစ်မမြင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစ်မက သိပ်ကို အကွက်စေလွန်းတာကိုး”

“ကိုယ် သိပ်ကိုဒေါသဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်အတိုင်းဆို မမိုးမေကို တစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အနေအထားက စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရမယ်လေ။ ကိုယ် ဖိုးကျော်ကိုလည်း အားနာပါတယ်။ ဒါနဲ့များ ခင်လေးရယ်။ ဘာကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီသုံးနှစ်ကျော်လုံးလုံး ဒုက္ခခံနေရတာလဲ”

“ဦးဆီ မလာရဲခဲ့တာပါ။ ဦးမယုံမှာကိုစိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးကျော်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့သားအမိကို မောင်နှမလိုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ။ အခုမှသာ ဖိုးကျော်က နေမကောင်းလို့ အားကိုးရာမဲ့ပြီး ဦးကိုဆက်သွယ်ခဲ့တာပါ”

“ဪ... ခင်လေးရယ်။ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါတွေ ထားပါတော့၊ ထပ်တွေးရင် ထပ်ခံစားနေရမယ်။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်၊ ရွှေခြင်ရမှာ ခင်လေးတို့သားအမိ ပျော်စေရမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဦးကတိပေးပါတယ်”

“ဖိုးကျော်လာခဲ့ရင်ရော အစ်မက အဆင်ပြေပါ့မလား”

“သူက အပြစ်ရှိတဲ့သူပဲ။ သူခေါင်းမော့ရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖိုးကျော်က ခုဆို ကယ်တင်ရှင်လေ။ ရာထူးချင်းက ကွာသွားပြီ။ အခြေအနေချင်း မတူနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အစ်မကိုကြောက်တယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခင်လေးရဲ့ဘေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့လည်း”

“ခင်လေးက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“အစ်မက တရားဝင်...”

ဟု မပွင့်တပွင့်နှင့် အရဲကီးပြောရတဲ့ဟန်ပန်လေးကိုသုံးကာ ပြောလိုက်သည်တွင် ဦးနေလရဲ့အပြုံးက ပိပြင်လာရပါသည်။ သူမရင်ထဲ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ မကြာခင် သူမလိုချင်တဲ့လမ်းကြောင်းထဲ ဝင်လာမှာမို့ပါ။ ဦးနေလက ခင်မှုန်ခရဲ့ပခုံးစွန်းလေးကိုဖက်ကာ...

“မင်းနဲ့ကိုယ် တရားဝင်လက်ထပ်ကြရအောင်”

ဟု တစ်လုံးချင်းဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့ စံည့်ထီးပြီး ပျော်နေမိခဲ့ပါသည်။ ဒါ သူမလိုချင်ခဲ့တဲ့အခြေအနေလေ။

“တကယ်လားဟင် ဦး”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါမှ ဖိုးနတ်သားက ရွှေခြံရံရဲ့အရှင်သခင်စာရင်းဝင်မှာလေ။ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဦး”

“ဦးလို့မခေါ်ရတော့ဘူး၊ အကြင်လင်မယားဖြစ်မှာဆိုတော့ ကိုကြီးလို့ပြောင်းခေါ်ပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမကပြုံးကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်လေးဆိုလျှင် ဦးနေလက ရူးလောက်အောင်ချစ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူမက ကြိုသိနှင့်ပြီးပါပြီ။

သူမရင်ထဲ ကျေနပ်နေမိပါသည်။

သူမခံခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေထက်ပိုတဲ့ဒုက္ခတွေကို ဒေါ်မိုးမေကိုဝေးခွင့်ရတော့မှာမို့ သူမသိပ်ကျေနပ်နေမိပါသည်။

သူမနှလုံးသားထဲ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် ဒေါ်မိုးမေရဲ့ မျက်နှာကို သုံးနှစ်ကျော်လုံးလုံး တစ်ရက်မှမေ့မရခဲ့ပါချေ။

သူမရဲ့ရှင်သန်နေမှုက ဒေါ်မိုးမေကို လက်စားချေဖို့က လွဲရင် အခြားမရှိနိုင်ခဲ့ပါ။

သူမရဲ့အသည်းထဲမှာ စူးနှင့်နေအောင် နာကျင်ရပါ၏။ သူမရဲ့လစ်ဟာမှုလေးတစ်ခုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူမရဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်မိုးမေရဲ့လက်တွေကို သူမက ပြန်ရိုက်ချိုးရပေလိမ့်မည်။

သူမနာကျင်ခဲ့ရတာထက် နှစ်ဆနာကျင်မှုမျိုး ဒေါ်မိုးမေကို ပေးအပ်ရမည်။

ဒေါ်မိုးမေရဲ့လုပ်စာတင်ကြောင့် သူမရော ဖိုးကျော်ပါ နေစရာနေရာမရှိနိုင်လောက်အောင် လောကအလယ်တွင် ချောင်ပိတ်မိခဲ့ရပါသည်။

သူမရဲ့ငြိုးမာနဲ့ဖွဲ့မှုကို ပို၍အားပြင်းစေခဲ့တာကတော့ မိုးနတ်သားပါပဲ။ ယခုတော့ ရွှေခြံရံရဲ့အရှင်သခင်မျိုးဆက်သစ်လေး မိုးနတ်သားပေါ့။ ဒေါ်မိုးမေရဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးပစ်နိုင်ရန်အတွက် မိုးနတ်သားကို သူမ စနစ်တကျသင်ကြားပြုစုခဲ့ရပါသည်။

ဦးနေလရင်ထဲကို ခံစားမှုကြီးကြီးထည့်နိုင်ရန်အတွက် သူမ သုံးနှစ်ကျော်လောက် ဒုက္ခခံခဲ့ရပါ၏။ ယခုတော့ သူမကျေ

နာသွားပါပြီ။ အခြေအနေတွေအားလုံးက သူမမှန်းထားသလိုဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။ ရွှေခြံရံရဲ့မျိုးဆက်သစ်လေးရဲ့ဒုက္ခပင်လယ်ကို သူမက အရှင်သခင်ရင်နာအောင် ချုံ့ပြပြီး ကွေကောက်လိမ့်မယ်ကာ တိုက်စစ်ဆင်ရပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်မိုးမေ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရရမည်။ ဒါက သူမရဲ့ကျိန်စာပါ။ သူမရဲ့လက်နဲ့ ဒေါ်မိုးမေရဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးနိုင်ရမည်လေ။ ဒေါ်မိုးမေက ပင်မြင့်ထက်က ပန်းဆိုရင်တောင် သူမရဲ့လက်နဲ့ ခူးထွတ်ပြီး နင်းခြေနိုင်ရမည်လေ။ ဒါမှ ရိုးသားခဲ့တဲ့ဖိုးကျော်ရဲ့ သိက္ခာကို သက်သေပြနိုင်လိမ့်မည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့တိုက်ပွဲမှာ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ ငြေစာပင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဖိုးကျော်ကို ဒေါသဖြစ်ကာ သနားမိခဲ့ရပါသည်။

ထိုစိတ်တွေက ဒေါ်မိုးမေအပေါ်ထားတဲ့ရန်ငြိုးကို ပို၍ ကြီးထွားစေခဲ့ပါသည်။

ဆောရီးပါ ဖိုးကျော်၊ ငါသေခဲ့တဲ့လက်နက်နဲ့ပဲ ဒေါ်မိုးမေကို ပြန်ခုတ်မှာမို့ပါ။

ငါ့ဘဝက ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဘာပဲပေးဆပ်ရပေးဆပ်ရ

ဒေါ်မိုးမေ့ရဲ့ဘဝ အပိုင်းပိုင်းကျိုးသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ
ဟု ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ်ပင် နာနာကျည်းကျည်း အံ့ကြိတ်ကာ
ပြောပစ်မိပါသည်။

အခန်း (၁၀)

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားပျော်မြူးနေကြသည့် မိန်း
ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် တစ်ချိန်လုံး စံအိမ်ကြီးပေါ်မှာသာ
လူကြီးတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်နေရသောကလေးငယ်မှာ ငေး
သည်ထက် ပို၍ငိုငိုနေရပါသည်။

“အစ်ကိုလေး မပျော်ဘူးလား”

ကလေးထိန်းအသစ်ဖြစ်သော မောင်နိုင်က တစ်ချိန်လုံး
ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေသော ကလေး
ငယ်ကိုမေးလျှင် ကလေးငယ်က မောင်နိုင်ကိုတစ်ချက်မျှစောင်း
ကြည့်ပြီး...

"သားလည်း ပြေးချင်တယ်"

ကလေးမို့ ကလေးပီပီဆိုလာလျှင် မောင်နိုင်က မိုးနတ်သား ကြည့်နေသောမြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မောင်နိုင်ရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျဉ်းကြပ်သောဘဝနှင့် ပြည့်စုံနေခဲ့သောမိုးနတ်သားကို သနားသွားမိပါသည်။

မိခင်ရဲ့ပုံစံသွင်းမှုအောက်တွင် မိုးနတ်သားက အဆင့်မြင့်မြင့်ပင် ကျက်သရေရှိရှိနေထိုင်ရပေမယ့် မိုးနတ်သားက အခုမှ ကလေးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာလေ။ ကလေးဆိုတော့ ကလေးတို့ သဘာဝအရ ရွယ်တူတွေနဲ့ လွတ်လပ်စွာဆော့ကစားချင်မှာပေါ့။ အခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး။ မိုးနတ်သားနေခဲ့ရတဲ့ဘဝက ကျဉ်းကြပ်လိုက်တာ။ ကလေးတို့ဝတ်အပ်သော လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသောဝတ်စုံနေရာမှာ စမတ်ကျပြီး သေသေသပ်သပ်ရှိတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် စမတ်ကျသောဘောင်းဘီရှည်နှင့်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်ကလည်း ကလေးပီပီ သဘာဝကျကျမရှိဘဲ စနစ်တကျ သေသေသပ်သပ်ပြီးသင်ထားပါသေး၏။

အရွယ်နှင့်မမျှအောင်ပင် တစ်ရက်ကို သုံးနာရီလောက် ဆရာမနဲ့စာသင်ရပါသေးသည်။ စာသင်ပြီးသွားလျှင်လည်း မိုး

နတ်သားရဲ့ဦးနှောက်ကို အနားမပေးသေးချေ။ ယခုဆို မိုးနတ်သားကို ပုံပြင်ဖတ်ပြရလွန်း၍ မောင်နိုင်မှာ ပုံပြောစားပြီး ဝမ်းရေးဖြေရှင်းလို့ရတဲ့အနေအထားတစ်ခုသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကလေးနဲ့မတန်တဲ့ကိစ္စကြီးကို လုပ်ရတဲ့မိုးနတ်သားကို သနားပေမယ့် မောင်နိုင်မှာ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါချေ။ မိုးနတ်သားနှင့်အနေများခဲ့သည်ဖို့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ကလေးငယ်ဖြစ်လော့ မိုးနတ်သားကို မောင်နိုင်ချစ်နေခဲ့ပါသည်။ အမြဲတမ်းငေးဝိုင်းနေတတ်သည့်မိုးနတ်သားကို ရယ်မောပျော်ရွှင်စေလိုသည့်စေတနာမျိုးက မောင်နိုင်ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးနတ်သားနဲ့ မမကြီးရယ် မမလေးရယ်က မောင်နမအရင်းတွေလေ။ မောင်နမရင်းတွေဖြစ်ပါလျက်ကယ်နှင့် တစ်အိမ်တည်းနေကြပြီး အခုလို သူ့စိမ်းတွေလို မသိသလိုနေကြတာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးဟုထင်ပါသည်။ လူကြီးတွေက လူကြီးပြဿနာမို့ ကလေးတွေနဲ့မသက်ဆိုင်ပါဘူးဟုတွေးကာ ထိုမောင်နမသုံးယောက်ကို ပေါင်းစည်းပေးဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။

ကလေးတွေသာ ပေါင်းစည်းသွားရင် ပြဿနာများတဲ့ လူကြီးတွေလည်း ပြေလည်လာကြလိမ့်မည်လေ။ ဒါမှ စိမ်းရွှေခြံရံ

ကြီးမှာ ရယ်မောသံတွေအပြည့်နဲ့ သာယာဝေစည်သွားရမည်ဟု မောင်နိုင်ရဲ့ရင်ထဲ ယုံကြည်သွားမိကာ တစ်ခုခုကို စတင်လှုပ်ရှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသူ မိုးနတ်သားအနား ကပ်လာကာ...

“အစ်ကိုလေး၊ သူတို့နဲ့သွားမကစားချင်ဘူးလား”

မောင်နိုင်က သွေးတိုးစမ်းသလိုမေးတော့ ဘာအရောင်မှမပါတဲ့မျက်လုံးမျိုးနဲ့ မိုးနတ်သားက မောင်နိုင်ကိုကြည့်ကာ...

“မေမေက သူတို့နဲ့မခေါ်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောကာ ငြိမ်သက်နေပြန်သဖြင့် မောင်နိုင်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ရင်ထဲကဆန္ဒကို မိခင်ရဲ့အာဏာလွှမ်းမိုးနေသည်ဆိုတာကိုပေါ့။

ထို့ကြောင့်ပင်...

“အမေတွေကတော့ အဲဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့။ မမကြီးမမလေးတို့က ကြီးပြီလေ။ အစ်ကိုလေးက ငယ်သေးတော့ အဆောင့်ရင် အစ်ကိုလေး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှာစိုးလို့ပြောတာပါ”

“သား ဒဏ်ရာရမှာ မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါပေါ့၊ ယောက်ျားတွေက ဒဏ်ရာရမှာမကြောက်ဘူး”

ဟုဆိုရင်း ကလေးငယ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပါ၏။ စိတ်မိဆီးမှုများနေသောလူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံနှင့်တူနေသော ကလေးငယ်ကြောင့် မောင်နိုင်မှာ အားကျိုးမာန်တက်ပင်...

“အစ်ကိုလေး မမလေးတို့နဲ့သွားမဆော့ချင်ဘူးလား”

ဟု ဒုတိယအကြိမ်ပြောလိုက်သည်တွင် ကလေးရဲ့မျက်လုံးထဲ အားငယ်ရိပ်တို့ဖြတ်ပြေးသွားကာ...

“သူတို့က သားနဲ့ဆော့ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မမကြီးက သားကိုမျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ကြည့်တယ်”

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနှင့် အရိပ်အကဲကိုသိနေသော ကလေးငယ်ကြောင့် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားရတာအမှန်ပါ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကလေးဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးက မိုးနတ်သားမှာ မရှိနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ စေတနာတစ်ခု ကိန်းဝပ်လာရပါသည်။ အဲဒါကတော့ မိုးနတ်သားရဲ့ကလေးဘဝကို အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရှင်းရှင်းသန့်သန့်ပျော်ရွှင်စေခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ထိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးရရှိလာရန်အတွက် အက်ကွဲကြောင်းလေး

များဖြစ်စပြုနေပြီဖြစ်သော ထိုမောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ စိတ်လေးတွေကို သူစုစည်းနိုင်ရမည်လေ။ ထိုအတွေးကြောင့်ပင်...

“မမကြီးက သဘောကောင်းတဲ့သူပါ။ ဟိုပြင်ထဲကလိုပေါ့။ မိတ်ထားမှန်မြတ်တဲ့ဟာငယ်လေးက ဒေါသကြီးတဲ့ကျားကြီးရဲ့ကျောပေါ် စီးခွင့်ရသွားတယ်လေ”

“ဒေါသကြီးတဲ့ကျားကြီးက ဖားကိုစားပစ်ဖို့ လုပ်သေးတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ဖားလေးရဲ့ရိုးသားမှုကြောင့် ယုန်ပညာရှိက လာကယ်တယ်လေ”

“သားနားမှာ ယုန်ပညာရှိမှမရှိတာ”

ဟုဆိုတော့ မောင်နိုင်က လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ကာ ဦးခေါင်းနား ကပ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာလေ ယုန်ပညာရှိ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးငယ်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွင် ရှားပါးနေပြီဖြစ်တဲ့အပြုံးက စွတ်စိုလာရပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးငယ်မှာ ပြုံးစိစိလေးပင် ထိုင်နေရာ

မှ ထရပ်လာခဲ့ပါသည်။ မောင်နိုင်က ကလေးငယ်ကို စွေ့ခနဲပွေ့ချီကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး လှပသောမြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ အခြေချလိုက်ပါသည်။

မောင်နိုင်နှင့်မိုးနတ်သားတို့ ထိုမြက်ခင်းပြင်ပေါ် အခြေချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို ဆော့ကစားနေကြသော နတ်သမီးလေးတွေရဲ့အကြည့်တို့ကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။

“မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ ဆော့နေကြတာလား”

ဟုဆိုပြီး ပွေ့ချီထားသောမိုးနတ်သားကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ချကာ...

“အစ်ကိုလေးက တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာနဲ့ပဲ ဒီကိုခေါ်လာတာ။ မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ အမော်ရတာပေါ့”

မောင်နိုင်က ဆိုလိုက်ပေမယ့် မမကြီးဆိုသည့်ကလေးမကတော့ မောင်နိုင်ကို စူးစူးရှရှကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ကလေးမရဲ့ အကြည့်စူးစူးကြောင့် မိုးနတ်သားမှာ မျက်နှာညှိုးသွားရသလို မောင်နိုင်ပင်လျှင် တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေမိနေချိန်မှာပဲ မမလေးကတော့...

“ငါ သူနဲ့မဆော့ချင်ဘူး မမကြီး”

ဟု နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ကာ ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“ငါလည်း မဆော့ချင်ပါဘူး။ သူ့အမေရော သူရော အကျင့်မကောင်းတဲ့လူတွေ။ ငါတို့နဲ့ အဆင့်ချင်းမတူဘူး”

ဟု မာန်နှင့်ပြောနေသောကလေးမနှစ်ယောက်ကို မောင် နိုင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ကြည့်ကာ...

“အဲဒီလိုမပြောရဘူး မမကြီးရယ်၊ ဒါက မောင်နှမတွေ လေ၊ အဲဒီလိုမပြောရဘူး။ သွေးသားရင်းခြာဆိုတာ လောကမှာ ရှားပါးတဲ့အရာပဲ”

“ဘာမောင်နှမလဲ၊ သမီးတို့နဲ့ သူက ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သမီးမှာ မောင်မရှိဘူး၊ ညီမပဲရှိတာ”

“မဟုတ်ဘူး မမကြီးရယ်၊ အစ်ကိုလေးမိုးနတ်သားက ဆရာဦးနေလရဲ့သားအရင်းပါ။ အမေချင်းမတူပေမယ့် အဖေတူ တယ်လေ။ ဒါကလည်း မောင်နှမအရင်းတွေပေါ့”

သူက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတော့ ကလေး က ခဏတာငြိမ်သွားပြီးမှ...

“သမီးတို့အမေနဲ့ သူ့အမေက မတူဘူး။ သူက အဆင့် နိမ့်တယ်။ ကလေးထိန်းအိမ်ဖော်ရဲ့သား”

ကလေးမက တစ်ခွတ်ထိုး ပြင်းထန်စွာဆိုလာခဲ့သည် တွင် မောင်နိုင်မှာ ကလေးတွေရဲ့စကားလုံးကိုချေပဖို့ အကောင်း ဆုံးစကားလုံးကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။ ထိုစဉ်...

“ဖြန်း!”

လူရိပ်သဏ္ဌာန်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်ရခြင်းနှင့်အတူ အသံကို ပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရ၍ မောင်နိုင်ပင်လျှင် မှင်တက်သွားမိ ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ စူးရှတောက်ပသောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ကတော် လေးရာထူးခံ ခင်မှုန်ခပဲဖြစ်ပါသည်။

ကတော်လေး ခင်မှုန်ခက သိပ်ကိုငယ်ရွယ်နေသေးသော ကလေးမနှစ်ယောက်ကို စူးစူးရှရှကြည့်နေပါသည်။

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကလေးတွေ”

ဟုဆိုကာ နီရဲနေသောမမကြီးရဲ့ပါးပြင်ကို နောက်တစ် ချက်ရိုက်ဖို့ လက်ကိုလေထဲဝဲလိုက်သည်တွင်...

“အား!...”

လက်သည်းဆိတ် လက်ထိပ်နာတတ်သည့် တစ်အူတုံ ဆင်း ညီမက အစ်မဖြစ်သူကိုယ်စား လက်တုန့်ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ် ပါ၏။

“မင်း...”

ဒေါသတကြီးနှင့် ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင်ကိုပင် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် ခင်မှုန်ခရု မင်းတစ်လုံးတည်း သာ ဆိုနိုင်တော့ပြီး နာကျင်နေသောဘယ်ဘက်လက်ကောက် ဝတ်ကိုသာ ယုယစွာကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့အစ်မကို လာမထိနဲ့”

ဟု ကလေးငယ်က ခပ်စွာစွာရန်တွေ့လျှင် ခင်မှုန်ခရု အသည်းတွေမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်သွားရပါသည်။ မိမိကိုရန် မူစွာကြည့်နေသော အငယ်မရဲ့ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ကိုင်ပေါက် ပစ်ချင်လှပေမယ့် ကလေးနဲ့တူပြီး ရန်ဖြစ်ရမှာလား။ လူကြီးနဲ့ ကလေး အင်အားမမျှလှတာမို့ ကလေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် သူများအပြစ် ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်ရတော့မှာလား ဆိုတာကို ထက် မြက်တဲ့ခင်မှုန်ခက တွေးမိကာ ဆတ်ဆတ်ခါနေသောဒေါသတို့ ကို ကြိတ်မှိတ်မြိုသိပ်ရင်း...

“မောင်နိုင်. မိုးနတ်သားကိုခေါ်သွားပါ”

ဟူသောအမိန့်သံကြားတော့မှ တစ်ချိန်လုံးမှင်တက်နေ ခဲ့သော မောင်နိုင်မှာ မိုးနတ်သားကိုပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“နောက်ဆို မှတ်ထား... မောင်နိုင်၊ ဒီလိုရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကောင်မမျိုးနဲ့ ငါ့သားကို ရောရောနှောနှောထားနဲ့။ ငါမကြိုက် ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ပေကပ်ကပ်နှင့် သူမကိုရန်လိုစွာ ပေစောင်း စောင်းကြည့်နေခဲ့သော ကလေးမနှစ်ယောက်ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး...

“ရိုင်းစိုင်းတဲ့မင်းတို့ရဲ့အကြည့်တွေကို ပြင်လိုက်စမ်း”

ဟု အံကြိတ်ကာပြောပြီး သွားရာလေးညှိမဲ့နေပြီဖြစ် သော သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို နာကျင်စွာကြည့်ပြီး...

“အမျိုးဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်... ခွေးမတွေ။ တစ်ပတ် အတွင်း ဒီအိမ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရဲဖို့သာပြင်။ အမေလိုပဲ ယုတ်ညံ့ တဲ့မိန်းမတွေ... တောက်!”

ဟု ဆဲရေးပြီး ဘက်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို တယု တယလေးဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည် တွင် တံခါးဝ၌ အိမ်ကြီးရှင်ဒေါ်မိုးမေနှင့် ဆုံမိသွားကြပါသည်။

ခင်မှုန်ခက ဒေါ်မိုးမေကို ပြုံးမာန်ပွဲစွာ စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့် ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်မိုးမေကလည်း ခင်မှုန်ခရဲ့ အကြည့်စိမ်းစိမ်းတို့ကိုဘာသာပြန်ရင်း သမီးနှစ်ယောက်ရှိရာမြက်

ခင်းစိမ်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး...

“ကဲ၊ သမီးတို့ နားကြရအောင်၊ ကစားချိန်ကစား၊ စာ
ကျက်ချိန်စာကျက်ပေါ့”

ဟုဆိုပြီး သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ...

“ဟင်!”

ဒေါ်မိုးမေမှာ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး မှင်တက်နေမိပါလေ
တော့သည်။ ပါးတစ်ဖက်နီမြန်းပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေ
သောသမီးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ စူးရှတောက်ပနေသောမျက်လုံး
တွင် ဒေါသရောင်တွေချည်းတောက်ပနေတဲ့ သမီးငယ်ကိုလည်း
ကောင်းကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးမေ တစ်ခုခုကိုသဘောပေါက်လာခဲ့ရပါ
သည်။

“သမီး”

“အဲဒီ... မိန်းမကြီးကိုမောင်းထုတ်ပစ်မယ်”

ဟု အံ့ကြိတ်သံကြီးနှင့်ပြောပြီး ပျော့ခွေသွားသောသမီး
ငယ်ကြောင့်...

“သမီး”

ဟုအော်ပြီး မြေပြင်ပေါ်မကျခင် ခန္ဓာကိုယ်သေးသေး

လေးကို အချိန်မီပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်မိုးမေရင်ထဲ နာကျင်နေ
ရပါ၏။

နှလုံးသားထဲ သွေးစက်တွေ ခမ်းခြောက်သွားရသလို
ပင် ရင်ထဲ၌ နာကျင်နေရပါ၏။

အခန်း (၁၁).

“ခင်မူနီခ... ဖြန်း!”

အသံဝါကြီးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာတဲ့ဒေါ်မိုးမေကြောင့် ခင်မူနီခဝါးတစ်ဖက်မှာ စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် ပူခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“မိုက်ရိုင်းတဲ့မိန်းမ၊ ငါ့သမီးနဲ့နင်နဲ့ အဆင့်ချင်းတူသလား၊ အိမ်အကူမ... ဟမ်း”

မာန်မဲလိုက်စဉ်တွင် ခင်မူနီခက မချိုပြုံးကြီးနှင့် မကျေမနပ်ပင် စိုက်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ဟုတ်လှပြီလို့ထင်နေသလား ဒေါ်မိုးမေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်းခေါင်းထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် သာ ငိုသမီးတွေကိုထိရင် မင်းကိုကုတ်ဆွဲပြီး ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီနောက်တစ်ကြိမ်ဆို တာမျိုးက ရှိလာဦးမှာလား”

“ဘာ!”

ခင်မှုန်ခရဲမျက်လုံးနဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

“ရှင်ပြောဖူးပါတယ်၊ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန် သက်ရောက်မှုရှိတယ်ဆိုတဲ့နိယာမလေ။ ဟွန်း... ဟွန်း မကြာခင် ရှင့်အတွက် တန်ပြန်သက်ရောက်လာတော့မယ်”

ဟူသောခင်မှုန်ခရဲစကားလုံးတွေကို နားလည်နေပေမယ့်လည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမသိလိုက်ပါ။

“ရှင်စွပ်စွဲခဲ့သလိုပေါ့၊ ဖိုးကျော်နဲ့ကျွန်မက မရှင်းကြဘူးဆိုပါစို့”

ဟု ခနဲတဲ့တဲ့ပြောပြီး မချိုမချင်ကြည့်လာပြန်ပါသည်။

“ဟင်းဟင်း... အလှည့်ကျမနွဲ့စတမ်းပေါ့၊ ရှင့်ရဲ့အထုပ်

တွေကို သေသေချာချာပြင်ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ကျွန်မထက်တော့ ကံကောင်းဦးမှာပါ။ ပစ္စည်းတွေထုပ်ဝိုးပြင်ဆင်ချိန်ရမယ်လေ”

“ခင်မှုန်ခ၊ မင်း...”

“ဟင်းဟင်း... သိပ်ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦး၊ စကားက မဆုံးသေးပါဘူး။ အခုတောင် ရှင်ရင်နာနေရပြီမဟုတ်လား။ ရှင့်ရင်တွေ ကွဲထွက်သွားစေမယ့်စကားလုံးမျိုး ကျွန်မက သုံးနှုန်းဦးမှာမို့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်ပါ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်ပြီး ဒေါ်မိုးမေကိုစိုက်ကြည့်ကာ၊

“ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မဖိုက်ထဲက ကလေး သေခဲ့ရတယ်”

“ဟင်!”

“ရှင့်ကို ကျွန်မဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဒါ... ဒါဆို... မင်း... မင်း... ခင်မှုန်ခ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ မိုးနတ်သားက ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့ ချီးစေ့မှန်းမသိတဲ့အပင်ပေါ့။ ဒီလိုလူကို ရွှေခြံရံမှာ အရှင်သခင် တင်ရလိမ့်မယ်၊ အရှင်သခင်မတွေကတော့ လမ်းဘေးကိုရောက်စေရမယ်၊ ရှင်တို့မိသားစုကို အပိုင်းပိုင်းကျိုးကျေအောင် လှူဒါန

မယ်။ ရှင့်ကို ဒီရွှေခြံရံထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။ ဒါ ခင်မူနီခဲ ရဲ့ကျိန်စာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ချိန်တွင် သူမရဲ့နှလုံးသားမှာ အောင့်မျက် သွားရပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဆိုးရွားလာတော့မည့် ဒီရွှေခြံရံရဲ့အနာဂတ်ကို သူမြင်နေရပါပြီ။ သိပ်ကိုကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့အဆိပ်ဆူးများနှင့်မိန်းမကို သူစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“မသေပါနဲ့ဦး။ ရှင် ဒီအချိန်မှာ နှလုံးအောင့်ပြီးသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကျွန်မ စီစဉ်မှုအောက်မှာ အတုန်းအရုန်းလဲကျ သွားတဲ့ ရှင့်သမီးတွေရဲ့ဘဝကို ကြည့်သွားပါဦး”

ဟုဆိုလိုက်ချိန်တွင် သူမရင်ထဲ၌ သည်းခံနိုင်စွမ်းက ကုန် သွားခဲ့ရပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့ညာဘက်လက်ကို ဒုတိယ အကြိမ် လေထဲသို့မြှောက်လိုက်စဉ်မှာ...

“မမိုးမေ”

ဟူသောအသံပါကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ကြားလိုက် ရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ အရှင်သခင် အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ဦးနတ်က သူမတို့နှစ်ယောက်နားဆီသို့ မာန်ဟုန်ပြင်းသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လာနေပါပြီ။

ဒေါ်မိုးမေရဲ့နှလုံးသားတို့က ကြေကွဲကုန်ရပါပြီ။ ဘာကြောင့် သူမကို အဲဒီလိုစူးစူးကြီးကြည့်နေရတာလဲ။

“မင်း သိပ်ကိုတရားလွန်တယ်မထင်ဘူးလား မမိုးမေ”

ဟု တစ်ခွန်းချင်းဆိုကာ သူမတို့နှစ်ယောက်နား အသံ ရှင်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ခင်မူနီခဲရဲ့မျက်နှာမှာ အရောင်ပြောင်း လဲသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... မာထန်နေတဲ့မျက်လုံးတွေ က ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီမျက်လုံးတွေက အချိန်တိုတိုအတွင်း ပြောင်းလဲနိုင်ရတာလဲ။ ခင်မူနီခဲရဲ့မျက်ရည် တွေက အဲဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ကျလွယ်တာလား။

“ကိုကြီး”

ဟု ဝမ်းပန်းတနည်းပင် အားဆိုးတကြီး လက်မောင်းအစုံ ကို တွဲခိုလိုက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်မိုးမေ သိလိုက်ပါပြီ။ မကြာခင် သူမ ခင်မူနီခဲရဲ့မာယာတွေကြား အရှုံးပေးရတော့မယ်ဆိုတာကို ပေါ့။ သို့သော် သူမရဲ့အရှုံးကို သူမလက်ခံနိုင်ရန်အတွက်တော့ သူမရင်ထဲက စကားလုံးတွေကို အမိုက်ခံပြောဖို့တော့ လိုအပ်ပေ လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေခဲ့သော ခင်

ပွန်းသည်ကို သူမက ဘာအရောင်မှမပါသောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့်သာ ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သူမရဲ့ခင်ပွန်းသည်၏အတွဲများကြောင့် သူမ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အနာဂတ်ကို သူမ သနားသွားရပါသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာနှင့် မသွေးဆောင်ခြားယောင်း ခံနေရတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို လမ်းမှန်သို့ပို့ပေးချင်ပေမယ့် သူမမှာ နည်းလမ်းမရှိပါချေ။ သားယောက်ျားလေးကိုသာ ရူးမူးကြသည့် ဒီရွှေခြံရံမိသားစုရဲ့အယူအဆက ခင်ပွန်းသည်ရဲ့နလုံးသားထဲမှာ စွဲမြဲနေခဲ့ပြီကို သူမရဲ့သက်သေမရှိတဲ့စကားလုံးများက ဆွဲဆောင် နိုင်မှာမို့လား။

ပြီးတော့ ခင်မူနီခရဲမာယာနဲ့အိုင်ထဲမှာ အလင်းနဲ့အမှောင် ကို မခွဲခြားနိုင်တော့တဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို မီးအိမ်တစ်လုံးလှမ်းပေး ခဲ့ရင်ရော ထိုမီးအိမ်ကို ခင်ပွန်းသည်က လှမ်းယူမှာမို့လား။ သူမ ရင်ထဲ နာကျင်ရပါသည်။ အယူသည်းတဲ့ ဒီရွှေခြံရံကို မိသားစု သွေးမဟုတ်တဲ့ တခြားလူက အုပ်စိုးတော့မည့်အရေးကို သူမကြို မြင်နေရပါသော်လည်း သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားနိုင်တာ က ဘာမှရှိမနေခဲ့ပါ။

သူမကလည်း သူမအပြစ်နှင့်သူမပါပဲ။ မဆိုင်တဲ့ရိုးသား

သူ ဖိုးကျော်ကိုသာ ပြဿနာထဲဆွဲထည့်ပြီး လုပ်ဇာတ်နှင့် ခင် မူနီခကိုချောက်တွန်းခဲ့သူကိုး။ အခုတော့ သူမ ထိုအပြစ်တွေကို ခံရပြီပေါ့။ သူမ ခင်မူနီခကိုလျှော့တွက်ခဲ့တယ်လေ။

ယခုတော့ သူမရဲ့အနေအထားက ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အမြင် မှာ အယုတ်ညံ့ဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။ သူမထင် ထားတာထက်ပိုပြီး ခင်ပွန်းသည်က သူမကိုမုန်းနေနိုင်ပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မာယာများက အပိုပြောတတ်သည့်ခင်မူနီခ ရဲ့အကျင့်ကို သူမသိနေလို့ပဲဖြစ်သည်။

ဒီအခြေအနေတိုင်းဆိုလျှင် ဖိုးကျော်က မကြာမီမှာ ဒီ ရွှေခြံရံကို အခြေချလာပါလိမ့်မည်။ သူမ ဖိုးကျော်ကို ဘယ်လို မျက်နှာမျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်မလဲ။ ရိုးသားတဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက် ကို ချောက်တွန်းခဲ့တဲ့အလုပ်ရှင်အနေနဲ့ရော၊ ရိုးသားမှုကိုအခွင့် အရေးယူပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသုံးချခဲ့တဲ့မိန်းမတစ် ယောက်အနေနဲ့ပါ ဖိုးကျော်ကို မျက်နှာပူလှပါသည်။

တကယ်တမ်းတော့ ဒီလိုငရဲနဲ့တူတဲ့ ဗိမ္ဗာန်တော်ကြီးမှာ သူမ မနေလိုတော့ပါချေ။ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးကြောင့်သာ ဝါးစပ်ပိတ်ပြီး နေခဲ့ရပေမယ့် ခုတော့ သူမသဘောပေါက်သွား

ပါပြီ။ သူမတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ခင်မှုန်ခရဲမာယာကြောင့် ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အမျက်ရှမှုကို ခံပါမည်။ သူမရဲ့သမီးတွေကိုတော့ ထိုနာကျင်မှုမျိုးကို မပေးလိုခဲ့ပါချေ။

အခုတော့ သူမသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ပွန်းသည်ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေရပါ၏။ ငိုချင်နေပေမယ့် မျက်ရည်တို့ကို ထိန်းချုပ်ထားရပါသည်။

ရှစ်နှစ်ကျော်အရှင်သခင်အဖြစ် ခမ်းခမ်းနားနားနေခဲ့ရ သည့် ဤအိမ်မှထွက်ခွာရတော့မည့်အခြေအနေကို တွေးကြည့်မိ ရှုံ့နှင့်ပင် ရင်ထဲ၌ ဆို့တက်လာရပါသည်။ သို့သော် သူမ ဒီအိမ် မှာ ဆက်မနေသင့်တော့ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်နေမိပါ၏။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခင်မှုန်ခရဲအစီအစဉ်တွေကြားမှာ ဖြူ စင်သေးတဲ့ သူမရဲ့သမီးနှစ်ယောက်၏နုလုံးသားတွေကို မဆုံးရှုံး ချင်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် အရှင်သခင်က ဘာမှမပြောသေးခင် မိမိ ဘာသာ နေအိမ်မှဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ဗီရိတံခါးကြီးကိုဖွင့်ကာ အဝတ်အစားများကို အိတ်ကြီးထဲ

ထည့်နေမိပါသည်။ သူမရင်ထဲ နာကျင်နေမိပါသည်။ ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်လို့မရတဲ့ကံကြမ္မာကိုလည်း စိတ်နာမိပါသည်။

အကယ်၍ အချိန်တွေကိုသာ နောက်ပြန်လှည့်လို့ရခဲ့ မယ်ဆိုလျှင် ဦးနေလန့်မဆုံတွေ့ခင်အချိန်တွေကို ပြန်ရောက်သွား ချင်မိပါသည်။ သူမ သိပ်ကိုအားကိုးချစ်ခင်လာရတဲ့ခင်ပွန်းသည် ရဲ့စိတ်တွေကို သူမကြောက်နေမိပါသည်။

တစ်ချိန်က သူမတို့သိပ်ချစ်ခဲ့ကြသည်လေ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုကြီး ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ အဲလိုပဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြောင်းလဲသွားတတ်သလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က အဲဒီလိုပဲ နှုတ်ဖျားမှတင် ပြည့် နဲ့ခဲ့တာလား။ ချစ်မိပြီဆိုလျှင် ဘာကိုမှမပြင်နိုင် မချင့်ချိန်နိုင်တော့ တာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တဲ့လား။

ခင်မှုန်ခရဲမာယာနွဲ့အိုင်ထဲ နစ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည် တ သူမရဲ့နှုတ်ဖျားကစကားလုံးတွေကို မုသားချည်းဟုသာ ယူဆ တော့မည့်အနေအထားမို့ သူမသိနေသော အမှန်တရားတွေကို သူမရှင်းပြထောက်ပြနေလို့လည်း အပိုပဲပေါ့။ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့နှိပ် ခဲ့တဲ့ သံသယမျက်ဝန်းအောက်တွင် သူမက မုသားချည်းပြော

တဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိမနေချင်ပါ။

သူမ ပို၍ခံစားရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမသိနေသော မိုးနတ်သားရဲ့သမိုင်းကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး မာန်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

သူမ ဆုတောင်းပါသည်။ ဦးနေလက အမှန်တရားတွေကို အချိန်မနှောင်းခင် သိသွားပါစေပေါ့။ အမှန်တရားကို သိသွားချိန်ထိတောင် ခင်မှုန်ခကိုနားလည်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုလျှင်တော့ သိပ်ကောင်းတဲ့ ခင်မှုန်ခရဲ့အတိတ်ကံပေါ့ဟုသာ သဘောပိုက်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းကိုချကာ နောက်ဆုံးကြွင်းကျန်ရစ်သော မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၁၂)

“ကျွန်မ ထွက်သွားတော့မယ် အစ်ကို”

ဟု သတင်းစာဖတ်နေသော ခင်ပွန်းသည်ကို အေးအေးဆေးဆေးဆိုသည်တွင် ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အကြည့်တစ်ချက်ကို သူမလက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် အံ့အားသင့်ခြင်းက ပါဝင်နေသလို စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့ကိုလည်း မြင်နေရပါ၏။

“ဒီအိမ်က ထွက်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ကွာရှင်းကြမယ်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မမိုးမေ”

“သမီးတွေကို ကျွန်မလိုမကြီးပြင်းစေချင်လို့ပါ။ အဖေဆိုတာ သမီးတွေအဖို့တော့ ခိုင်မာတဲ့အုတ်တံတိုင်းကြီးလေ။ အစ်ကိုက အသိအမှတ်မပြုပေမယ့် မိုးဦးနေခြည်နဲ့လေပြည်မိုးသက်တို့ရဲ့ဖခင်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမပျောက်ပျက်တဲ့အမှန်တရားပဲ”

“ဆောရီး... မိုးမေ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုအထင်လွဲနေပြီ။ အထင်လွဲနေတယ်ဆိုတာကလွဲရင် တွေတွေထူးထူးမရှင်းပြချင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုသော ခင်ပွန်းသည်ရဲ့စကားလုံးအရ သူမထွက်သွားမှာကို ရင်ထဲဘယ်လိုမှမနေဘူးဆိုသည့်သဘောပေါ့။ သူမကျေနပ်ပါပြီ။ သူမ ကျေနပ်နပ်ကြီးကို ထွက်သွားတော့မှာပါ။ သူမကိုမလိုတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမက အရှက်မရှိ ဖက်တွယ်နေလို့လည်း အပိုပဲပေါ့။

သူမက ယွန်းသေတ္တာတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပါသည်။ ဦးနေလက ဘာလဲဆိုသည့်အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လာ၍ သူမက...

“ရတနာအချို့ပါ။ အစ်ကိုအဖေ ဆင်ခဲ့တဲ့ဘယ်ယက်ရော ပါပါတယ်။ အဲဒီဘယ်ယက်က သားရဲ့မိခင်တွေမှ ဝတ်ရတာမဟုတ်

လာ။ မင်္ဂလာဦးမှာဝတ်ခဲ့တဲ့ဆွဲကြီးတော့ ကျွန်မယူသွားပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းနည်းပြီး ဆိုတက်ချင်လာတဲ့မျက်ရည်မှန်တို့ကို အံ့ကြိတ်ဖယ်ရှားရင်း ခင်ပွန်းသည်ကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“အမြဲလက်မထောင်နေတဲ့လူတွေက ကျရှုံးရင် ဘာနဲ့ မှမကူအောင် လဲပြိုကျတတ်ပါတယ်။ ဘာမျှ အမှန်တရားတွေက ထာဝရဆိတ်ကွယ်နေတာ အကောင်းဆုံးပါ။ နာကျင်ခံစားရတာ သက်သာတာပေါ့။ ပိပိရိုညာတတ်တဲ့လူက လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပါ။ ကျွန်မလည်း တစ်ချိန်က ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုံခဲ့ဘူး။ သူများကို လုပ်လိုက်ရတာထက်ပိုတဲ့ နာကျင်မှုမျိုးနဲ့ ရှင်သန်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒါကို ကျွန်မကလည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာချင်ပြီ။ စည်စိမ်ဥစ္စာဆိုတာ သင်္ခါရပါ။ ဒါကို ကျွန်မနားလည်သွားပြီ။ ကျွန်မဆုတောင်းပါတယ်။ မသိသင့်တဲ့အမှန်တရားကို မသိပါစေနဲ့လို့။ ကျွန်မရဲ့အတ္တကြောင့် ဖိုးကျော်ရဲ့ဘဝမှာ အမည်းစက် ထင်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို သိထား

ပါ။ ဘဝဆိုတာ လက်ဖဝါးနဲ့လက်ဖဝါးလိုပါပဲ။ အမှားဆိုတာ အမှန်
တွေကြားက ထွက်ပေါ်လာတာပါ။ ကျွန်မ အစ်ကိုအဖေ အား
ကိုးယုံကြည်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“မင်းစကားတွေက ဘာတွေလဲ မမိုးမေ”

စကားတွေကို အဆက်အစပ်မရှိပြောနေသော မမိုးမေ
ရဲ့ စကားလုံးအချို့ကို ရှင်းတမ်းလိုချင်ပေမယ့် မမိုးမေက ဒီထက်
ရှင်းတဲ့စကားလုံးမျိုး ပြောတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့လည်း သိနေပါ
ပြီ။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော
မမိုးမေကြောင့် ဦးနေလရင်ထဲ ဝမ်းနည်းရတာအမှန်ပါပဲ။

“မင်းရဲ့စကားတွေက ကိုယ့်သိက္ခာကို ထိပါးသွားတယ်
ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ဟုပြောလိုက်ပေမယ့် ကျောခိုင်းထားသော မမိုးမေထံ
မှ မည်သည့်တုန့်ပြန်မှုမျိုးမှ မကြားလိုက်ရပါချေ။

“မင်းတို့သားအမိတွေ ဘယ်မှာနေကြမှာလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့သားအမိတွေရဲ့ ရပ်တည်မှု

ကြောင့် အစ်ကိုသိက္ခာမကျစေရပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ပီပီရီရီနေကြ
မှာပါ”

“တောင်ပိုင်းကခြံမှာ သွားနေပါလား။ အိမ်သော့က ဦး
မြတ်ဆီမှာရှိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီမှာ နေမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုပြန်တော့ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်သည့် မမိုးမေကို
သူစိတ်ပူသွားရပါသည်။ မမိုးမေကို ခင်မှုန့်ခလောက် မချစ်ပေမယ့်
မမိုးမေနှင့်သူ့အကြားက သံယောဇဉ်က ခင်မှုန့်ခနှင့်ဆက်နွယ်မှု
ထက် ပိုပေလိမ့်မည်။

“မင်းတို့တွေ ဘာလုပ်ကိုင်စားကြမှာလဲ”

“စိတ်ပူပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မပြော
ပြီးပြီပဲ၊ ဥစ္စာဆိုတာ သခါရလို့။ ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာချင်တယ်”

“ဟေ့ဟေ့! အဲဒီစကားက ဘာလဲ၊ ကိုယ် မင်းကိုမနှိပ်
စက်ခဲ့ဘူးနော်”

“ရှင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့နေခဲ့ပါ။ မိုးနတ်သားနဲ့ရှင်နဲ့ ခင်
မှုန့်ခတို့ ထာဝရပျော်ရွှင်ကြပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းလိုက်ပါ

မယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ အစ်ကို ရင်ကွဲလုမတတ် မခံစားရပါစေနဲ့ လို့လည်း ဆုတောင်းနေပါ့မယ်။ ကျွန်မ သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုတစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက် သွားသောမမိုးမေကြောင့် ရင်ထဲအိလည်လည်ကြီး ခံစားလိုက် ရပါသည်။ မမိုးမေရဲ့စကားက ဘာလဲ သူနားမလည်ပါ။

မမိုးမေခန့်ခင်မှုန်ခတို့က တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူ နေလို့မရမှန်းလည်း ဦးနေလ ကောင်းကောင်းသိနေမိပါ၏။ တစ် ခုခုကိုရွေးချယ်လျှင် တစ်ခုခုကိုစွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုတဲ့သဘောတရား ကိုလည်း နားလည်မိပါ၏။

ခင်မှုန်ခကိုရွေးချယ်လိုက်တော့ မမိုးမေကိုစွန့်လွှတ်ရမှာ ပဲဟု သိနေပေမယ့် ရင်ထဲကဆန္ဒအတိုင်းပြောရလျှင်တော့ ခင် မှုန်ခကိုလည်း ရွေးချယ်လိုပါသည်။ သို့သော်လည်း မမိုးမေကို လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါချေ။ မမိုးမေအပေါ် သူမကောင်းခဲ့တာကို လည်း သူ့ကိုယ်သူသိနေပါ၏။ သမီးနှစ်ယောက်အပေါ် တာဝန် မကျေခဲ့တာကိုလည်း မိမိကိုယ်မိမိ သိနေ၍ ယခုလိုထွက်သွား ပြန်တော့မည်ဆိုလည်း စိတ်မကောင်းပြန်ပါ။

ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့်၊ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အနေ

နှင့် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးချင်ပါ၏။ သို့သော် မမိုးမေရဲ့မာနကို သိနေခဲ့ပါသည်။ မမိုးမေကို သူချစ်၍လက်ထပ်ထားခဲ့တာပါ။ သို့ သော် ဣန္ဒြေရသောမမိုးမေနှင့် သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက ဂုဏ် သိက္ခာတွေကြားထဲ သာယာပျော်ရွှင်မှုတို့က ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့ရပါ သည်။ ခင်မှုန်ခကိုလည်း သူချစ်ပါသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့ တဲ့ခင်မှုန်ခနဲ့တော့ သူသာယာကြည်နူးရပါသည်။

သူဖြစ်စေချင်ခဲ့တာက ခင်မှုန်ခလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ၊ မမိုးမေကလည်း သူ့အကန့်လေးနှင့်သူနေပြီး အားလုံး တစ်မိုး အောက်မှာ သာယာနေကြဖို့ပါ။ သို့သော် မမိုးမေကတော့ ရက် စက်လွန်းလှပါသည်။

ခင်မှုန်ခကို မမိုးမေအလိုမရှိမှန်း၊ မလွဲသာမရှောင်သာ လို့သာ အတူနေပြီး လက်ခံနေရမှန်း သိပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော့ ဒါတွေက အေးချမ်းသွားမှာပါဟု သူထင်မြင်ယူဆထားခဲ့ တာလေ။ မမိုးမေက အဲဒီလောက်ရက်စက်တတ်ခဲ့မယ်ဟု သူ ထင်မှတ်ထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ မမိုးမေ၏အကွက်လှလှအောက် တွင် ရိုးသားတဲ့ဖိုးကျော်လည်း ကြာကူလီဖြစ်သွားခဲ့သလို သူပင် လျှင် မျက်နှာကို အက်ဆစ်နှင့်အပက်ခံရသလို ရှက်ရမ်းရမ်းသွား

ကာ ဘာမှစဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ ခင်မှုန်ခနဲဖိုးကျော်ကို စွဲချက်တွေတင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီပါးစပ်နဲ့ အိမ်ပေါ်က နှင်ချခဲ့မိပါသည်။

ခင်မှုန်ခက သူ့နှလုံးသားအချို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်သူမို့ အရက်နဲ့ထဲမှာ အချိန်တွေအများကြီးပေးခဲ့ရပါသည်။ သူ့ရဲ့မဆင်မခြင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မမိုးမေရဲ့ရက်စက်မှုတို့ကြောင့် သူ့ရဲ့မျိုးဆက်ဖြစ်သော တစ်ဦးတည်းသောသားမှာ ဖခင်ကြီးငုတ်တုပ်ရှိပါလျက် နဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲရှင်သန်ကြီးပြင်းနေရပါတယ်ဟု ခင်မှုန်ခက သတင်းပို့လာစဉ်တွင် အချစ်ဓာတ်ခံရှိ နှင့်ပြီးသော သူ့စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှနေမရပါတော့ချေ။

သူက ရိုးသားအပြစ်ကင်းပြီး မမိုးမေလုပ်ခဲ့သမျှ ခံခဲ့ရသော ခင်မှုန်ခကို သနားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မမိုးမေသိမှာစိုးရိမ်ပြီး မဝံ့မရဲဆက်သွယ်လာခဲ့သော ခင်မှုန်ခရဲ့စကားတွေကို ယုံကြည်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့အပါးခစားခဲ့သော ဖိုးကျော်ရဲ့ရိုးသားမှုကို ယုံကြည်ပါသည်။ ပြီးတော့ သားယောက်ျားလေးကိုသာ ရူးရှူးမှူးမှူးမျှော်လင့်နေခဲ့သောသူက ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲပြုတ်ကျသူလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အဖြစ်မှန်တွေကို သိခဲ့ရသောသူက မမိုးမေရဲ့စိတ်တို့ကို တူးခါးနေအောင် မုန်းမိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အခုလိုကျပြန်တော့လည်း သူ့ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ မိုးဦးနေခြည်နှင့် လေပြည်မိုးသက်ကို မိုးနတ်သားလောက် မချစ်ပေမယ့် ဒီကလေးမလေးတွေကလည်း သူ့ရဲ့သမီးတွေမို့ သူ့စိတ်ထဲမကောင်းပါ။ သို့သော် အနည်းငယ်ရိုင်းစိုင်းသည့်ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒေါသထွက်ရပါသည်။

ခင်မှုန်ခက ကလေးထိန်းဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ခုချိန်မှာ ဖခင်လုပ်သူရဲ့မိန်းမလေး၊ ဒီလိုမဆက်ဆံရဘူးဆိုတာ မသိတူးလာ။ မမိုးမေက သင်မထားဘူးလား။ ခင်မှုန်ခရဲ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ အငယ်မရဲ့သွားဒဏ်ရာကြောင့် ရောင်ကိုင်းနေခဲ့ပါသည်။ ဒါကိုမှ မကျေနပ်သေးဘဲ မမိုးမေကပါ ထပ်ဆင့်ဒဏ်ရာပေးနေခဲ့၍ ခင်မှုန်ခက သနားစရာပဲကောင်းနေပါတော့သည်။

ခင်မှုန်ခကို သူ့ချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မှုန်ခကိုပဲ သူ့ရွေးချယ်ရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၃)

မိခင်ခေါ်၍သာ အဝတ်အစားထုပ်လေးကိုယ်စီနှင့် အိမ်
ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပေမယ့် ဘာကဘယ်လို ဘယ်အကြောင်းအရာ
ဘာကိစ္စဆိုတာကို ကလေးမနှစ်ယောက်လုံးက မသိကြပါလေ။

“ဆရာကတော်... ဆရာကတော်”

ဟုဆိုကာ ပြေးလိုက်လာသော မိအေးကြောင့် ကလေး
နှစ်ယောက်ရော မမိုးမေပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မိအေးပါ
အထုပ်လေးပိုက်ကာ လိုက်လာခဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! မိအေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်မလည်း ဆရာကတော်မရှိရင် အဲဒီရွှေခွံမှာ မနေ
လိုတော့ဘူး”

“မိအေးရယ်”

“ကျွန်မက ဆရာကတော်နောက်ပဲ လိုက်ပါရစေ”

“ငါ့ကိုယ်၌ကတောင် ဘာတွေလုပ်ကိုင်စားသောက်ရ
မှန်းမသိတာကို။ မင်းကို လခဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ မိအေး
ရယ်”

“ကျွန်မက မိဘတွေမျိုးမရှိတဲ့လူပါ။ ဆရာကတော်ရဲ့
အရိပ်က ကျွန်မရဲ့ဘဝကို လုံခြုံစေခဲ့တာပါ။ ဆရာကတော်ရဲ့အရိပ်
ကြောင့် ရွှေခွံမှာ နေနိုင်ခဲ့တာပါ။ ခင်မူနီခကောက်ကျစ်မှန်းကို
ကျွန်မသိပါတယ်။ အဲဒီလိုသခင်နား ကျွန်မမနေဘူး၊ လခလည်း
မလိုပါဘူး ဆရာကတော်ရယ်။ ဆရာကတော်နဲ့မမလေးတို့ မမ
ကြီးတို့ကို မိအေးအလုပ်ကြမ်းလုပ်ကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“မိအေးရယ်၊ အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ မင်းက
ခုမှ နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသေးတာ။ အချိန်တွေကြားမှာ ရှင်သန်ရဦး
မှာ။ ငါ့လက်နဲ့ မင်းရဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးမပစ်နိုင်ဘူး မိအေးရယ်။
အတောင်ဆန့်ပြီး ပျံသန်းလိုက်စမ်းပါ”

“ဆရာကတော်က မိအေးကိုအလိုမရှိလို့လားဟင်”

“ဟာ! အဲလိုသဘောပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ဘဝ
ကို ပြောနေတာ။ တစ်ပါးသူရဲ့အစေအပါးဆိုတာမျိုးက မင်းလို
စိတ်ဓာတ်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုးအတွက် နှမြောဖို့ကောင်းပါ
တယ်”

“မိသားစုမရှိတဲ့ကျွန်မက မမလေးနဲ့မကြီးကို သံယော
ဇဉ်ရှိပါတယ်”

“ကဲ၊ ဒါဆိုဒီလိုလုပ်၊ ညီမတစ်ယောက် ကောက်ရတယ်
လို့ ငါသဘောထားပေးမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

ဟုဆိုတော့ မိအေးက မျက်ရည်ဝဲပြီး သူမကိုမော့ကြည့်
လာပါသည်။ သူမ ထိုမျက်ဝန်းကို ဖတ်တတ်ခဲ့ပါသည်။ သူမရင်
ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းနေရပါ၏။ သူမအပေါ် မိအေးက ထင်ထား
တာထက် တွယ်တာနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ပါ။ လုံလောက်
မပြီ၊ သမီးနှစ်ယောက်အပြင် သူမကိုချစ်တဲ့လူက လောကမှာ
ဆပ်ရှိနေသေးလို့ပါ။

“ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဆရာကတော်ရယ်။ ဒီစကား
လေးတစ်ခွန်းနဲ့တင် မိအေးရဲ့အရိုးတွေ ကျိုးသွားပါစေ၊ ဒီဝန်းတွေ

ကို ထမ်းပါ့မယ်”

“မိအေးရယ်”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မိအေးကို ညီမတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်သွားရပါသည်။ အဆိုးထဲက အကောင်းဟုပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ သစ္စာတရားရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ရဖို့ဆိုတာက ဒီ လောကတွင် ရှိခဲ့လှတာမို့ သူမက ကံကောင်းသူဟုလည်း ဆိုနိုင် ပါပေသည်။

သူမက ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှုမရှိ၍ ဘယ်သွားလို့ ဘယ် လာရမှန်းလည်းမသိ ဖြစ်နေရပါသည်။ သူဌေးကတော်ဆိုပြီးလျှင် တခမ်းတနားနေခဲ့ဖူး၍ ရုတ်တရက်အောက်ကျိုခံပြီး အိမ်ငှားရှာ ရအောင်ကလည်း အဆင်မပြေတာမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြန်ပြီး ဇီးဇီး ဖော်ဖော်လုပ်ခဲ့တဲ့သူမရဲ့စိတ်ကြောင့် နောင်တရမည်ကြိုခိုက်...

“ဆရာကတော် သွားဖို့နေရာရော အဆင်သင့်ရှိရဲ့လား”

မိအေးကမေးလာသည်တွင် သူမက မိအေးကို အားနာ စွာပင် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပါသည်။

သည်တွင် မိအေးက မမကြီးနှင့်မမလေးတို့ရဲ့အဝတ် ထုပ်များကို ဆွဲယူကာ ခေါင်းပေါ်ရွက်လိုက်ပြီး ဆရာကတော်ရဲ့

လက်ထဲမှအိတ်ကို ထပ်မံဆွဲယူ ရင်ခွင်ပိုက်လိုက်ပါသည်။

“မိအေးရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ နင့်မလည်း နိုင်တာမှမဟုတ် တာ”

“ရပါတယ် မိအေးက အကြမ်းလုပ်လာခဲ့တဲ့သူပါ။ လာ၊ ဆရာကတော်၊ မိအေးနောက် လိုက်ခဲ့၊ အနေစုတ်ပေမယ့် ကျော တစ်ခင်းစာတော့ မိအေးက ရှာနိုင်ပါတယ်တော်”

ဟုဆိုသဖြင့် သားအမိသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲပြီး အထုပ်များနှင့် ဦးဆောင်သွားနေ သော မိအေးနောက် လိုက်လာခဲ့သည်တွင် တဖြည်းဖြည်း မြို့စွန် သို့ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မိအေးက တဲစုတ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ် လိုက်ပြီး...

“ဒီနေရာမှာတော့ ရန်ရှာမယ့်လူလည်းမရှိဘူး၊ အနေ စုတ်ပေမယ့် နားအေးအေးနေလို့ရပါတယ်”

ဟု အားတက်သရောဆိုတော့ သူမက မိအေးကိုအား နာမိပေမယ့် တစ်သီးတစ်နန်းပင် အိမ်ကြီးပေါ်မှာနေလာခဲ့သော သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အကြီးမကတော့ မျက်လုံးလေး ပြူးကြောင်ကြောင်ပင်
ထိုအိမ်ယိုင်းနဲ့လေးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် အငယ်မ
ကတော့ နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ...

“ဒါ သမီးတို့အိပ်ရမယ့်နေရာလား”

ဟုပြောလာပါ၏။ သည်တွင် သူမက သမီးနှစ်ယောက်
ရှေ့ ငုတ်တုပ်လေးထိုင်ချကာ...

“ခင်မူနဲ့ခရဲလောင်းရိပ်ရှိတဲ့ အဲဒီရွှေခြံရံနဲ့ ဒီတဲစုတ်က
ဘယ်နေရာ အေးချမ်းမယ်ထင်သလဲ”

တုမေးခွန်းထုတ်ပေမယ့် သူမရဲ့မေးခွန်းကို သူမရဲ့သမီး
နှစ်ယောက်လုံးက ပြန်မဖြေပါချေ။

ထိုသို့တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို သူမနားလည်လိုက်ပါပြီ။
ထို့ကြောင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို နားချဖို့အချိန်တစ်ခု သူမမှာ လို
အပ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။

“မိအေးရေ၊ ဒီအိမ်က ပိုင်ရှင်မရှိဘူးလား”

“ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်မပါ။ ဆရာကတော် ဘာမှမပူနဲ့”

သူမက မိအေးရဲ့အဖြေစကားကြောင့် အံ့သြသွားရပါ
သည်။ သူမတို့အိမ်မှာသာ အစေအပါးအဖြစ်နေလာခဲ့သူမိအေးက

ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ကိုပိုင်နေရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရနိုင်အောင်
ပါပဲ။

“ဆရာကတော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။ ဒီ
လို ဆရာကတော်ရဲ့။ ခင်မူနဲ့ခရဲလောင်း ရွှေခြံရံက ကျွန်မ ခဏ
ထွက်ခဲ့ရဖူးတယ်လေ။ ကျွန်မကို ဆရာကတော်က ငွေငါးဆယ်
ပေးခဲ့ဖူးတယ်လေ။ တစ်လမှ ငါးကျပ်ခွဲပဲရတဲ့ကျွန်မအတွက်တော့
ဒီငွေငါးဆယ်က ထိပေါက်သလိုပါပဲရှင်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တချို့
ကို ရွှေလေးဝယ်ဝတ်ပြီး တချို့ကိုရင်းနှီးစားသောက်မယ်လို့ စိတ်
ကူးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်မ ရွှေဆိုင်သွားတဲ့လမ်း
မှာ အဘွားအိုတစ်ယောက် လဲနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း သွား
တဲ့ထူတော့ အဘွားအိုက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာတယ်။ နေလည်း
မကောင်းပုံပေါ်တာနဲ့ ဆေးပေးခန်းကိုပို့တော့ ဆရာမက အာ
ဟာရပြတ်နေတာလို့ပြောတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲ မကောင်းဘူး။ ဒါ
နဲ့ပဲ ရွှေဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံကို ကောင်းပုံဆိုတဲ့မုန့်တွေဝယ်၊ ဆေးတွေ
ဝယ်ပြီး အဘွားကို ငါးရက်ဆက်တိုက် ကြက်သားချည်း ပြုတ်
တိုက်တယ်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာခဲ့ပေမယ့် အသက်ကြီး
တဲ့အဘွားက စိတ်လျော့သွားခဲ့တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ ကျန်ရပ်

ပါပြီတဲ့။ သူ့ဘဝမှာ မစားဖူးတာလည်း စားရပြီ၊ မကြုံဖူးသူနဲ့ လည်း ကြုံရပြီဆိုပြီးဝိတယ်။ မိတ်ဆွေရှားတဲ့အဘွားနဲ့ ကျွန်မက တစ်လအတူနေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဘွား ဆုံးသွားတယ်၊ မဆုံးခင် ဒီလိုအိမ်လေးကို ကျွန်မကိုပေးသွားခဲ့တယ်။ ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်။ အနေစုတ်ပေမယ့် မေတ္တာဓာတ်တွေရှိနေ တဲ့အိမ်ပါ။ ဆရာကတော်နဲ့ မမလေးတို့ မမကြီးတို့နေဖို့ ကျွန်မ နည်းနည်းပြင်ဆင်လိုက်မယ်။ ခဏနော်... လမ်းလျှောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကြပါလား။ ပစ္စည်းတွေကို ရှင်းလင်းပေး ထားပါမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက မိအေးကိုအားနာမိပါသော်လည်း သမီးနှစ်ယောက်ကို စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်၍ တဲ အိမ်လေးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော သရက်ပင်အုံကြီးအောက် သို့ သမီးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သရက်ပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ သူမက လုံးပတ် ခြောက်ပေဝန်းကျင်မျှရှိသော ပင်စည်ရင်းကိုပြကာ...

“ဒါကိုဘာအပင်လို့ခေါ်သလဲ သမီးတို့”

ဟု မေးခွန်းစတုတ်လိုက်ပါသည်။

“သရက်ပင်”

ဟု သမီးနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူဖြေတော့ သူမကပြုံး ကာ...

“သရက်ပင်ဆိုတာ ပြည့်စုံဖို့အတွက် သရက်သီးမလို ဘူးလား။ သရက်သီးဆိုတာကလည်း ပင်စည်နဲ့အမြစ်နဲ့အရွက်နဲ့ ရှိမှဖြစ်လာရတာပါ။ ဒါတောင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ပင်စည်ရှိရုံ၊ အမြစ်နဲ့အရွက်ရှိရုံနဲ့ သရက်ပင်ဖြစ်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အချိန် နဲ့သူ ရွက်သစ်ဝေရတယ်၊ အဖူးဖူးရတယ်၊ အပွင့်ပွင့်ရတယ်၊အရာ အားလုံးဖြတ်ကျော်လုပ်ဆောင်ပြီးပြီဆိုကာမှ သရက်သီးဆိုတာ ဖြစ်လာတာ”

သူမက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောတော့ သမီးနှစ်ယောက် လုံးမှာ သူမရဲ့စကားကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေကြပါသည်။

“ဒီလိုကြီးရင့်တဲ့အပင်ဖြစ်လာတော့ ခုလိုသီးနိုင်ပွင့်နိုင် နဲ့ တစ်ပင်တည်း နိုင်နိုင်မာမာရပ်တည်နိုင်ပေမယ့် သူလည်း ငယ် ရွယ်စဉ်အခါမှာတော့ သဘာဝအန္တရာယ်တွေနဲ့ သေလုမျှောပါး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပဲ။ ရာသီဥတုပူရင် ရေဓာတ်တွေခမ်းခြောက်ပြီး ဝါသေရတော့မှာပါလားလို့ စိုးရိမ်ခိုကြွေးရတယ်။ အေးပြန်တော့

လည်း ငါအေးခဲပြီး သေရတော့မယ်လို့ စိုးရိမ်ရပြန်တယ်။ မြေကြီးထဲက ပိုးကောင်လေးတွေက သူတို့အမြစ်ကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်မှာကိုလည်း ကြောက်ရပြန်တယ်။ သူတို့က နသေးတော့ သူတို့ရဲ့အမြစ်က ချိုတယ်လေ။ မိုးရွာလို့ ရေလျှံပြန်တော့လည်း ငါတော့ ရေနစ်ပြီးသေရတော့မှာပဲလို့ ငိုကြွေးရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့ဖြတ်သန်းလာရင်း သူဟာ ဒီအချိန်ထိ ကြီးထွားရှင်သန်လာခဲ့ရတာပဲ။ ကဲ၊ အခုတော့ နေ့ဒဏ် မိုးဒဏ်နဲ့ နှင်းဒဏ်ကိုလည်း မကြောက်တော့ဘူး။ ပိုးကောင်အန္တရာယ်ကိုလည်း မကြောက်တော့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ရင့်ကျက်သွားပြီလေ။ ကဲ၊ ခုဆို မေမေတို့တောင် သူ့အရိပ်ခိုလို့ရနေပြီ။ မေမေတို့ကိုတောင် အေးမြတဲ့အရိပ်ကို ပေးနိုင်နေတဲ့ ဂုဏ်ဝင့်တဲ့သစ်တစ်ပင်ဖြစ်လာပြီလေ။ ငါ့သမီးတွေကိုလည်း မေမေက သရက်ပင်လိုဖြစ်စေချင်တာပါ။ ရင့်ကျက်ခိုင်မာတဲ့လူတွေ ဖြစ်စေချင်တယ်။ အခက်အခဲကိုမသိဘဲနဲ့ အောင်မြင်မှုဆိုတာရှိလာဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှိလာခဲ့ရင်လည်း အဲဒီအောင်မြင်မှုက တာရှည်မခံသလို အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိဘူး။ ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားရင်တောင် လဲတဲ့နေရာက ပြန်ထနိုင်ရမယ်။ မထနိုင်ခဲ့ရင် သူများနှင်းသလို ခံ

ရပြီပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲပင်ပန်းပါစေ၊ အဆုံးမှာ အောင်နိုင်ရမယ်။ မိမိစိတ်ကိုရော မိဘဝကိုရော တစ်ပါးလူရဲ့ဘဝတွေကိုပါ နိုင်ရမယ်။ လူတွေက မွေးလာကတည်းက ဘာမှပါမလာကြဘူး။ ဇွဲလုံလုံ ဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ကြလို့သာ လောကအလယ်မှာ ဂုဏ်ကျက်သရေရှိရှိ ရပ်တည်လာနိုင်ကြတာပေါ့။ မေမေက မေမေ့သမီးတွေကို ယုံပါတယ်။ ရောက်တဲ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးနေနိုင်မယ်လို့ယုံကြည်တယ်။ ခုချိန်မှာ သေးငယ်သေးတဲ့အပင်လေးတွေဆိုပေမယ့် တစ်ချိန်မှာ ပင်ယံထက်က ပန်းပွင့်တွေဖြစ်လာကြမယ်လို့ မေမေတစ်ထစ်ချယုံကြည်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးနေလနဲ့ ဒေါ်မိုးမေတို့ရဲ့သမီးတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သမီးတို့ကိုဂရုမစိုက်ဘူး”

သမီးကြီးက ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးကြီးရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်က...

“ရင်ထဲမှာ ဒါကိုမှတ်မထားရဘူးသမီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိဘဖြစ်နေလို့ပါ။ မကောင်သူဟာ မကောင်းသလိုသွားပြီး ကောင်းသူဟာ ကောင်းသလိုထွန်းပေါက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါ

လောကကြီးမှာ အလိုအလျောက်ရှိနှင့်ပြီးသား ကျိန်စာပါ။ သမီးတို့ရဲ့ရင်ထဲမှာ သတ်မှတ်ထားပါ။ ဖေဖေဦးနေလဟာ မွေးဖခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာကိုပေါ့။ သမီးတို့ဘဝက လုံခြုံအေးချမ်းပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ လူယဉ်ကျေးပီသမှာပေါ့။ တော်ပေမယ့် လူယဉ်ကျေးလေးဖြစ်နေမှ အဲဒီလူကိုပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ခေါ်တယ်”

“သမီးတို့ ရွှေခြံရံကိုပြန်ရဦးမှာလား မေမေ”

“ကံပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီမှာနေရင်းနဲ့ ကြာလာရင် အသားကျသွားမှာပေါ့။ မိအေးက လူကောင်းတစ်ယောက်လေ၊ ခင်မှုန့်ခန့်မိအေးက ဘယ်သူပိုကောင်းသလဲ”

“အေးအေးက ကောင်းတယ်၊ ဟိုစုန်းမက ကြောက်စရာကြီး”

“ကောင်းတဲ့လူနဲ့အတူရှိမှတော့ ဒီအိမ်ကကောင်းတဲ့အိမ်ကြီးမဟုတ်ဘူးလား သမီးတို့ရယ်”

ဟုဆိုတော့မှ သမီးနှစ်ယောက်က ပြုံးလာခဲ့ရပါသည်။ သူမပျော်သွားပါသည်။ ထိုအပြုံးလေးတွေကြောင့်ပေါ့။ သူမရင်ထဲ သာယာရွှင်မြူးနေရပါပြီလေ။

အခန်း (၁၄)

မွေ့ယာအိအိမှာသာ အိမ်ကျကျအိပ်ခဲ့ရသော ကျောပြင်က မနက်မိုးလင်းတော့ ရိုက်ချေထားသလို နာကျင်ကိုက်ခဲနေရပါသည်။

သူမရဲ့ရင်ခွင်ကြားတွင် အိပ်ပျော်နေသောသမီးငယ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ နဖူးစပ်ရှိ ဆံနွယ်နုလေးများကို လက်ဖြင့်ဖွဖွလေးသပ်တင်ပေးနေမိပါသည်။ သူမရင်ထဲ ကြည်နူးသွားရပါသည်။ ရွှေခြံရံမှာနေတုန်းက ခုလိုထိ ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိခဲ့တဲ့သူမတို့သားအမိသုံးယောက်က ခုတော့ အဖုံးစွပ်မပါတဲ့ခေါင်းအုံးနှင်းနှင်းတွေ

နဲ့ အခင်းမပါစောင်မပါဘဲ ကြမ်းတစ်ခင်းတည်းမှာ အတူအိပ်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးခံစားနေရပါသည်။

သူမကိုယ်လုံးလေးပေါ် သိုင်းမက်ထားသော သမီးငယ် ရဲ့လက်ကို အသာအယာဖယ်ချကာ ကြမ်းပြင်ထက်မှ လူးလဲထ လိုက်ပြီး လှေကားသုံးထပ်ကိုကျော်၍ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည် တွင် မီးငွေ့အုံအုံနှင့် ကုန်းကုန်းကွကွအလုပ်ရှုပ်နေသောမိအေး နှင့် ဆုံလိုက်ရပါသည်။

“မိအေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ဟုဆိုတော့ မိအေးကလှည့်ကြည့်ကာ...

“ငါးရဲ့ခြောက် ဖုတ်နေတာပါ ဆရာကတော်ရဲ့။ ငါးရဲ့ ခြောက်ဖုတ်ပူပူနဲ့ ထမင်းပူပူက အကောင်းဆုံးမနက်စာပေါ့”

“ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမက မျက်နှာသစ်ရန်အတွက် စဉ်အိုး ထစ်လုံးနား တိုးကပ်သွားစဉ် ရေနည်းနည်းကိုသာတွေ့ရ၍ ရေ ပုံးကိုဆွဲပြီး ပေလေးဆယ်ခန့်နက်သည့်တွင်းထဲမှရေကို ငင်ဖို့ကြံ တော့ သူမအနားသို့ မိအေးက အပြေးလေးရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး

သူမလက်ထဲမှရေပုံးကိုဆွဲလုကာ...

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ ဆရာကတော်ရယ်။ ဒီအလုပ်တွေ ကို မိအေးလုပ်ပါမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက အိုးထဲမှရေနည်းနည်းနှင့်သာ သွား တိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ဝါးလုံးတန်းတွင်တင်ထားသော တဘက် ပိုင်းလေးနှင့် ရေစိုနေသောမျက်နှာကို သုတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုဘေး နားထိုင်ကာ မီးကင်ထားသောငါးခြောက်များကို လှည့်ပေးနေစဉ် တွင် ရေငင်နေသောမိအေးက ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြေးလာကာ သူမကင်နေသော ငါးခြောက်များကို ဆွဲယူနေသည်တွင် သူမက အသာအယာလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ချွေးတလုံးလုံးနှင့်မိအေးကိုကြည့် လိုက်ကာ...

“တစ်ရက်တည်းမှမဟုတ်တာ...တစ်နှစ်လား နှစ်နှစ် လား ဆယ်နှစ်လား မသိတဲ့အချိန်ကာလကြီးမှာ ပင်ပန်းလှပါ တယ် မိအေးရယ်။ တို့တတွေ ညီအစ်မလိုပဲနေကြရအောင်”

ဟုဆိုတော့ မိအေးမှာ ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားရပါ၏။

“ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်စားကြတာပေါ့။ အခုချိန်မှာ ငါ တ ချွေခြံရဲ့သခင်မ မဟုတ်တော့ဘူး။ တောသူလေးမိအေးရဲ့

အစ်မဖြစ်သွားပြီလေ”

ဟုဆိုတော့ သူမကိုကြည့်နေတဲ့မိအေးရဲ့မျက်လုံးတွေ မှာ အရည်ကြည်တို့က ပြည့်အိုင်ပြီး လျှံကျလာခဲ့ရပါသည်။

“တို့တတွေ ဘာအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းရေးပြေရှင်း ရမလဲလို့ စဉ်းစားကြမယ်လေ။ ယောက်ျားမရှိတဲ့အိမ်ဆိုပေမယ့် တို့တတွေရဲ့စည်းလုံးမှုက အကောင်းဆုံးအမိုးအကာဖြစ်လာမှာ ပါ”

ဟုဆိုတော့ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ မိအေးရဲ့လက်အစုံ တို့က သူမရဲ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါ၏။ မိအေးရဲ့နှလုံး သားကို သူမနားသည်နေမိပါသည်။ မိအေးရဲ့မျက်ရည်တွေက ဝမ်းသာပီတိတွေကို ကိုယ်စားပြုနေတယ်ဆိုတာလည်း သူမသိ နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိအေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို သူမကလက် ဖြင့် သုတ်ပေးပြီး...

“ကဲ၊ သမီးတွေ နီးလာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေဖို့ တို့ တတွေ အတူချက်ပြုတ်ကြစို့”

ဟုဆိုတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတဲ့မိအေးက မျက်ရည် တို့ကို ဖြစ်သလိုသုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မခေါင်းက ဆံပင်တွေကို တစ်ပင်ချင်းနှုတ်ပြီး ဆရာကတော့အတွက် မိနပ်ချုပ်ပေးရရင်တောင် ကျွန်မ ပျော် နေပါပြီ”

“မိအေးရယ်”

သူမရင်ထဲမှာလည်း ခံစားရပါသည်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားရပါသည်။

“ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်၊ မမကြီးနဲ့မမလေးအတွက် ဆိုရင် ကျွန်မဘာမဆိုလုပ်မယ်”

“မိအေးရယ်”

သူမမှာ တာဝန်တစ်ခု ပိုသွားပါပြီ။ ခုဆို သူမက သမီး နှစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်ရာထူးပါ မကတော့ပါဘဲ မိအေးရဲ့ အစ်မတစ် ယောက်ပါ ဖြစ်သွားပြီမို့ ညီမရဲ့လုံခြုံမှု၊ သမီးတွေရဲ့ရှေ့ရေးတွေ ကိုပါ အာရုံစိုက်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လက်မှလက်စွပ်တစ်ကွင်းကိုဖြုတ်ကာ မိအေး ကိုလှမ်းပေးပြီး...

“ဒါလေးကို ထုခွဲလိုက်ပါ။ မိန်းမသားတွေချည်း နေမှာ မို့ ခြံကိုတော့ လုံအောင်ကာရမယ်လေ။ ပျက်နေတဲ့တံခါးခွက်

တွေကိုလည်း ပြန်ပြင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဆပ်ပြာတို့ ခေါင်းအုံးစွပ်
တို့ ခြင်ထောင်တို့ကိုပါ ဝယ်လာခဲ့။ အိမ်ရှေ့မှာ တဲလေးထိုးပြီး
အကြော်စုံဆိုင်ဖွင့်ကြတာပေါ့။ ဒီနေရာက မြို့ပြင်ဆိုပေမယ့် ဟို
ဘက်ရွာနဲ့ဒီဘက်ရွာ သွားလမ်းတိုက်တော့ အဆင်ပြေမှာပါ။”

ဟု အကွက်ကျကျပြောတော့ မိအေးရဲ့မျက်ဝန်းတွင်
အရောင်တောက်လာခဲ့ပါသည်။

မိအေး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဆိုတာ သူမသိပါ
သည်။

သို့သော်လည်း ဒါက ဘဝလေ။ ဖောင်းတစ်လှည့်ပိန်
တစ်လှည့်သွားရမှာပေါ့။ ကြမ္မာက အတည့်ထားရင် အတည့်နေ
နိုင်ရမယ်လေ။ အလျားလိုက်ထားလျှင်လည်း နေနိုင်ရမှာပေါ့။
ရိုးသားကြိုးစားသူအတွက် ဆုထူးတစ်ခုတော့ လက်ဆောင်ပေး
မှာပါဟု ရင်ထဲ ရဲရဲရင့်ရင့်ယုံကြည်ထားမိပါသည်။

အခန်း (၁၅)

မလေးရှားပုဆိုးကွက်ကျကြီးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီညစ်နွမ်းနွမ်း
တို့ ကိုကရိုတ်ထားသူကို ဦးနေလက မျက်ဝန်းတောက်တောက်
နှင့်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဆရာ”

ဟုခေါ်လိုက်သော ထိုလူရဲ့အသံမှာ တောင်းပန်ခြင်း၊
သေဝပ်တွားခြင်းတို့ပြည့်နေ၍ ဦးနေလရဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်တို့က
ထည်း ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ တောင်းပန်ခြင်းတို့ရှိနေ
သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဦးနေလက ဖိုးကျော်ရဲ့ပခုံးကို ဖွဖွပုတ်ကာ...

"ဒီနေ့ကစပြီး ဒီရွှေခြုံရဲ့မှာ အကောင်းဆုံးနေထိုင်ကြတာပေါ့"

ဟုဆိုတော့ ဖိုးကျော်မှာ ပုဆိုးစုတ်လေးနှင့် ထုပ်ထည်လာသောအဝတ်အစားထုပ်ကို ဘေးနားချကာ အရှင်သခင်ဆိုသူကို ထိုင်ကန်တော့ပါတော့သည်။

ဒါသိပ်ရိုးသားတဲ့ဖိုးကျော်ပေါ့။ ဒီလိုရိုးသားတဲ့သူကိုမှ သူက စဉ်းစားဆင်ခြင်မဲ့စွာ ဖောက်ပြားတယ်ဆိုပြီး နှင်ထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒီလိုရှိသေးပြီး နံအတဲ့ဖိုးကျော်ရဲ့စိတ်ကို သိနေပါလျက်နဲ့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့တာလေ။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့ရတာပါ။ ဒါကိုသုံးသပ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ ခင်မှုန်ခကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်ကိုနားလည်လာခဲ့ပါသည်။

"ဟင်! ဖိုးကျော် ရောက်လာပြီလား"

ဟူသောအသံနှင့် အနီရင့်ရောင်ရင်းလက်ပြတ်လေးနှင့် ခင်မှုန်ခက ဝင်လာတော့မှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ငုတ်တုပ်ထိုင်နေသောဖိုးကျော်က...

"ရောက်လာပါပြီ ကတော်လေး"

ဟုဆိုရှာပါ၏။

"မင်းတို့အစ်ကိုလေးကလည်း မင်းကိုသတိရပါရဲ့"

ဟုဆိုကာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး...

"အဲဒီမှာသာကြည့် ကိုကြီးရေ၊ သားက ဖိုးကျော်ကိုဆို သိပ်တွယ်တာတာ"

ဟုဆိုတော့ ဦးနေလက ဖိုးကျော်ကို လေးလေးနက်နက်ကြည့်ပြီး...

"ကျေးဇူးပဲ ဖိုးကျော်၊ မင်းကိုအားနာလွန်းလို့ ဘာပြန် ပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး"

"ဟာ... ဆရာ"

"ကဲကဲ... အပြန်အလှန်အားနာမနေကြနဲ့တော့။ ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး နားပါဦး"

ခင်မှုန်ခက အပြုံးချိုချိုဖြင့်ပြောတော့မှ ဖိုးကျော်က ထိုင်နေရာမှထကာ အရှင်သခင်ကို ရိုသေသမှုလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့ အခန်းတွင် ရေခဲခန်းကြမ်းအိုးကို ဗန်းထဲထည့်ကာ ဝင်လာသော ဒေါ်ကြီးမြစိန်နှင့်ဆုံမိကြပါသည်။

"ဒေါ်ကြီးနေကောင်းတယ်နော်"

သူက စတင်နှုတ်ဆက်တော့ ဒေါ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်
ရုံအသိအမှတ်ပြုပြီး ပြုံးပြလာပေမယ့် ဒေါ်ကြီးရဲ့အပြုံးတို့က ပြည့်
ဝမှုမရှိပါလေ။ ဒေါ်ကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကိုပြောနေပေ
မယ့် ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို သူသဘောမပေါက်ပါချေ။

ဒေါ်ကြီးနဲ့တွေ့ဆုံပြီးတော့ ညွှန်ခန်းကြမ်းပြင်ကို အဝတ်
စိုနဲ့ တိုက်ချွတ်နေသည့်မလေးကို တွေ့ရပါ၏။ မလေးက အရင်
လိုပင် တက်တက်ကြွကြွပြန်ဆက်ပါသည်။

“မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူက...

“မိအေးရော မီးဖိုခန်းပြန်ရောက်နေပြီမဟုတ်လား”

“မိအေးမရှိတော့ဘူး”

ဟုဆိုခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ သာမန်တွေ့ကာ...

“ဪ”

ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး အနောက်ဘက်ရှိအလုပ်
သမားတန်းလျားသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဦးမြတ် နေကောင်းတယ်နော်”

“ရောက်လာပြီလားကွ”

“ဦးမြတ်က ပိန်သွားသလိုပဲနော်”

“အသက်က မငယ်တော့ဘဲကိုးကွ။ ဒါနဲ့ အရင်မင်းရဲ့
အခန်းကို မောင်နိုင်ယူထားပြီ။ မင်းက အနောက်ရုံးအခန်းကို
ယူတော့”

ဟုဆိုကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်သဖြင့် သူက
အထုပ်လေးကိုဘေးချပြီး ဦးမြတ်အနား ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဒီရွှေခြံရံက တိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲနော်”

“အစ်ကိုလေးက စာသွားသင်နေလို့ပါ။ ပြန်လာရင်
အသက်ဝင်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဖက်ကြမ်းလိပ်အဝါရောင်ကြီးကိုသာ ဖွာရှိုက်
နေသဖြင့် ဦးမြတ်ရဲ့အဖြေစကားတွေက သူ့အတွက် မလုံလောက်
သလို ခံစားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

“မမကြီးနဲ့မလေးကရော”

ဟု သတိတရမေးလျှင် ဦးမြတ်က သူ့ကိုစိတ်ဝင်စား
သလို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ဦးမြတ်ရဲ့မျက်လုံးတွင် ဆရာကတော့
တို စိတ်မနာဘူးလားဆိုတဲ့မေးခွန်းမျိုးကို တွေ့ရ၍ သူက ယုံယုံ
ဆူးပြီးကာ...

“အစတုန်းကတော့ ဆရာကတော်ကို နာကြည့်ခဲ့တယ်။ ကတော်လေးနဲ့အတူနေခဲ့တဲ့အချိန်က ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်နားလည်လာတယ်။ ချောင်ပိတ်မိတဲ့ယုန်ကလေးက မြင့်မြင့် ခုန်တတ်တာ သဘာဝကျပါတယ်”

“ဆရာကတော် ဒီရွှေခြံရံမှာမရှိတော့ဘူး”

“ဗျာ!”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်လောက်ကပဲ မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားပြီ”

“ဗျာ!”

“တကယ်တော့ ဆရာကတော်က စိတ်သဘောထား နူးညံ့သူပါ။ ငါတို့လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်ကြဘူးလေ”

ဟူသောဦးမြတ်ရဲ့စကားသံကြောင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သူခန့်မှန်းမိလိုက်ပါပြီ။ ဒီကိစ္စတွေက မိုးနတ်သားနဲ့ပတ်သက်နေရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အမွေဆက်ခံသူကို ယောက်ျားလေးဖြစ်ရမယ်ဟု တစ်ယူသန်ယူဆထားတဲ့ ဒီရွှေခြံရံမိသားစုရဲ့သမိုင်းကို သိနေ၍ သူချက်ချင်း ပြဿနာရဲ့ရင်းမြစ်ကို နှိပ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်

မိသည်။ ပြီးတော့ အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ သိလာရသော ခင်မုန့်ခရဲပြင်းထန်လှတဲ့ စိတ်နေသဘောထားကိုလည်း သိနေပြီးသားမို့ သက်ပြင်းရှိုက်မိရပါသည်။

“ဦးဦး... ဦးကျော်”

ဟုအော်ကာ အသံစာစာလေးနှင့်ပြေးလာသော မိုးနတ်သားကို မြင်ရချိန်မှာတော့ စောစောကအတွေးစတွေပင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ပါ။ ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ သူ့ထံအပြေးလာနေသော မိုးနတ်သားကလေးကို စွေ့ခနဲပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“သား... ပျော်လား”

ဟု သူကမေးတော့ ကလေးငယ်မှာ ငိုငိုကျသွားခဲ့ပါ၏။ ဦးကျော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ကတော်လေးရဲ့တင်းကြပ်တဲ့စည်းကမ်းတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့မိုးနတ်သားကို သနားသွားမိပါ၏။ ကလေးဆိုတာ ကလေးတို့သဘာဝအလျောက် ဖုန်တောထဲ လူချင်းဆော့ချင်တာပေါ့။ ညစ်ပေတဲ့လက်ကလေးတွေနဲ့ လုယက်စားသောက်ချင်မပေါ့။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများနှင့်ပြေးလွှားချင်မပေါ့။ ခုတော့ ကတော်လေးရဲ့အိပ်မက်တွေ၊ ရည်ရွယ်

ချက်တွေကြားတွင် မိုးနတ်သားလေးရဲ့လွတ်လပ်မှုတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေက ပျောက်ဆုံး၍နေခဲ့ပါပြီ။

ဒီလိုမှန်းသာသိခဲ့ရင် ဒီကလေးရှိကြောင်း ကတော်လေးကို သူဘယ်ပြောခဲ့မလဲ။

ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလို့ နာကျင်ခံစားနေရသည့်ကတော်လေးကို သူသနားခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ ဆရာကတော်ကိုလည်း သူနာကြည့်ခဲ့မိပါသည်။ တရားခံက ဆရာကတော်ဟု နာနာကြည့်ကြည့်ပင် တွေးပင်မိတော့ ကတော်လေးကို ညီမလိုအစ်မလို သနားစိတ်ဝင်ပြီး နေရာရာပေးပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေခဲ့ရာ တစ်နေ့တော့ သူနှင့်အတူအလုပ်လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက် အလုပ်ခွင်မှာ ထိခိုက်မှုဖြစ်ပြီး အသက်ပါ ဆုံးရှုံးသွားရပါသည်။ ပညာမတတ်သူတွေအဖို့ ဘိလပ်မြေသယ် အုတ်သယ်အလုပ်က သိပ်အန္တရာယ်များလှပါ၏။ အလွန်နိမ့်တဲ့သုံးထပ်က ပြုတ်ကျပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ သုံးလက်မသံချောင်းပေါ် ပြုတ်ကျမိလျက်သားဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဒီသတင်းကိုကြားသည့် နှလုံးရောဂါသည် ဇနီးသည်မှာတော့ အလောင်းကိုလာမကောက်နိုင်တော့ဘဲ ရှစ်လသားကလေး

ငယ်ကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ရတာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီအကြောင်းကို စပ်မိစပ်ရာ အိမ်မှာထမင်းစားရင်းပြောမိတော့ ကလေးက ယောက်ျားလေးလားမိန်းကလေးလားဆိုတဲ့ ကတော်လေးရဲ့အမေးတို့ သူက ရိုးရိုးသားသားပင် ယောက်ျားလေးလို့ဖြေခဲ့ရက ဒီပြဿနာတွေ စဖြစ်တော့တာပါပဲ။

သူအကြိမ်ကြိမ်တားခဲ့ပါသည်။ ဒါ မရိုးသားတဲ့ကိစ္စပင်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ဇွတ်လုပ်တတ်သည့်ကတော်လေးရဲ့ အကျင့်ဆိုးကို သူလက်ဖျားခါခဲ့ရပါသည်။

သူကြောက်လည်းကြောက်လာမိပါသည်။ မိုးနတ်သားလို့ နာမည်ပေးစဉ်က သူ့ကိုပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ မိုးဦးနဲ့လေပြည်တို့ရဲ့သခင်တဲ့။ နေလရဲ့သခင်၊ မိုးမေရဲ့သခင်မို့ မိုးနတ်သားတဲ့။ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သူလန့်ခဲ့ရပါသည်။

နှုတ်ချိုချိုလေးနှင့် အခုတစ်မျိုး။ တော်ကြာတစ်မျိုးဆို ထတ်သည့်ကတော်လေးရဲ့အကျင့်ဆိုးကိုလည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပိုမိုသိလာရ၍ တဖြည်းဖြည်း ဆရာကတော်၏ရင်တွင်းကို နားလည်စပြုလာရပါ၏။ အတတ်ကြီးမရှိစားမိပေမယ့် နားလည်တယ်ဆိုရုံမျှနှင့် အရာအားလုံးကို ကျေအေးလိုက်နိုင်၏။

သည်။

သို့သော် အခုတော့ အရာအားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ပါ

ပြီလေ။

“ဦးကျော်က သားတို့နဲ့အတူ နေမှာလားဟင်”

ဟူသော ကလေးငယ်က မေးခွန်းထုတ်လာတော့မှ သူ

က ပစ္စုပ္ပန်ကို အသက်ပြန်သွင်းမိသွားပါသည်။

“အင်း... နေမှာပေါ့”

“သားနဲ့အတူအိပ်မှာလားဟင်”

ဟူကလေးက ဆိုချိန်တွင်...

“မိုးနတ်သား”

ဟူသောအသံကို ဆံစူးကူးကြားလိုက်ရ၍ ကလေးရဲ့ကိုယ်
လေးမှာ တုန်သွားကာ သူ့ကိုတိုးဖက်လာရပါ၏။ မှန်ပါသည်။

မျက်နှာမှာ မာန်ဆင်ကာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာပါသော ကတော်
လေးခေါ် ခင်မှုန့်ခမြစ်ပါ၏။

“ဖိုးကျော် မင်းကိုပြောရောရှိတယ်”

ဟုဆိုလိုက်၍ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသောဦးမြတ်
မှာ အလိုက်တသိပင် ရှောင်ထွက်သွားတော့ ကတော်လေးခင်

မှုန့်ခရော မိုးနတ်သားရော ဖိုးကျော်ပါ ဦးမြတ်ထိုင်ခဲ့သောကွပ်
ဖျစ်လေးပေါ် ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“သား၊ မောင်နိုင်နဲ့သွားနေပါ”

ဟု အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ မိုးနတ်သား
က ဖိုးကျော်ရဲ့ရင်ခွင်ကြားမှဆင်းကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့သို့ ပြေး
သွားပါ၏။ မိုးနတ်သား ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ...

“အဲဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မှာလား ကတော်လေး”

“အဲဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ၊ ဘာမကောင်းတာ
နို့နေလို့လဲ၊ ဖိုးကျော်”

“ဆရာကတော့ကိုစိတ်နာလို့ လက်တုန့်ပြန်နေတာဆို
ဆမယ့် ဒါက မိုးနတ်သားရဲ့ဘဝကို ထိုးကျွေးသလိုဖြစ်နေတယ်”

“မိုးနတ်သားက အချောင်စား ရွှေခြံရံရဲ့သခင်ဖြစ်လာ
တာပါ။ ငါ ခင်မှုန့်ခကိုကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်။ လမ်းပေါ်
မှာ အလေအလွင့်လိုမနေရဘဲ အထိန်းတော်နဲ့နေပြီးမှ ကောင်း
ကောင်းဝတ် ကောင်းကောင်းစားနေရတာ ခင်မှုန့်ခရဲ့ကျေးဇူး
ကြောင့်ပါ”

ဟု လိုရာဆွဲတွေးပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းစကားပြောလျှင်

ဖိုးကျော်မှာ သက်ပြင်းရှိုက်မိပါ၏။

“မင်းမို့သာ အမှတ်သင်ညာမရှိတာ့ ငါတို့ကို ဒေါ်မိုးမေက ဘယ်လိုချောက်တွန်းခဲ့သလဲ။ ဒါကိုတွေးမိရင် နှလုံးသားက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ယိုပါတယ်”

“ဒါတော့လည်းဒါပေါ့ ကတော်လေးရယ်၊ လူကြီးတွေရဲ့တိုက်ပွဲကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ဘဝပါ သေကုန်တော့မယ်”

“ခုဆို မိုးနတ်သားရဲ့ဘဝ ရှင်သန်ကြီးရင့်နေတာ မင်းမျက်စိနဲ့မမြင်ဘူးလား ဖိုးကျော်”

“ရွှေခြံရံရဲ့မျိုးဆက်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး မိုးနတ်သားကို ကြိုးဆွဲနေတာတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းပါတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

“မပြုမုန်းကိုမလွှတ်ခင်သာ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရင် ပြဿနာက ဒီလောက်ထိကြီးလာမှာမဟုတ်ဘူး။ မပြုမုန်းကလည်းဗျာ၊ ဘာလို့လုပ်သလဲ”

“ငွေရှားတဲ့ ဒီခေတ်မှာ ရွှေတစ်ကျပ်သားဆိုတာ မက်

လောက်စရာပေါ့။ အဲဒါတောင် ငါပေးလိုက်တာ။ အပျော်ကြီးပျော်တဲ့ ဦးနေလက ဘယ်လောက်ဆုချလိုက်ဦးမယ်မသိဘူး”

“မကောင်းဘူး ကတော်လေးရယ်၊ ဘုရားဟောထားတဲ့ တရားနဲ့လည်း မညီသလို ကြားနာရလည်းမကောင်းဘူး”

“မကောင်းဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဟာက ဘယ်နေရာမှာ မကောင်းရတာလဲ၊ ဘယ်ဟာက ဘယ်နေရာမှာ မမှန်ရတာလဲ၊ ဒေါ်မိုးမေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အကွက်ဆင်ချောက်ချခဲ့တာက မှန်တာလား။ အဲဒါကမှ ကောင်းတာလား”

တစ်ဖက်သတ်ဆန်စွာ လိုရာဆွဲပြောနေသည့် ကတော်လေးကို သူ့ဘာမှပြောလိုစိတ်မရှိတော့ပါချေ။ ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မိုးနတ်သားနဲ့ကတော်လေးတို့ ဆုံခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မိုးနတ်သားကိုတော့ ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်စေတနာပါ။ ဒီရွှေခြံရံကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်ခြေချလာတာက ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီးအခွင့်အရေးယူဖို့လည်း မဟုတ်သလို ဝမ်းရေးဖြေရှင်းရုံသက်သက်ပဲ ထွက်ပေါက်ရှာခဲ့တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုတည်းပါ၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ မိုးနတ်သားရဲ့ဘဝကို ပေးဖို့ပါ”

“မိုးကျော်၊ မင်းရဲ့စကားက ဘာလဲ။ ငါ့ကိုအချွန်နဲ့ မချင်တာလား။ အမြင့်ကို တင်ချင်တာလား”

“ကတော်လေးရဲ့ကိစ္စက ကတော်လေးနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိတော့။ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ ကတော်လေးရဲ့ကိစ္စကို ကတော်လေးမာသာ ကြိုက်သလိုစီမံပါ။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှာလည်း ကတော်လေး စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ။ ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ ကျွန်တော်ရောက်လာတာ မိုးနတ်သားကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာကလွဲရင် အခြားဘယ်အရာကိုမှ ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကတော်လေးလည်း ကျွန်တော်နဲ့ပြောရလို့ မောနေရောမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခရီးပမ်းလာတာမို့ နားပါဦးမယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုသာ မိမိပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ ရင်ထဲပေါသွားရပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်လောက်ကသာ ကတော်လေးဆိုသူကို သူ့ဒီလိုပြောခဲ့ပါက ရွှေခြံရံက ခြေထောက်နဲ့မဆင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းနဲ့လိုမ့်ဆင်းရဲနိုင်ပါသော်လည်း သုံးနှစ်ကျော်လောက်လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့သူတစ်ယောက်အနေနှင့်ရော၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကို

သိသော တစ်ယောက်တည်းသောလူအနေနှင့်ပါ အခွင့်အရေးကရှိနေပြီမို့ ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းမခံလိုက်ရပေမယ့် သူ့ရဲ့စကားလုံးများကို ကတော်လေးက ကျေနပ်ဟန်မရှိတာကို သူသိနေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ သူ့များစိတ်နဲ့ လူလုပ်နေရသည့် မိုးနတ်သားကိုတော့ သူကယ်တင်ရပေလိမ့်မည်။ ကတော်လေးရဲ့ဘဝကလည်း သနားစရာကောင်းလှတာမို့ သူကိုယ်တိုင် မဖျက်ဆီးချင်ပါသော်လည်း ကတော်လေးကြောင့် နှစ်မွန်းရတော့မည့် မိုးနတ်သားရဲ့ဘဝကိုတော့ သူကျိန်းသေပေါက် ကယ်တင်ရပေလိမ့်မည်။ ကတော်လေးက အတ္တတွေ လောဘတွေ မာန်မာနတွေကြားမှာ သိပ်သနားစရာကောင်းနေပြီမို့ ကယ်တင်ချင်လှပါသော်လည်း သူ မတတ်နိုင်တော့ပြီလေ။

အခန်း (၁၆)

“အဲ... မိအေး”

ဟု အကြော်ပန်းကန်လာသူ့ကို တအံ့တသြမိတ်စက်
စက်လျှင်...

“အဲ... ရှင်၊ ဖိုးကျော်”

နှစ်ဦးသား မှင်တက်သွားကြပါသည်။

ဖိုးကျော်ရင်ထဲ တွေးမိလိုက်ပါသည်။ မိအေးက ဆရာ
ဆရာတော်နောက်ကို လိုက်သွားသည်ဟု ရွှေမြိန်မှာပြောနေကြတာ
ဘာကြောင့်များ ဒီအကြော်ဆိုင်မှာ ရောက်နေရသလဲဗျဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါမှမဟုတ် အရင်တစ်ခါ ရွှေခြံရံက ထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ပြန်မဝင် တော့တာလား။

“ရှင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

ဟူသောမိအေးရဲ့မေးခွန်းက သူ ရွှေခြံရံမှာ ရှိနေတာကို သိပုံမျိုးပါ။

“ငါးရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျောက်ဆည်မှာ ကြေးသွားကောက်မလို့”

“ဆရာအနားမှာ ပြန်နေရတာပေါ့”

“အင်း”

ဟုဖြေလိုက်ပေမယ့် ထိုအဖြေက မေးခွန်းထုတ်ချင်နေ သော အီလည်လည်အသံကြီးဖြစ်နေပါသည်။

“အကြော်တစ်ပွဲဟေ့”

ဟူသောအသံကြားတော့မှ မိအေးက ဖိုးကျော်ထိုင်နေ သောစားပွဲနားမှခွာကာ အကြော်တွေစုပုံထည့်ထားသောဗန်းကြီး ထဲမှ အကြော်များကိုနှိုက်ပြီး စတီးပန်းကန်ပြားကြီးထဲထည့်ကာ မန်ကျည်းသီးမှည့်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်များနှင့် ငရုတ်ချဉ်ရည်ဖျော်ကို ပန်း ကန်သေးသေးလေးထဲ ခပ်ထည့်ပြီး လူသုံးယောက်ထိုင်နေသော

စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်တွင် မိအေးကိုမမှီတ်မသုန်ကြည့်နေခဲ့သော ဖိုးကျော်က အကြော်ကြော်နေသူအမျိုးသမီးကိုမြင်သွားကာ...

“ဟင်! ဆရာကတော်”

ဟု ရင်ထဲ၌ အာမေဋီတ်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ထိုအာမေ ဋီတ်၏နောက်တွင် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ အစုလိုက် ပါသွားရပါ၏။ သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေရပါသည်။ သနပ်ခါးကို ခေါင်းအစခြေအဆုံးလိမ်းပြီး၊ ကီမိုနီနှင့် ရှန်လုံချည်များကိုသာ ရောင်စုံ အမျိုးစုံ မရိုးအောင် ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့်ဆရာကတော်က နေပူပူ မီးပူပူတွင် ခေါင်းပေါင်းကြီးပေါင်းကာ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အကြော်ကြော်နေသောကြောင့် ဒါကို သူမယုံနိုင်ပါ။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးနဲ့ မြင်နေရပြီလေ။ သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်နေတာက ထိုမြင်ကွင်းလေ။ သူလက်မခံ၍မရပါ။

“ဆရာကတော်”

ဟု အကြော်ဒယ်အိုးတင်ထားရာ မီးလင်းဖိုနံဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ငုတ်တုတ်ထိုင်ချကာ လေးလေးပင်ပင်ခေါ်လိုက် သည်တွင် ဆီ၏အပူရှိန်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းပြီးချွေး တဖီးဖီးကျနေတဲ့ ဆရာကတော်က မျက်လွှာလေးပင့်၍ ကြည့်လာ

သည်တွင်...

“ဟင်! ဖိုးကျော်”

ဟူသောထိုအသံတွင် အားနာခြင်းများ အံ့သြခြင်းများ ပြည့်နက်နေခဲ့ပါသည်။

ဖိုးကျော်မှာ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ပါချေ။ အံ့သြလွန်းနေပါသည်။ မယုံနိုင်ဖြစ်နေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လောကတွင် ဒီလောက်ထိ များပြားလှသောမြန်မာစကားလုံးများမှာ ဘယ်ဆီလွင့်လို့ ဘယ်မှာပုန်းကုန်တော့သည်မသိနိုင်လောက်အောင်ကို ဖိုးကျော်အတွက် ရှားပါးလွန်းနေခဲ့ပါသည်။

“နေကောင်းတယ်နော်”

ဟုပြောလာသော ဆရာကတော်ရဲ့နှုတ်ခွန်းဆက်စကား နောက်မှာတော့ ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးကျော်မှာ မျက်ရည်ဝဲလာရပါသည်။

“ဆရာကတော်ရယ်၊ ဘာကြောင့်...”

ဝမ်းနည်းကျေကွဲသွား၍ ပြောရင်းပင် အသံတို့က အက်ရှုတ်မိဝင်သွားတော့ ဆရာကတော်ရဲ့မျက်နှာတွင် မာန်လေးအချို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲဗျေ၊ နိမ့်ပြီးရင်မြင့်၊ မြင့်ပြီးရင်လည်း ပြန်နိမ့်ရတယ်လေ။ ဒါလောကရဲ့နိယာမဗျေ”

“ဆရာကတော်ရယ်... ကျွန်တော်”

“မင်းရဲ့ဆရာကိုမပြောပါနဲ့၊ သူသနားသွားမှာမျိုးကို ငါမလိုလားဘူး။ အခု ဒီတဲသာသာအိမ်လေးက ရွှေမြဲရံထက် ငါတို့သားအမိတွေကို ပိုနွေးထွေးစေတယ်။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာထက် ချမ်းသာခြင်းတွေ ပိုများတယ်”

ဟု အားမာန်တို့နှင့်ပြောလျှင် ဆွံ့အနေသောဖိုးကျော်မှာ သတိပြန်ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ သူ ဒီလိုမျိုးအကြည့်နဲ့ ဆရာကတော်လိုလူမျိုးကို မကြည့်သင့်ဘူးလေ။ ဒါ ဆရာကတော်ရဲ့မာနကို ထိပါးရာကျလေမပေါ့။

“မင်းတို့တွေ အဆင်ပြေကြသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဖြေလိုက်ရပေမယ့် ဆရာကတော်ရဲ့မေးခွန်းကို နားမလည်ပါချေ။ မင်းတို့တွေဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းက ဘာကိုပြောတာလဲ။ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။

“ကဲ... မင်းလည်းစားစရာရှိတာ ဆက်စားပါ။ ဖြစ်လည်း

လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး မီးဖိုထဲထိုးထည့်လိုက်တာကြောင့် သူက မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ထလိုက်ရပါသည်။

“ဆောရီး ဖိုးကျော်၊ မင်းကိုတကယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီစကားကိုပြောချင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ဗူးသီးချောင်းလေးတွေကို ဆွဲယူပြီး အကြော်ရည်ဖျော်ထားသောဖလုံသေးထဲ ထည့်လိုက်သဖြင့် ဆရာကတော်ကို ဖိုးကျော်က နောက်တစ်ကြိမ်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဆရာကတော်ကို စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးပေမယ့် ကြာလာတော့ နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေကို ရင်ထဲမထားပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားမနာပါနဲ့”

ဟုသာဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ပူပူနွေးနွေးရှိသေးသည့်အကြော်စုံကိုလည်း မစားတော့ပါဘဲ လွယ်အိတ်စုတ်လေးကိုသာလွယ်ပြီး ခပ်ငိုက်ငိုက်ထွက်သွားသည့်ဖိုးကျော်ကြောင့် ဒေါ်ဖိုးမေရော မိအေးပါ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပေမယ့် လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရမည့်အခြေအနေမို့ မညီညာတဲ့

စိတ်ခံစားချက်တွေကို မွေးထားပြီး လုပ်စရာရှိသည်တို့ကိုသာ ဆက်လုပ်ဆောင်နေမိပါတော့သည်။

“ကတော်လေး ဘာပြဿနာတွေ ဖန်တီးခဲ့သလဲ”

“မင်းစကားက ဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲ”

ဟု ခြေသည်းလက်သည်းတွေကို တန်ဆာဆင်နေသော ခင်မူန်ခက ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အပြင်ကပြန်လာသောဖိုးကျော်ကို ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးကျော်က သူမကိုမမှီတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းရဲ့အကြည့်က ဘာလဲဖိုးကျော်”

“ဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မှာသား”

“မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဆရာကတော်ကို ဘာလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းစေရတာလဲ။ ဒီလိုတုန့်ပြန်မှုကြီးက မဆိုးဝါးလွန်းဘူးလား”

“သူ့စားရိတ်နဲ့သူပဲ ဘာလဲ မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား”

“မတရားဘူး ကတော်လေး၊ အရှင်သခင်တွေ လမ်း
ဘေးရောက်ကုန်ပြီ။ လမ်းဘေးကလူက အရှင်သခင်လုပ်နေခဲ့
တယ်။ ဒါ မတရားဘူး ကတော်လေး”

“မတရားတော့ရော ဘယ်သူက ဘာလုပ်နိုင်သလဲ”

ဟု ခက်ထန်စွာပင် တစ်ဖွတ်ထိုးပြောနေ၍ ဖိုးကျော်မှာ
စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။

“ကျွန်တော်သိပ်မှားသွားခဲ့ပြီ၊ အရမ်းကိုမှားသွားခဲ့ပြီ”

နောင်တကြီးစွာရသောအသံနှင့်သာပြောပြီး ကတော်
လေးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဖိုးကျော်ရဲ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရပါသည်။ အရှင်သခင်
အဖြစ်နဲ့ ခန့်ငြားစွာ နေလာခဲ့တဲ့ဆရာကတော်ကို ခေါင်းပေါင်း
လေးပေါင်းကာ ဆီပူအိုးဘေးတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းက
မျက်စိထဲမှမထွက်ပါ။

ပြီးတော့ သူ့ကိုအားနာခဲ့သော ဆရာကတော်ရဲ့မျက်လုံး
တွေ၊ ခက်ခက်ခဲခဲထွက်လာခဲ့ရသော ဆရာကတော်ရဲ့နှုတ်ဖျား
က တောင်းပန်စကား။ သူ မခံယူဝံ့ခဲ့ပါချေ။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်
ခံစားရပါတယ်။

ဆရာကတော်ရဲ့ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုတွေကို ဆရာကတော်
ကိုယ်စား သူသာလျှင် ရင်ကျောပြီး ခံယူလိုက်ချင်ပါသည်။ ဆရာ
ကတော်ရဲ့အဆင်မပြေလှတဲ့ အခြေအနေကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ မသက်မသာဖြစ်ရပြီး ရက်စက်နိုင်လွန်း
သည့်ကတော်လေးအပေါ် ဒေါသထွက်ခဲ့ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်က ဆရာကတော်ရယ်လို့ ကတော်
လေးက လေးလေးစားစားခေါ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ပြီးတော့ အလုပ်သမား
တွေအပေါ် မိသားစုလို အလေးထားဆက်ဆံတတ်သည့် ဆရာ
ကတော်ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့စိတ်ထားကိုလည်း လျစ်လျူရှု၍ မရပါ။
ဘာကြောင့် ကတော်လေးရင်ထဲ အဲဒီလောက်ထိ ရက်စက်တဲ့
နုလုံးသားမျိုး ရှိတာလဲ။ သူတွေ့ရင်းပင် ကတော်လေးရဲ့ပြင်း
ထန်သောစိတ်ဓာတ်ကို ကြောက်လာမိပါသည်။

ဆရာကတော်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် သူ
အနေနှင့် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ မကြီးနှင့်မမလေးအတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် သူက ဘာတွေပြောင်းလဲနိုင်မှာမို့လို့လဲ။
နတ်သမီးလေးတွေအဖြစ် အိမ်ကြီးမှာ ခမ်းနားစွာစိုးစံခဲ့ကြသော
မကြီးနှင့်မမလေးတို့ရဲ့ ဘဝအပြောင်းအလဲကို သူတွေ့ကြည့်ရ

www.burmeseclassic.com

နဲ့ အသက်ရှူကြပ်လှပေမယ့် မိုးနတ်သားရဲ့ဘဝကိုလည်း သူ့ကိုယ်
တိုင် သတ်မပစ်ရက်ပါ။

အမှန်တရားကိုသိနေတဲ့သူက ထောက်ထားဥဲ့ညွှာစရာ
တွေ အများကြီးကြားမှာ မလူးသာမလွန်သာ ငြိမ်နေရပါသည်။
ကတော်လေးကိုလည်း သူသနားပါသည်။ ပြီးတော့ မိုးနတ်သား
ရဲ့အဆင်ပြေနေတဲ့ဘဝကိုလည်း သူမဖျက်ဆီးရက်ပါ။ ပြီးတော့
မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ကိုလည်း နေရာမှန်မှာ ခမ်းခမ်းနားနားရှိစေ
ချင်ပါသည်။

ဆရာကတော်အတွက်လည်း အမှန်တကယ်ပင် ရင်ထဲ
၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသော်လည်း သူက
ဘာကိုပြောင်းလဲနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

မသက်သာသာ မြင်မြင်သမျှကို သက်ပြင်းချရုံပေါ့။

.....
လအနည်းငယ်ကြာသောအခါပျဉ်မှု....
.....

အခန်း (၁၇)

“မေမေ... မေမေ”

“အဟွတ်... အဟွတ်... ဟွတ်... ဟွတ်...”

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ သွားပါ၊ စာသွား
တက်ပါ။ မေမေဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဟွတ်... အဟွတ်”

“မေမေ ချောင်းတွေဆိုးနေတယ်”

“ခဏပါ သမီးရယ်၊ ဆေးသောက်ရင် ပျောက်သွားမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေမေက အဲ့လိုပဲပြောတာပဲ၊ ဆေးသောက်လည်း မပျောက်ဘူး”

ဟု ကလေးကဆိုလျှင် သူမက မပြုံးနိုင်ပြုံးနိုင်ပင် စိုးတဝါးလေး ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“သမီး ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်တော့ မေမေ့ကိုကုပေးပေါ့”

“သမီး ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်တဲ့အထိ မေမေက ချောင်းဆိုးဦးမှာလား”

သူမ ဖျော့တော့စွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“မမကြီးရော”

သူမက မေးလိုက်စဉ်တွင် သမီးငယ်က မျက်နှာလေး ညှိုးသွားကာ...

“အေးအေးနဲ့အတူ အကြော်ရောင်းနေတယ်”

ဟူသောအဖြေစကားကြောင့် သူမရင်နှာသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လဲ့နေရာမှထထိုင်ကာ ဖွာလန်ကျနေသောဆံပင်များကို ဘီးကျဲနှင့်ရစ်ပတ်ကာ ထုံးဖွဲ့ပြီးမှ ရေချိုးတဘက်ညှို့ကြီးကို ခေါင်းပေါ်တွင်ပေါင်းကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သည်တွင် အကြော်စုံပန်းကန်များနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသော သမီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ

ပါသည်။

“မမကြီး”

သူမက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ခေါ်လိုက်သည်တွင် သမီးကြီးက သူမကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ”

“သမီးကို မေမေ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ စာကလွဲရင် တခြားဘာမှမလုပ်ရပါဘူးလို့ မေမေ မပြောထားဘူးလား။ ဒါတွေက ကလေးလုပ်စရာလား”

“မေမေက နေမှမကောင်းတာ၊ ဒါတွေ အေးအေးတစ်ယောက်တည်းမနိုင်ဘူးလေ။ မေမေပဲ လူ့ဆိုရင် လူလိုသိတတ်ရမယ်ဆို”

“တော်တော့ တော်တော့... ဒီစကားက တခြားနေရာအတွက်ပြောတာ။ ကံကဲ... မျက်ရည်တွေကိုသုတ်လိုက်”

“မေမေပဲ သမီးကိုအော်ပြီးမှ”

“သွား၊ ခြေလက်ဆေးပြီး စာသွားလုပ်တော့၊ အဟွတ်အဟွတ်”

“မေမေနေမကောင်း...”

“သွားပါ။ စာသွားလုပ်ပါ”

ဟု သားအမိတွေ စကားအခြေအတင်ဖြစ်နေကြသည်
တွင်...

“နားပါ ဆရာကတော်ရယ်၊ ဒါတွေ မိအေးတစ်ယောက်
တည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မမကြီးလည်း စာလုပ်နေ၊ အေးအေး
ကို ဒီလောက်ကူညီပြီးရင် ရပါပြီ”

ဟု ပြေပြေလည်လည်ပြောပေမယ့် သူမကတော့လက်
ကို ရေဆေးကာ အကြော်အိုးနား ကပ်လာခဲ့ပြီး တံစိုးနှင့်ဆန်ကာ
ပေါက်ခွန်းကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

မိအေး သိလိုက်ပါပြီ။ ခေါင်းမာသောဆရာကတော်ကို
နားခိုင်းလို့မရတော့ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ထို့ကြောင့်ပင် မမကြီးနှင့်
မမလေးကို အပေါ်တက်တော့ဆိုသည့် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက လုပ်
ပြကာ ဆေးစရာရှိသည့်အကြော်ခွက်နှင့် အချဉ်ရည်ခွက်များကို
ဆေးကြောနေလိုက်ပါသည်။

“မမကြီး... မေမေချောင်းဆိုးနေတယ်”

“ငါလည်းသိတယ်”

ဟူသော ကလေးနှစ်ယောက်က မိခင်ကိုစိုးရိမ်စွာပြော

နေသံ ကြားချိန်တွင် မိအေးက ဆေးလက်စပန်းကန်တွေကို ပစ်
ထားပြီး ကလေးနှစ်ယောက်နား ချဉ်းကပ်သွားကာ...

“ဒါကြောင့် အေးအေးက စာကြိုးစားလို့ပြောတာပေါ့။
မမကြီးနဲ့မမလေးသာ ပညာတတ်မြတ်လို့ကတော့ ဆရာကတော်
ဒီလိုနေမကောင်းမဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ ပန်းကန်များကိုသာ ဆက်ဆေးနေခဲ့ပါသည်။
ပန်းကန်ဆေးနေသောမိအေးကို ကလေးနှစ်ယောက်က ခပ်စွေ
စွေစိုက်ကြည့်ပြီး...

“အခု မေမေနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျောင်းက
ဆရာမပြောတာတော့ အချိန်မီမကုသရင် သေတတ်တယ်တဲ့”

“ကုချင်တာပေါ့၊ ဆရာကတော် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို
အေးအေးလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အေးအေးတို့
မှာက ငွေများများစားစားမှမရှိတာ။ ညည... ဆရာကတော်က
ချောင်းဆိုးလွန်းလို့ အိပ်မပျော်တိုင်း အေးအေးမှာ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတယ်။ အလုပ်ကိုမလုပ်ပါနဲ့လို့ပြောလည်း မရဘူး”

“ဒါဆို ဝိုက်ဆံများများရှိရင်တော့ မေမေ ချောင်းမဆိုး
တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကြိုးစားပြီး ဈေးရောင်းနေရတာလေ”

မိအေးက အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်မှာတော့ တွေးဆဆလေးနှင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေပိန်သွားတယ်၊ ချောင်းအရမ်းဆိုးလို့ထင်တယ်”

“မေမေက ထမင်းမှမစားတာ”

“ဒီလောက်ကြီးချောင်းဆိုးနေတာ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားမလဲ”

ဟု မိခင်ကိုစိုးရိမ်စွာပင် မမို့တမို့ညက်လေးနှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ပြောဆိုနေကြပါသေး၏။

“မေမေနေကောင်းအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပိုက်ဆံရှာရမှာပေါ့”

ဟု မမကြီးမိုးပြီးနေခြည်ကဆိုတော့ လေပြည်မိုးသက်မှာ လှစ်ခနဲပြုံးသွားပြီး...

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါတို့ဖေဖေက သူဌေးကြီးပဲ၊ ဖေဖေဆီမှာ သွားတောင်းရအောင်။ ဖေဖေက ပေးမှာပေါ့”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘာလို့အဲဒါကိုမသိလဲမသိဘူး”

“အခုသွားမလား”

“မေမေဆူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မဆူပါဘူး၊ မေမေက ဖေဖေကိုချစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့မေမေမသိအောင် တိတ်တိတ်လေးသွားရအောင်”

ဟုဆိုပြီး ကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး လူကြီးတွေအလုပ်များနေတုန်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

မြို့ပြင်ခွဲမြို့တွင်းမှ တော်တော်ကြာအောင် လမ်းလျှောက်လိုက်ရပါ၏။ အရာအားလုံးကို နားလည်သိတတ်နေပြီဖြစ်သော မမကြီး မိုးပြီးနေခြည်၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် ခမ်းနားသောရွှေခြံရံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ပျော်ရွှင်စွာပင် ခြံတံခါးကိုကျင်လည်စွာဖွင့်ပြီး ရွှေခြံရံထဲသို့ဝင်လာသည်တွင်...

“မင်းတို့က သူခိုးတွေလား”

ဟူသောအသံကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေမှာ တုန်ခန်ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာပြီး ဘယ်သူ့ခွင့် ပြုချက်နဲ့ ဒီအိမ်ထဲဝင်လာတာလဲ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သိပ်စွာတဲ့အငယ်မက...

“သမီးတို့အိမ်ကို သမီးတို့ဝင်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဖေဖေနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ၊ ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောသည်တွင် ခင်မူနီခရင်ထဲ ဆတ် ဆတ်ခါနာသွားရပါသည်။

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ရိုင်းလိုက်တာ၊ လူက လက် တောက်လောက်ရှိသေး၊ လူကြီးကိုပြန်ခံပြောနေပြီ”

“ရိုင်းမှာပဲ၊ ရိုင်းအောင် ရှင်ပဲလုပ်တာ။ သူများအိမ်မှာ လည်းနေသေး၊ သူများအိမ်ကိုလည်း ရိုက်သေး”

“အမယ်လေးလေးနော်၊ ဒီလိုကလေးမကများ ငါ့ကို ပြောနေသေးတယ်။ ငါကမွေးရင် ငါ့သမီးလောက်ရှိတာကိုများ”

“မနှိုင်းနဲ့၊ ရှင်သမီးက ငါတို့မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သမီးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ထွက်သွားစမ်း! မင်းတို့ ခုချက်ချင်း ဒီရွှေခြံရံက ထွက် သွားကြစမ်း”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောနေသည့် ညီမ ဖြစ်သူရဲ့လက်ကို မိုးဦးနေခြည်က ဆောင့်ဆွဲကာ...

“ကျွန်မတို့ ဖေဖေနဲ့တွေ့ဖို့လာတာပါ”

ဟုရဲရဲတင်းတင်းဆိုလျှင်...

“တွေ့စရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့ကိုမလိုချင်လို့ မောင်းထုတ် ထားပြီပဲ၊ တွေ့စရာမလိုတော့ဘူး။ တွေ့ခွင့်လည်းမပေးနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုလျှင် သိပ်စွာသော လေပြည်မိုးသက်က မိထွေး တော်ကို ရန်တွေ့ဖို့ကြိုလိုက်ပါသည်။ သည်တွင် ဒါကိုရိုက်မိသော အစ်မဖြစ်သူက ညီမရဲ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်ကာ...

“ကျွန်မတို့ဖေဖေကို တွေ့မှဖြစ်ပါ့မယ်။ မေမေနေလို့ မကောင်းဘူး”

“အဲဒီတော့”

“ဆေးကုရမယ်၊ ဖေဖေဆီက ပိုက်ဆံတောင်းဖို့လာ တာပါ”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် လူကြီးတစ်ယောက်လို တစ်လုံး ချင်းပြောတော့ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့သတ္တိကို ခင်မူနီခက ပျက် ရယ်ပြုချင်လာခဲ့ပါသည်။

“အာကသတ္တိပါလားဟေ့၊ ဟွန်းဟွန်း... ဒေါ်မိုးမေရဲ့ သမီးတွေက ခေသူမဟုတ်တွေပဲ။ ဟွန်းဟွန်း... ငါက ခင်မှုန်ခလေ၊ ဟွန်းဟွန်း... မင်းတို့ထွက်သွားပါ၊ ထွက်သွား... မင်းတို့ကို မင်းတို့အဖေနဲ့ ပေးမတွေ့နိုင်ဘူး”

“ကျွန်မတို့အမေ နေမကောင်းဘူး”

မိုးဦးနေခြည်က ခေါင်းမာစွာပြောလျှင်...

“အဲဒါ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူ့သဘောနဲ့သူ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာလေ။ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူ့ဘာသာသူ လမ်းဘေးမှာနေချင်လို့ ဆင်းသွားတာပဲ။ သေသေရှင်ရှင် ဒီရွှေခြံရံနဲ့ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ။ ထွက်သွားပါ... မင်းတို့ကို ငါ ဒီက ဆွဲမထုတ်ခင် မင်းတို့ထွက်သွားပါ”

“မသွားဘူး... ပိုက်ဆံရမှ သွားမယ်”

မိုးဦးနေခြည်က ခေါင်းမာစွာပြောလျှင် ခင်မှုန်မမှာ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ဆံပင်ကဆောင့်ဆွဲပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်မိသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်...

“ဦးမြတ်... မောင်နိုင်၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

ဟု အာခေါင်ကြီးခြစ်ကာ အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ဟစ်

လိုက်သည်တွင် မကြာခင်မှာ ဦးမြတ်ရော မောင်နိုင်ပါ ရောက်လာကြပါသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလဲ ကတော်လေး”

ထိုနှစ်ယောက်က ရိုသေစွာပြောလိုက်သည်တွင် ခင်မှုန်ခရဲ့မျက်နှာတွင် အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးမျိုးက လှစ်ခနဲထင်ဟပ်သွားပြီး...

“ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ခြံထဲကဆွဲထုတ်လိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ကျော့ကျော့လေးဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ရှင်ထဲ နာကျင်သွားရပါ၏။ ထိုကျော့ပြင်နှင့်ထိုအပြုံးက နှလုံးသားထဲစွဲနေအောင် နာကျင်မှတ်သားထားမိပါသည်။ ပြီးတော့ ခမ်းနားလှတဲ့ ထိုရွှေခြံရံအိမ်ကြီးကိုလည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိပါ၏။

ဦးမြတ်နှင့်မောင်နိုင်မှာလည်း ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ယောက်ယက်ခတ်နေရပါသည်။ အရှင်သခင်မအသစ်ကတော်လေးရဲ့အမိန့်ကို နာခံရမှာလား၊ အရှင်သခင်ဟောင်းကို ဖြောင့်ဖျရမှာလားပင် မသိနိုင်တော့ပါချေ။

“မမကြီး... မမလေး”

ဟုလေးတွဲစွာခေါ်လိုက်ပေမယ့် ထိုကလေးနှစ်ယောက်
ရဲ့အကြည့်စူးစူးကိုသာ လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။ ဦးမြတ်ရာ
မောင်နိုင်ပါ ရင်ထဲမကောင်းကြပါချေ။

ကတော်လေးပြောသလို ဘယ်လိုလုပ် လုပ်ရက်မှာလဲ။
ဘယ်လိုနလုံးသားနဲ့ မမကြီးနှင့်မမလေးကို အဲဒီလိုရက်ရက်စက်
စက် လုပ်ရက်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သို့သော် အမိနဲ့က အစွမ်းထက်မြက်
သည့်သခင်မ ချမှတ်သွားတာလေ။

ဦးမြတ်နှင့်မောင်နိုင် မချင့်မရဲကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကလေး
နှစ်ယောက်က ရွှေခြံရံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်
လက် တစ်ယောက်ဆွဲကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်ရင်ထဲ သိပ်ကိုနာကြည်းသွားခဲ့ပေ
လိမ့်မည်။ ဦးမြတ်ရင်ထဲ မသက်သာလှပါ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
ပါသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။
အခြေအနေတွေကို မပြောင်းလဲနိုင်သည့်အဆုံး သက်ပြင်းချပြီး
ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်...”

ဟူသော ကြည်လင်ပြတ်သားမှုမရှိလှသည့် ချောင်းဆိုး
သံခပ်အက်အက်ကြောင့် မိုးဦးနေခြည်မှာ အိပ်နေရာမှထပြီး...

“အေးအေး...”

တစ်နေကုန်ပင်ပမ်း၍ တရုန်းရှူးအိပ်မောကျနေသော
မိအေးကို လှုပ်နှိုးလိုက်လျှင် မိအေးမှာ အိပ်ချင်မှူးတူးပင် ထထိုင်
တာ...

“ဘာလဲ မမကြီး၊ သေးပေါက်ချင်လို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု ကမန်းကတမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ မေမေ သိပ်ကိုချောင်းဆိုးနေပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် မိအေးမှာ ခရမ်းရင့်ရောင်မီးခြစ်ကလေး ကိုစမ်းကာ မီးခြစ်လိုက်ပြီး ရေနံဆီမီးခွက်လေးရှိမီးခပ်တွင် ထွန်း ညှို့လိုက်ပါသည်။

“ဆရာကတော် နေသာရဲ့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်တွင်...

“အဟွတ်... အဟွတ်... ဟွတ်... အိပ်... ဟွတ်... အိပ်ကြပါ”

“ဒါကြောင့် ဆရာကတော်ကို အကြော်မကြော်ပါနဲ့တော့ လို့ ပြောတာပေါ့။ ညော်မိတော့ ရောဂါက ပိုဆိုးပြီလေ”

“ရပါတယ် မိအေးရယ်၊ သာမန်ချောင်းဆိုးရုံပါ။ ငါ့ကို ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ဆက်အိပ်။ အဟွတ်... ဟွတ်”

“မဟုတ်တော့ဘူးနော် ဆရာကတော်၊ ဒီချောင်းဆိုးတာ သာမန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဗျက်ကွင်းတွေလည်း ညှို့နေပြီ၊ အသား အရေတွေလည်း ခြောက်ကပ်ကုန်ပြီ။ မနက်ဖြန်တော့ ဆေးခန်း ပြုမှုကို ဖြစ်တော့မယ်”

“အလကားဒုက္ခရှာလို့ မိအေးရယ်၊ အဟွတ်... ဆေး ဖိုးတွေက စူးကြီးတာနဲ့၊ ငါ့ဆေးဖိုးအစား သမီးတွေ ကောလိပ် တက်ရအောင်သာ ငွေစုစမ်းပါအေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဆရာကတော်ရယ်... ဒါတွေက ဆရာကတော် ကျန်းမာမှုဖြစ်မှာလေ”

“အေး၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ အိပ်တော့။ အိပ်ရေးမဝရင် အားနည်းနေမယ်၊ အဟွတ်... ဟွတ်... ငါ့ရဲ့ကျန်းမာရေးထက် သမီးတွေရဲ့ပညာရေးက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ပညာတတ်မှဖြစ် မှာ၊ ဒါမှ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ရွှေခြံရဲ့သခင်မတွေ ဖြစ်လာနိုင် မယ်”

“ဆရာကတော်”

မိအေးမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ ရွှေခြံရဲ့က ထွက်လာ ပြီးကတည်းက ရွှေခြံရဲ့အကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့တဲ့ ဆရာကတော်ရဲ့သဘောကို သူမနားမလည်ခဲ့ပါချေ။ ယခုတော့ သူမသဘောပေါက်သွားပါ၏။ ဆရာကတော်ရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း ဒီ ရွှေခြံရဲ့ဆိုတာကို စွဲမြဲတုန်းကိုး။

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်... ဟွတ်”

ဆိုးဝါးစွာ ချောင်းဆိုးလာချိန်မှာတော့ အိပ်မောကျနေသော သမီးငယ်ပင် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့်ထထိုင်ကာ...။

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

ဟုဆိုလာ၍ ဒေါ်မိုးမေက သမီးငယ်ရဲ့ဦးခေါင်းလေးကို ဖွဖွကိုင်ကာ...

“ငါ့သမီးလေး အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလား”

“မေမေ့ကိုယ်တွေ ပူနေတယ် မမ”

ဟုဆိုသဖြင့် မိအေးမှာ ပြာဝေသွားရကာ ဆရာကတော် ရဲ့နဖူးကို စမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဟင်!”

ပူခြစ်နေသော ကိုယ်အပူရှိန်ကြောင့် မိအေးမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ဆရာကတော် ဖျားနေပြီ”

“ရပါတယ် မိအေးရယ်၊ မနက်ကျရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ အဟွတ်... ဟွတ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဆရာကတော်၊ ဆရာမ ခေါ်မှရတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မိအေးက ထရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းပေါင်း သဘက်ကြီးကိုဆွဲယူ၍ ကိုယ်ပေါ်တွင်လွှမ်းခြုံလိုက်သည်တွင်၊

“အဟွတ်... ဟွတ်... ဘယ်လဲ မိအေး”

“ငြိမ်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာကတော်ရယ်။ ဆရာမ ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဒီအချိန်ကြီး လိုက်ပါမလား မိအေးရယ်၊ အချိန်လည်း ကြည့်ပါဦး။ သန်းခေါင်ယံကြီးကို။ အဟွတ်... ဟွတ်”

“မလိုက်လည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး သောက်ဆေးလေးတော့ တောင်းခဲ့ရမှာပဲ”

“အဟွတ်... ဟွတ်... မသွားပါနဲ့လား မိအေးရယ်။ သန်းခေါင်ယံကြီး... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

“ဆရာကတော် ခုလိုဖြစ်နေတာကိုတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ ပြီးတော့ အဟွတ်... မြို့ထဲနဲ့လည်း အလှမ်းဝေးနေသေးတာကို... အဟွတ်... ဟွတ်”

“ရပါတယ်၊ မိအေးက ကျန်းမာတာပဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်တာ...

“မမကြီးနဲ့မလေးက ရေဇွေးအိုးလုပ်ထား၊ အေးအေးပြန်လာတော့ ဆရာကတော့ကို ဆေးတိုက်ရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ရေနံဆီမီးအိမ်လေးနှင့်မိအေးက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ထွက်သွားချိန်မှာတော့ ဒေါ်မိုးမေက အိပ်နေရာမှထထိုင်ကာ

“သမီးတို့ အိပ်ကြတော့”

“မေမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မီးသွားမွှေးမယ်လေ၊ ရေဇွေးကျိုရအောင်”

ဟုဆိုတော့ သမီးကြီးရော သမီးငယ်ပါ သူမရဲ့အင်္ကျီကို ဆွဲကိုင်ထားခဲ့ကြပါသည်။

“သမီးတို့လုပ်ပျံ့မယ်မေမေ”

“သမီးရယ်”

“သမီးတို့လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ မေမေအိပ်နေနော်”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့မျက်ရည်များမှာ ထိန်းချုပ်လို့မရနိုင်အောင်ပင် လိမ့်ဆင်းလာရပါ၏။

“မေမေ မငိုပါနဲ့”

“မေမေ မကောင်းတာပါ၊ မေမေ့ကြောင့် ငါ့သမီးလေးတွေ ခုလိုဆင်းရဲရတာ။ မေမေ့ရဲ့အသုံးမဝင်တဲ့မာနကြောင့် ငါ့သမီးလေးတွေ ခုလိုနေရတာ။ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ မနက်ဖြန် မေမေ ရွှေခြံရံကိုသွားမယ်”

သူမက အားကြီးမာန်တက်ဆိုလိုက်သည်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ ခြောက်ခြားသွားရပြီး...

“ရွှေခြံရံမှာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သမီးတို့ဖေဖေဆီမှာ မေမေရသင့်တာတွေ ပြန်ယူရမယ်၊ သမီးတို့ကလည်း ဦးနေလရဲ့သမီးအရင်းတွေပါ။ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ရွှေငွေအသင့်အတင့်တော့ ရပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“မသွားပါနဲ့မေမေ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးက မေမေ့ကို ဖေဖေနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟူသောသမီးကြီးရဲ့ ခပ်တွေတွေစကားလုံးကြောင့် သူမက သမီးနှစ်ယောက်လုံးကို ခြုံငုံကြည့်လိုက်ပါသည်။ သေချာပါပြီး သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမမသိအောင် သမီးနှစ်ယောက်က ရွှေခြံရံကိုသွားခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ သူမသေသေချာချာသိလိုက်ပါပြီ။

“အဟွတ်... အဟွတ်... သမီးတို့... အဟွတ်...
အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဖေဖေကိုတွေ့ဖို့သွားတာပါ”

“ဖေဖေကို... ဟုတ်လား”

“ဖေဖေက သူဌေးပဲ၊ ချမ်းသာတယ်။ မေမေဒီလောက်
နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ဖေဖေကပေးရမှာပေါ့။ သမီးတို့ကို သူ
ငယ်ချင်းတွေက အတင်းပြောရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် မေမေ
နေမကောင်းတာကိုတော့ ဖေဖေကိုပြောမှရမယ်”

“အဲတော့... အဟွတ်... မေမေမသိအောင် ရွှေခြံရံ
ကို သွားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“မေမေမကြိုက်လို့လား”

“ဖေဖေနဲ့မတွေ့ခဲ့ရဘဲ ခင်မူနီခက ဆိုလွှတ်လိုက်တာ
မဟုတ်လား”

“သမီး အဲဒီမိန်းမကြီးကို မုန်းတယ်မေမေ”

“ငါ့သမီးတွေကို ဘာတွေများပြောလိုက်သလဲ”

“မောင်းထုတ်တယ်”

“ဘာ! အဟွတ်... အဟွတ်”

ဒေါ်မိုးမေရင်ထဲ နာသွားရပါ၏။ မတရားသဖြင့်လည်း
အရာအားလုံးကို အပိုင်စီးထားပြီး အိမ်ရဲ့အရှင်သခင်အစစ်အမှန်
တွေကိုပါ အရှက်မရှိမောင်းထုတ်ခဲ့ရလောက်အောင် မျက်နှာပြောင်
လွန်းသည့်ခင်မူနီခကိုလည်း အသည်းထဲက တူးခါးနေအောင်
မုန်းမိသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိကိုယ်တိုင်ချိုးနှိမ်ထားခဲ့
သောမာန်လေးက အလိုအလျှောက်ပြန်ပေါ်ထွက်လာပြီး...

“သမီးတို့ညီအစ်မကသာ ရွှေခြံရံရဲ့မျိုးဆက်အစစ်အမှန်
တွေပါ”

ဟုဆိုသော သူမရဲ့စကားလုံးကို သမီးနှစ်ယောက်လုံး
က နားလည်ပုံမရပါချေ။ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ၊ သမီးနှစ်ယောက်
လုံးက သိပ်ကိုငယ်ရွယ်နေကြသေးတာကိုး။

“မိုးနတ်သားဟာ သမီးတို့ဖေဖေရဲ့သားမဟုတ်ဘူး”

ဟူ၍ မာန်ပါပါပြောနေပေမယ့် သမီးနှစ်ယောက်လုံးက
သိပ်ကိုရိုးရှင်းအပြစ်ကင်းကြသေးသည့် ငယ်ရွယ်သေးတဲ့အရွယ်
မို့ သူမရဲ့စကားဆိုလိုရင်းနှင့်ဖြစ်ရပ်မှန်အတွက် လုံလောက်တဲ့
သက်သေပြမှုမျိုးကို မလုပ်နိုင်မှန်း၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းအဖြေရှာ
ရမှန်း မသိကြသေးဘူးဆိုတာ သူမသိပါသည်။

သို့သော် သူမရဲ့သမီးတွေကို သူမယုံကြည်ပါသည်။ တစ်နေ့နေ့မှာ သမီးတွေက သေချာပေါက် ထက်မြက်တဲ့လူတွေဖြစ်လာပြီး ကျိန်းသေ ရွှေငြိမ်းရဲ့အရှင်သခင်မတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ဒါတွေဖြစ်လာဖို့အတွက် မှားနေတဲ့ဖခင်လုပ်သူရဲ့စိတ်ကို ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပြုပြင်နိုင်ဖို့အတွက်၊ မောက်မာလွန်းသောခင်မှန်ခရီးမာန်စွယ်တွေကို ချိုးနှိမ်ဖို့အတွက်၊ လောကအလယ်မှာ သမီးနှစ်ယောက်က မျက်နှာမော့ပြီး ခန့်ခန့်ထည်ထည်နေနိုင်ဖို့အတွက် သူမတစ်ယောက်တည်းသိနေခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောရပေလိမ့်မည်။

မလိုလားအပ်တဲ့ရန်ငြိုးတွေကို သမီးတွေထံ လက်ဆင့်ကမ်းမပေးချင်၍ ပြဿနာတွေကိုရှောင်တိမ်းခဲ့တာက သူမ မှားသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ထိုအမှားတွေကို သူမက အချိန်မီပြင်ဆင်ရပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ လှိုင်းတံပိုးတွေ များရလိမ့်မည်။ အနာခံမှ အသာစံရတဲ့ လောကရဲ့နိယာမတရားတွင် အောင်နိုင်ရင် အောင်သည်။ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းက အောင်မြင်မှုရဲ့သော့ချက်ဆိုသည့်မူဝါဒကို သမီးတွေကို လက်ခံကျင့်သုံးစေရတော့မှာပဲဆိုတာ သူမနားလည်လိုက်ပါပြီ။

ပန်းတိုင်က ဘယ်ဆီရှိမှန်းမသိတဲ့ နွဲ့အိုင်လမ်းမှာ မှောင်မှောင်မိုက်မိုက်နဲ့ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေရမယ့်အစား ပန်းတိုင်ကိုတွေ့မြင်နေရတဲ့လမ်းကို သူမက ညွှန်ပြရတော့မည်ဆိုတာ အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါတွေအရ သူမနားလည်သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ မည်မျှကြမ်းတဲ့ခယောင်းလမ်းပဲဖြစ်ပါစေ၊ ပန်းတိုင်ရှိတာကို သူမက ညွှန်ပြပေးရမည်လေ။ ဇွဲရှိရှိနှင့် ပန်းတိုင်ကိုတည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်နိုင်ဖို့တော့ သူမ တွန်းအားပေးရပေလိမ့်မည်။ မည်မျှကြမ်းပါစေ၊ အဆုံးမှာ အောင်မြင်ဖို့ သူမက တွန်းအားပေးရပေလိမ့်မည်။ မခံချင်စိတ် မာနနဲ့နာကြည်းမှုတွေပေါ့။ ဒါတွေက အကောင်းဆုံးတွန်းအားတွေလေ။

သူမ အားနာမိပါသည်။ မိခင်ဖြစ်ပြီး ဘာကိုမှ တိတိကျကျ ဖွယ်ဆောင်ပေးနိုင်သည့် သူမရဲ့အရည်အချင်းကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင် အပြစ်တင်ချင်မိပါသည်။ သို့သော် ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေကို ခံစားနေလို့လည်း အပိုပဲပေါ့။ သူမက တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားကာ တဒိတ်ဒိတ်မြန်နေသောနှလုံးခုန်သံကို အားဆင်းကာ ထိန်းချုပ်ရင်း လှိုင်းတံပိုးတွေ များရလိမ့်မည်။

“သမီးတို့က လောကမှာရှိတဲ့ ဦးနေလရဲ့သွေးရင်းသွေး

၁၉၆ မယ်နီ

ရင်းတွေပဲ။ သမီးတို့နှစ်ယောက်ကလွဲရင် သမီးတို့ဖေဖေမှာ ဘာ
 သားသမီးမှမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သမီးတို့ကသာလျှင် ရွှေခြံရံ
 အမွေဆက်ခံသူတွေပဲ။ သမီးတို့ကြီးလာရင် သေချာပေါက်
 ခြံရံမှာ အရှင်သခင်လုပ်ရမယ်။ မာယာတွေနဲ့ညှို့ငင်နေတဲ့ ခပ်
 ခရီးမျက်နှာဖုံးကို ခွာချနိုင်ရမယ်။ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့မိုးနတ်သား
 ကို ဖယ်ထုတ်နိုင်ရမယ်။ အမြင်မှားနေတဲ့သမီးတို့ဖေဖေကို လယ်
 မှန်ရောက်အောင် ပို့ပေးရမယ်။ ဒါသမီးတို့ရဲ့တာဝန်ပဲ။ သမီး
 ရင်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ။ မေမေ ခုလိုရောဂါရနေတာ အကြော်
 ရောင်းနေရတာက ခင်မုန့်ခရီးယုတ်မာမှုကြောင့်။ ခင်မုန့်ခကိုလည်း
 စားချေနိုင်ရမယ်။ ဒုက္ခပေးနိုင်ရမယ်။ သမီးတို့က ရွှေခြံရံအ
 သခင်ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့သမီးတွေကို မေမေယုံကြည်တယ်။ မေမေ
 မလုပ်နိုင်ခဲ့တာကို သမီးတို့လုပ်နိုင်ရလိမ့်မယ်။ မေမေကိုယ်တိုင်
 ခင်မုန့်ခကို လက်စားချေနိုင်ရလိမ့်မယ်။ မေမေလိုမျိုး ခင်မုန့်ခ
 ပရိယာယ်တွေကြားမှာ သမီးတို့မကျွမ်းဘူးလို့ မေမေယုံကြည်ထ
 တယ်။ သမီးတို့ မေမေကိုကတိပေးနိုင်သလား”

ဟုဆိုတော့ သူမရဲ့စကားကို လေးလေးနက်နက် နား
 ထောင်နေကြသော သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်

များကို ရေနံဆီမီးရောင်မှတစ်ဆင့် ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်နေ
 သေးသည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်”

“မေမေအရမ်းမောနေပြီ၊ အိပ်တော့နော်”

“သမီးတို့ဆီက ကတိစကားကြားရမှ၊ မေမေအိပ်ပျော်
 နိုင်လိမ့်မယ်။ ကတိပေးပါ သမီးတို့၊ တစ်ချိန်မှာ သေချာပေါက်
 ရွှေခြံရံသခင်မတွေ လုပ်ပါ့မယ်လို့ မေမေကိုရဲရဲကြီးကတိပေး
 ပြခဲ့ဖူးပါ... အဟွတ်... အဟွတ်”

“ပေးပါတယ်မေမေ၊ သေချာပေါက်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

သူမကျေနပ်ပါပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ သူမရဲ့နာကျင်ခံ
 ကျောက်တွေက သက်သာသွားပါပြီ။ သူမကျေနပ်သွားပြီလေ။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးတွေရဲ့ကတိစကားကို သူမယုံကြည်နေ
 ခဲ့ပါ။

“ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့... အဟွတ်... အဟွတ်”

သူမ မောနေလှပါပြီ။ အားတင်းပြီးနေလာရတဲ့ သူမရဲ့
 နှလုံးခုန်သံက စည်းချက်မှန်ချင်တော့ပါ။ သူမအင်အားတို့ ကုန်
 ခဲ့ချင်လာရပါပြီ။ အမြင်အာရုံတွေကလည်း ဝေဝါးလာကုန်ပါပြီ။

စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့ရ၍ သူမကျေနပ်သွားတာလား။ မောသွားတာလားမသိနိုင်လောက်အောင် တဖြည်းဖြည်းအသက်ရှူသံတွေ နှေးကွေးလေးလံနေရပါသည်။

“မေမေ... မေမေ”

ဟူသောသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့အသံက ချိုသာနေရပေမယ့် မပီပီးတဝါးသာ တိုးတိုးလေးကြားနေရပါသည်။

“မေမေ... မေမေ”

သူမမောလှပါသည်။ ဘဝအမောတွေကို သူမကျောခိုင်းချင်လှပါပြီ။ အေးစက်တဲ့ထိုလေထုကိုလည်း သူမကျောခိုင်းချင်လှပါပြီ။ သူမသိပ်ချစ်ရပါသော သူမရဲ့ချစ်သမီးတွေကိုလည်း မလွဲမသွေကျောခိုင်းရပါတော့မည်။

သူမရဲ့နှာသီးဖျားတွင် ဝင်လေထွက်လေတို့က စည်းချက်မမှန်ချင်တော့ပါချေ။ သူမရဲ့မျက်လုံးတွေကလည်း လေးပင်လားနေရပါပြီ။ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာလေးတွေကို နောက်ဆုံးအကြိမ်လေး ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ချင်မိပေမယ့် သူမရဲ့လက်တွေက သူမကိုယ်တိုင် မသယ်နိုင်ပါတော့ချေ။ သူမရဲ့ခေါင်းကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင် မသယ်နိုင်ပါတော့ချေ။

“မေမေ... မေမေ”

မိုးဦးနေခြည်က အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ပစ်လိုက်တာဆိုပေမယ့် သူမက နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနှင့် ခပ်တိုးတိုးလေးသာ ကြားသွားရပါတော့သည်။

“မေမေ... လေပြည်... မေမေ့ကိုခေါ်ပါဦး၊ မေမေ”

“ဆရာကတော်... ဆရာကတော်”

ဟုအော်ကာ ခုမှပေါ်လာသောမိအေးက တကြော်ကြော်အော်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာခဲ့ပါသည်။

“အေးအေး... မေမေ့ကိုကြည့်ပါဦး”

“ဟင်!”

မိအေးမှာ ဇက်ကျိုးကျပြီး ငြိမ်သက်နေရှာသည့် ဆရာကတော်ကြောင့် လက်ထဲမှဆေးလုံးလေးများပင် မနိုင်ပါတော့ချေ။

“ဆရာကတော်... ဆရာကတော်”

ဟုခေါ်ကာ ခေါင်းလေးကို ဆွဲထူလိုက်ပေမယ့် သူမရဲ့ ဆရာကတော်မှာတော့ သူမခေါ်သံကိုမကြားနိုင်ပါတော့ချေ။ မိအေးရဲ့မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့က အလုံးလိုက်ပြုတ်ကျလာခဲ့ပါ၏။

“အေးအေး... မေမေဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ကလေးနှစ်ယောက်ကမေးလျှင် မိအေးမှာ ဘာမှပြန် မဖြေနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆွံ့အသွားရပါသည်။ မိအေးမှာ ဖြေ စရာစကားလုံးမရှိပါချေ။

ဆရာကတော်ရယ်၊ ကျွန်မဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ ကျွန်မက ညီမလေးဆို၊ ကျွန်မမှာ အခုမှ အစ်မတစ်ယောက်ရခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့များ အချိန်တိုရတာလဲ။ ကျွန်မကိုမချစ်တော့ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မမှာ အစ်မလို့တောင် မခေါ်ရသေးဘူး။ ဘာလို့များ စောစော စီးစီးထားသွားရတာလဲ။ မမကြီးနဲ့မလေးတို့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆို၊ ပညာတတ်တွေဖြစ်စေချင်တယ်ဆို၊ ဘာလို့မစောင့်သွားတော့တာ လဲ။ သိပ်ပင်ပန်းနေခဲ့ပြီလား။ အရမ်းကိုပင်ပန်းနေခဲ့တာလား။ အစ်မရယ်... အစ်မလို့ခေါ်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဘာလို့ ကျွန်မတိုက်မယ့် ဆေးတစ်ခွက်ကို သောက်မသွားရတာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်မပြန် အလာကို စောင့်မသွားရတာလဲ။ ဒီလောက်ကြီးနေမကောင်းဖြစ် နေတာကို ဘာလို့မပြောရတာလဲ။ ကျွန်မ မကောင်းတာပါ။ ကျွန်မ က ညီမလုပ်ပြီး တာဝန်မကျေတာပါ။ ကျွန်မက ညီမမဖြစ်သင့် ပါဘူး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးအေး”

မိုးဦးနေခြည်က ခေါ်ချိန်မှာတော့ သူမက အားယူကာ ဩဉ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်! အေးအေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

မှန်ပါသည်။ မိအေးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူဖျော့နေခဲ့ပါ၏။ နှုတ်ဝန်းတွေကလည်း မှေးစင်းနေခဲ့ပါပြီ။ ဆရာကတော်ရဲ့သက် နှော့ကို ပွေ့ချီထားခဲ့လေမယ့် သူမကိုယ်၌က အင်အားတို့ကုန် ဆုံးစပြုနေရပါပြီ။

“ဟင်! အေးအေး... ဒါကဘာဖြစ်တာလဲ”

ခြေကျင်းဝတ်မှ အနီရောင်အစက်နှစ်စက်ကို မီးရောင် နှုတ်နှုတ်ကြောင့် မိုးဦးနေခြည်က မြင်သွားပြီး မေးလိုက်ပေမယ့် ထည်း မိအေး ပြန်မဖြေနိုင်ပါတော့ချေ။

“အေးအေး”

လေပြည်မိုးသက်ရဲ့အသံကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြား လိုက်ရပါသည်။ ဆရာကတော်ဒေါ်မိုးမေကသာလျှင် သူမအချစ် ဆုံးအစ်မကြီးပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

တစ်ပတ်ကြာမျှ ခရီးထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်ရောက် ချင်းမှာပင် မြို့တော်ခန်းမ၌ အစည်းအဝေးရှိသည်ဟုဆိုသဖြင့် မြို့ရဲ့မျက်နှာဖုံးဖြစ်တဲ့ ဦးနေလက မတက်မဖြစ် တက်ခဲ့ရပြန်ပါ သည်။

မြို့တော်ခန်းမသို့ရောက်တော့ သူနှင့်အင်မတန်ရင်းနှီး တဲ့ စခန်းမှူးကြီးက သူ့ကိုတွေ့တော့ပြုံးကာ သူ့ထံတည်တည် လျှောက်လာခဲ့၍ သူက လက်ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မတွေ့တာကြာပြီနော် ကိုနေလ”

“ဟုတ်ပါများ ကျွန်တော်လည်း မကြာခဏခရီးချည်း ဖြစ်နေတာ့ မတွေ့ဖြစ်ကြဘူး။ ခုတောင် ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီး လာခဲ့တာဗျ။ ညမှပဲ အနားယူတော့မယ်”

“သိပ်လည်းလောဘမကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ ရွှေချောင်းတွေက ထားစရာရော ရှိသေးရဲ့လား”

“ရဲစခန်းမှာ အပ်ရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာဗျ”

ဦးနေလက အရွှန်းဖောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ရင်း ရင်းနှီးနှီးပင် ရယ်မိသွားကြပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်မိုးမေလည်း မမြင်တာ ကြာပြီနော်”

ဟုဆိုသဖြင့် ခုနစ်လရှစ်လနီးပါး မတွေ့တာကြာပြီဖြစ် တဲ့ ဇနီးသည်ကို လှစ်ခနဲသတိရသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုတစ်အံ့လေး မှာပင် ကလေးတွေနဲ့မမီးမေက ဘယ်လိုများနေထိုင်စားသောက် နေကြသလဲဟူသောအတွေးက ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုနေလရဲ့သမီးနှစ်ယောက်က ကျောင်းပြောင်းသွား တယ်နော်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ့မှာ ယောင်နနဖြစ်သွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အထက်တန်းကျောင်းကနှုတ်ပြီး ဘာလို့ အနောက် ကျောင်းမှာ ထားရတာလဲ”

ဟုမေးလာသည်တွင် သူ့မှာဖြေစရာစကားလုံးက ရှား ပါးသွားရပါသည်။ အိမ်ကထွက်သွားပြီးကတည်းက ဘာသတင်း မှမကြားရဘဲ နေခဲ့သည်မှာ ဒါပထမဆုံး မမီးမေတို့သားအမိတွေ အကြောင်း သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စခန်းမှူးရဲ့စကားအရတော့ မမီးမေတို့သားအမိတွေ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေကြသေးကြောင်း သိ လိုက်ရပါသည်။ လူကုံထံတွေသာ အများအားဖြင့် ရှိနေသော အထက်တန်းကျောင်းက ဘာလို့ သမီးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်း နှုတ်လိုက်ရတာလဲ။ သူနားမလည်ပါချေ။

“မနေ့ကပဲ ကိုနေလအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသေးတယ် ဗျ”

“ဆက်ပါဦး”

“ဒီလိုဗျာ... မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ကိုနေလကို အားကျ မိတဲ့အကြောင်းပေါ့ဗျာ။ တစ်ယောက်ကလည်း ငယ်ငယ်လှလှ၊ တစ်ယောက်ကလည်း အလှပေါ်အယဉ်ဆင့် ကျက်သရေရှိရှိနဲ့။ ကိုနေလ ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ အကြီးနဲ့အငယ် တည့်ဖို့တောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလွယ်တဲ့ဟာကို တစ်မိုးအောက်မှာ အတူတူနေနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်။ ကိုနေလကို အားမကျလို့ ဘယ်သူ့အားကျရမှာလဲဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့တော့ လုပ်ပြီဗျာ”

ဟုပြုံးပြုံးကြီးပြောလိုက်သည်တွင် စခန်းမှူးက စကားဆက်ပါသည်။

“လူချင်းတူပေမယ့် ကံချင်းမတူဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျာ။ ကိုနေလဇနီးမမိုးမေတော့ ကံကောင်းလိုက်တာ။ ရွာပြင်က အကြော်သည်မိုးမေကတော့ သေတာတောင် ဖျာစုတ်နဲ့ပို့ရတဲ့အထိပဲ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်တွေ ထိတ်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မသွားလိုက်တော့ပါဘူး။ ရဲဘော်လေးတွေပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တယ်။ ကံဆိုးပါတယ်ဗျာ... သမီးလေးနှစ်ယောက်မှာ လူမမယ်အရွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတယ်လေ”

“ဘာ?!. . . စခန်းမှူးကြီး၊ လူမမယ်အရွယ်ကလေးနှစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား”

“ရဲဘော်လေးတွေ ပြောပုံအရတော့ မနှိုင်းကောင်းနှိုင်းဆာင်း ကိုနေလသမီးတွေအရွယ်နေမှာပေါ့။ ငယ်တယ်ဆိုပဲ။ နန်းကလေးနှစ်ယောက်လို့ဆိုတယ်”

စခန်းမှူးရဲ့စကားအဆုံးမှာတော့ သူ့စိတ်တို့ခြောက်ခြားချွေလွှာရပါသည်။

“မူလဇစ်မြစ်ကိုတော့ မသိပါဘူး။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အစ်ချိန်တည်းဆုံးသွားကြတယ်လေ။ အစ်မဖြစ်တဲ့သူ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပုံပဲ။ ညီမကတော့ ဝိုးထိပြီးဆုံးတာ။ နှစ်လောင်းလုံးကိုပဲ အရပ်က ဖျာနဲ့လိပ်ပြီး ချကြတယ်ဆိုပဲ”

“ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ကလေးတွေရော”

“အရပ်က စိမ့်မှာပေါ့၊ ကဲ၊ ကိုနေလရေ၊ စကားကောင်းအလိုက်တာ အစည်းအဝေးစတော့မယ်ဗျာ။ ခုန်းမထဲသွားကြရအောင်”

ဟုဆိုသဖြင့် ခန်းမထဲဝင်ပြီး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေရပေမယ့် နေ့ဘာအကြောင်းအရာကို စည်းဝေးနေသည်ဆိုတာ သူမသိချေ။

သူ့စိတ်တွေက စခန်းမှူးရဲ့စကားလုံးများနှင့် မမိုးမေထိ

သားအမိတွေ့သီသာ ရောက်နေခဲ့ပါ၏။ ပြီးတော့ ရင်ထဲ၌ အကြိမ်
ကြိမ်ဆုတောင်းနေမိပါသည်။ သူ၏မမိုးမေ မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု။

အစည်းအဝေးပြီးသွားတော့ သူက မည်သူ့ကိုမှ ဟန်
ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ သူစီးနေကျ ဘော်
စကွန်ကားလေးဆီသို့သာ တန်းလာခဲ့သည်တွင် သူ့ရဲ့အပါးတော်
မြဲ ဖိုးကျော်က အဆင်သင့်ပင် တံခါးဖွင့်ပေး၍ သူက အခန့်သာ
တက်ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

“ဖိုးကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“မင်း ဖြူပြင်ကို မကြာခဏရောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တခြားမှာ အကြွေးတွေလိုက်ရတော့ မကြာ
ခဏရောက်ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီမှာ အကြော်ဆိုင်ရှိတယ်ဆို”

ဟု သူက စကားကိုတီးခေါက်လိုက်လျှင် ဖိုးကျော်က
အထူးပင် ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဖိုးရိမ်စိတ်တွေကြီး
ပေါ်လာပါ၏။ သူ့ဖိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်းပင် ဖိုးကျော်က သက်ပြင်း
ရှိက်ကာ...

“ဆရာကိုပြောပြဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
အခိုင်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး မပြောဖြစ်သေးတာပါ”

ဟုဆိုစော့ သူပို၍စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“ဆရာကတော်နဲ့ မမကြီး မမလေးတို့ သိပ်ကိုခက်ခဲ
နေကြပါတယ်။ မိအေးက အနားမှာရှိပေမယ့် ဆရာကတော်က
သိပ်နေကောင်းပုံမရဘူး”

“ဘာ!”

“လွန်ခဲ့တဲ့လကပဲ နောက်ဆုံးရောက်ဖြစ်ပါသေးတယ်။
ဆရာကတော် သိပ်ကိုပိန်ကျသွားတယ်”

“ဒါ... ဒါဆို အကြော်ဆိုင်က”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အကြော်သည်ဖိုးမေက ဆရာကတော်
ဆဲ”

“ဘာ!”

သူ့ကမ္ဘာကြီး ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ရပါသည်။ သူ့စိတ်
ဆွဲက ကစဉ့်ကလျားနဲ့ မတည်ငြိမ်ကုန်တော့ပါ။

“အဲ... အဲ... ဒီကိုမောင်းကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရပေမယ့် စကားလုံးတွေက သိပ်မပီသဘူး

တော့ပါ။ ဒါဟာ သူ့၏မိုးမေဖုန်း သေချာနေပေမယ့် မဟုတ်ပါ။
စေ့ဟု ရင်ထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ်ဆုတောင်းမိပါ၏။ သို့သော် သူ၏
ဆုတောင်းများ မပြည့်ဝခဲ့ပါချေ။ အကြောင်းမှာ ထိုတံသာသာ
အိမ်သည် သုသာန်တစ်စင်ပြင်လို ခြောက်သွေ့နေသောကြောင့်ဖြစ်
ပါသည်။

သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။ အသုဘအိမ်ဆိုလျှင် လူစည်
နေရမည်လေ။ ခုလိုမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရ၍
သူသိသောသတင်း များနေပြီဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်မည်ကြိုက်...

“ဖေဖေ”

ဟူသောခေါ်သံက သူ့ရဲ့စိတ်နှလုံးကို ချုပ်ထိန်းလိုက်ပါ
ပြီ။ သူလှည့်မကြည့်သေးခင်ကတည်းက သိပါသည်။ ရင်းရင်းနီး
နီးမရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ့ရင်ကဖြစ်တဲ့သားသမီးပဲ။ သူမသိဘဲ နေပါ
မလား။ ဒါ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့အသံဆိုတာ သူကောင်းကောင်း
သိတာပေါ့။

“ဖေဖေ”

ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်သံကြားချိန်မှာတော့ အသံလာရာဆီ
သို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါ၏။

ညစ်ညစ်ညည်းညည်းဝတ်စုံနှင့် မဲတူးပေကျံနေသော ကလေးနှစ်
ယောက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခံစားသွားရပါသည်။

“ဖေဖေ”

တတိယအကြိမ်ခေါ်လိုက်သော ထိုအသံတွင် ကြေကွဲ
ထိရခြင်းတွေ ပါဝင်နေ၍ သူ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တို့ စို့တက်
လာရပါသည်။

“သမီး”

ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ပထမဆုံးအကြိမ်ခေါ်
မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေ”

သူ့ကိုပြန်ခေါ်ကာ သူ့ထံပြေးလာသော ကလေးနှစ်ဦး
ကို သူက လက်ဆန့်ကာ ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုမိပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
လည်း မမိုးမေကြောင့် နာကျင်ခံစားနေရပါသည်။

“မေမေ... မေမေမရှိတော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ အားကိုးရသွားသူတစ်ယောက်နယ် ရှုံးပွဲချ
င့်ကြေးနေသောသမီးတွေရဲ့ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ပေးနေမိပါ
သည်။

သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အပြစ်ရှိတယ်ဟုခံစားလိုက်ရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ နောင်တနှင့်အတူ နာကျင်နေရပါသည်။

မမိုးမေရယ်... မင်းသိပ်ကိုတော်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုထက်မြက်ပါပေတယ်။ ငါ့ရင်ကိုနာကျင်အောင် မင်းလုပ်နိုင်သွားတယ်။ သမီးတွေရဲ့ဘဝကို ရင်သန်အောင် မင်းဖန်တီးသွားခဲ့တယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... မင်းရဲ့သမီးတွေကို၊ ငါသိတယ် မမိုးမေ၊ သမီးတွေကို ဘဝနာပြီး ရင်ကျက်လာအောင် မင်းဘဝနဲ့ပေးဆပ်သွားခဲ့တာပါ။ မမိုးမေရယ်... မင်းဟာ သိပ်ကိုသတ္တိရှိတဲ့မိခင်တစ်ယောက်ပါ။

“မေမေရော အေးအေးရော မရှိတော့ဘူး။ အဟီးဟီး သမီးတို့ကိုခေါ်သွားပေးပါနော်။ ဖေဖေသာခေါ်မသွားရင် သူတို့ သမီးတို့ကို မြို့ကမိဘမဲ့ဂေဟာကို ပို့ကြတော့မယ်”

“ဪ... သမီးရယ်”

“သမီးတို့ရဲ့ဖေဖေက သူဌေးကြီးဦးနေလလို့ မေမေက မပြောခိုင်းဘူး။ ဖေဖေသိက္ခာကျတယ်တဲ့။ သမီးတို့မပြောပါဘူး”

သူ့ရင်ထဲ ပိတ်နာကျင်သွားရပါသည်။ ဘာကိုတာကြောင့် ခုလိုနာကျင်နေရတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လေးလံ

ထိုင်းမှိုင်းနေခဲ့တာအမှန်ပါ။

တစ်သက်တာလုံး ကိုယ်သာ မှန်တယ်၊ ငါလုပ်ရင် ဘာမဆိုတင့်တယ်ပါတယ်ဆိုပြီး ငါမာန်တက်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ မမိုးမေအပေါ် အမှားကြီးတစ်ခုလုပ်မိသလို အပြစ်ရှိသူလို ခံစားနေရပါ၏။ သူငိုပစ်ချင်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အချိန်တွေကိုနောက်ပြန်ဆုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ အားပါးတရင့်ပစ်ချင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက သူ့ကိုခွင့်မပြုသဖြင့် စီးကျချင်နေသောသူ၏ ဖျက်ရည်မှန်အချို့ကို လက်ဖြင့်မသိမသာသုတ်ပြီး...

“သမီးတို့မေမေကို ဘယ်နားထားသလဲ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်၏အနောက်ဘက်သို့ ခေါ်လာကြပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ နှင့်သွားပါ၏။ အသစ်စက်စက်မြေပုံနှစ်ခုက ခြောက်ကပ်စွာကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

မမိုးမေရယ်... မင်းက လူပုံအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ်နေလာခဲ့တဲ့မိန်းမပါ။ ‘ဘာကြောင့်’ သေတော့ မထင်မရှား ဒီနေရာလေးမှာ နေရတာလဲ။ ငါ့ရင်တွေ နာနေတယ် မမိုးမေရယ်၊ ငါ့ရင်နာရပါတယ်။ ဖျာစုတ်နဲ့လိပ်ပြီး မင်းဘဝကိုအဆုံးသတ်လိမ့်

မယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။

ပြီးတော့ မင်းက ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးစွန့်ခွာသွားလိမ့် မယ်လို့လည်း ငါမတွေးခဲ့မိဘူး။ ငါခံစားနေရတယ် မမိုးမေရယ်၊ တကယ်တော့ မင်းကို ငါ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခွင့် မပြုသင့်ပါ ဘူး။ ချစ်လို့ တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူထားတဲ့မင်းကို သေဆုံးသည်အထိ ငါကစောင့်ရှောက်သင့်တာပါ။

ဘာက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မင်းကို စောင့်ရှောက်သင့်ပါတယ်။ ငါလွန်သွားတယ် မမိုးမေရယ်။ ဒါပေ မဲ့ မင်းစိတ်ချလက်ချသွားပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းသိပ်ချစ်တဲ့သမီး တွေကို ငါ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်တော့မှာမို့ မင်းစိတ်ဖြောင့် ဖြောင့်သွားပါ။ မင်းစိတ်ချလက်ချသွားပါ။

ဟုသာ ရင်ထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေမိပါတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

“ကိုကြီး၊ သူတို့တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပါလားတာလဲ။ မြို့တော်ခမ်းမက အစည်းအဝေးက သူတို့တွေလား။”

ခင်မူန်ခက မကျေမနပ်လေသံလေးနှင့်ပြောလျှင် သူက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ခုံပေါ်တင်လိုက်ပြီးမှ ရှပ်အင်္ကျီကြယ် သီးကိုဖြုတ်ကာ ခုံပေါ်တွင် နီချလိုက်ပြီး...

“မိုးမေ မရှိတော့ဘူး။”

“ရှင်!”

ဒီတစ်ခါ ထိတ်လန့်သွားသူကတော့ ခင်မူန်ခဖြစ်သွား ရပါသည်။

“ဒီနေ့ပဲ မြေချတယ်ဆိုတာပဲ”

သူမလန့်နေမိပါ၏။ သူမ လုံးထင်မထားခဲ့သည့်သတင်း စကားဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်ကမှ ကလေးနှစ်ယောက်ရောက်လာ၍ သူမက ဆူလွှတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ မမိုးမေနေမကောင်းဘူးဆိုတာကို သူမ သာမန်ပဲဟုထင်မှတ်ခဲ့တာပါ။ ခုလိုသေလောက်သည့်ထိ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဟု လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

“မိအေးလည်း မမိုးမေနှဲ့အတူပဲဆုံးတယ်”

“ရှင်!”

ခုတိယအကြိမ်ကြားလိုက်ရစဉ်မှာတော့ သူမအံ့သြသည်ထက်ပိုကာ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာသတင်းတွေလဲ။ သူမ နားကြားများ လွဲနေရော့သလား။

“သူတို့က ရောဂါနဲ့လား”

“မိအေးက ပိုးထိလို့ပါ။ မမိုးမေကတော့ မဆုံးခင်က နေမကောင်းဖြစ်တယ်လို့ပြောတယ်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ပြီးသက်ရဲကျန်းခန်းကို လက်ခမောင်းခတ်ပြီး ပျော်ရွှင်

နေရမှာလား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့သေဆုံးခြင်းကို လူပီပီဝမ်းနည်းပြရမှာလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်ပါချေ။

“ကိုကြီး ထမင်းစားတော့မလား”

“စားချင်စိတ်မရှိဘူး”

ဟုဆိုကာ ဇနီးသည်ကိုကြည့်ပြီး...

“ကိုယ်နားချင်ပြီ ခင်လေး၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက အလိုက်သိစွာပင်...

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကြီးနားပါ”

ဟုသာဆိုပြီး ဘာမှစောဒက မတက်တော့ပါဘဲ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် သိပ်တော့မကျေနပ်ချင်ပါ။ ဒေါ်မိုးမေအတွက် ကိုကြီးက နာကျင်ခံစားနေမည့်ကို သူမရင်ထဲ မရှုစိမ့်ချင်ပါ။ ကိုကြီးခံစားရရင်လည်း သူမကြောင့်ပဲဖြစ်စေချင်ပါသည်။ သူမကသာလျှင် ကိုကြီးရဲ့နှလုံးသားကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးနတ်သားကို သူမလက်နှင့် ဖန်တီးခဲ့သည်ပေါ့။ ဒေါ်မိုးမေကိုအနိုင်လိုချင်တာမှန်သော်လည်း သားရဲ

မိခင်ကမှ ကိုကြီးနုလုံးသားကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်မို့ သူမက ကြိမ်ကြံ
ရာ ကြံခြင်းဖြစ်ပါသော်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်နေရပါသည်။

ကိုကြီးကို စိုးကျော်က တစ်ခုခုပြောလိုက်မှာကို စိုးရိမ်
နေရပါသည်။ စိုးကျော်က သူမရဲ့နောက်ကျောကို ဓားနှံထိုးမည့်
သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် သူမစိုးရိမ်နေခဲ့ရပါသည်။ သိပ်ကို
ထက်မြက်သော ဒေါ်မိုးမေ မခံချင်အောင် အမှန်တရားကို မိမိ
ကိုယ်တိုင်ပြောပြီးကာမှ ဒေါ်မိုးမေများ သက်သေတွေနဲ့ရောက်လာ
ပြီး သူမကို ဒုတိယအကြိမ်နှင့်ထုတ်မလားဟုလည်း ပူပင်နေခဲ့
ရပါသည်။

ခုတော့ အေးသွားပါပြီ။ အမှန်တရားကိုသိတဲ့ ဒေါ်မိုးမေ
လည်း ဆုံးပါးသွားပြီမို့ အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားပါပြီလေ။

အခုတော့ သူမ သိပ်မက်မောခဲ့သောနေရာတွင် အမှု
အပင်မရှိ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ထိုင်နိုင်ပြီမို့ သူမစိတ်အေးရပါပြီ။

သူမ ပျော်ရွှင်ရတော့မှာပါ။ မိုးနတ်သားကို လိုသလိုပုံ
သွင်းထားခဲ့ပြီးပြီမို့ မိုးနတ်သားဆိုသည့်ကြိုးကို ခိုင်ခိုင်ဆွဲကိုင်ပြီး
ဒီရွှေခြံရံကို သူမစိတ်ကြိုက် မွမ်းမံဖို့ပဲရှိပါတော့သည်။

သူမ ပျော်ရွှင်မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်မိုးမေ လောကမှာ ဒုတိယအကြိမ်ပေါ်ထွက်မလာ
နိုင်တော့တာမို့ သူမကသာလျှင် သူဌေးကြီးဦးနေလ၏ ပြိုင်စံရှား
ပွဲတက်မယားဖြစ်ပါတော့မည်။

သူမဘဝမှာ ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါချေ။

ရွှေမရှားငွေမရှားနေနေရသည့်ဘဝတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု
အလျဉ်းမရှိဘဲ သူဌေးကတော်ရာထူးနှင့် အခုတော့ ထင်ရာစိုင်း
ခွင့်ရှိပြီလေ။ သူမကျေနပ်ပါပြီ။ သူမသိပ်ကိုကျေနပ်သွားရပါပြီ။
မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်တို့ ရှုပ်နေတာကလွဲရင် အရာ
အားလုံးက စိုပြည်နေခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်မိုးမေကတောင် သူမကို
အရှုံးပေးသွားခဲ့သေးတာမဲ့ မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်လို
ဘာအဆိပ်မှမရှိတဲ့ပန်းတွေကို သူမက ဘာမှမနေရမှာလဲ။

ဟုသာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စွာတွေးပြီး မိမိဘဝကို
အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်ကသာ မိုးဦးနေ
ခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်တို့က လက်သည်းငှက်ထားတဲ့ကြောင်
လေးတွေဆိုတာကိုသာ ခင်မုန့်ခင် သိခဲ့ပါက အစောကတည်းက
ရှင်းပစ်ချင်ရှင်းပစ်နိုင်ပါသည်။

ဒါက ရန်သူကို အထင်သေးနေသည့် ခင်မုန့်ခင်ရဲ့ ခံစားမှုပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လျှော့မှုဖြစ်လာလေမလား။ တရားကိုနတ်စောင့်ဆိုတဲ့ဆိုရိုးစကား
ကို သက်သေထူဖို့များဖြစ်လာလေမလား မသိနိုင်သေးပေမယ့်
သေချာတာတစ်ခုကတော့ မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်တို့
က ဦးနေလရဲ့မျိုးဆက်အစစ်အမှန်တွေပို့ ပင်မြင့်စံပန်းတွေပဲဆို
တာကိုတော့ ခင်မှုန်ခရဲ့စိတ်က လက်ခံနေ၍ မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ
ပေါ့ပေါ့တွေး၍မရမှန်း ခင်မှုန်ခ သိနေခဲ့ပါသည်။

ရန်သူကို လျှော့တွက်ထားသည့် ခင်မှုန်ခ၏ပေါ့လျှော့
မှုနှင့် ပင်မြင့်စံပန်းတွေရဲ့ ဖူးပွင့်ချိန်နှင့် ကြုံဆုံချိန်မှာတော့...

အခန်း (၂၁)

ဒီနေ့ မမကြီးနှင့်မမလေးတို့ ပြန်ရောက်ပါမယ်ဆိုတဲ့
မိုးကျော်ရဲ့သတင်းစကားကြောင့် ကော်ကိုင်များကို ဟန်ပါပါ
တပ်ဆင်ထားသည့် ဒေါ်ခင်မှုန်ခရဲ့မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းနီမြန်း
ချင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ဒေါသထွက်နေရပါ၏။ အကြီးမက ဆေး
ကျောင်းသူ။ အငယ်မက အင်ဂျင်နီယာလောင်းလျာဖြစ်နေခဲ့ပေ
မယ့် သူမရဲ့သား မိုးနတ်သားကတော့ ခုချိန်ထိ ဆယ်တန်းကို
မကျွတ်မလွတ်နိုင်သေးတာကြောင့် သူမမှာ ကျိတ်၍တစ်မျိုး ထုတ်

ဖော်၍တစ်မျိုး ဒေါသထွက်ရသည့်အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်းတော့ပါချေ။

သူမရဲ့အဖြစ်က ကျားကြောက်၍ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးက ကျားထက်ဆိုးဆိုသည့်အထဲက ဖြစ်နေရပါသည်။ ဒေါ်မိုးမေကို နိုင်ချင်လွန်း၍ မိုးနတ်သားကိုကယ်တင်ခဲ့မိပါတယ်။ ခုဆို မိုးနတ်သားက သူမကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနေခဲ့ပါပြီ။

သူမရဲ့စိတ်က မိုးနတ်သားကို မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည် မိုးသက်တို့ထက် အစစအရာရာသာလွန်စေချင်တာပါ။ ခုတော့ မိုးနတ်သားက မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်တို့ထက် အစစအရာရာ နောက်ကောက်ကျ ကျန်နေရပါသည်။ ဇာတ်ပွဲဆိုလည်း ထိပ်ဆုံးက၊ ရန်ပွဲဟေ့ဆိုရင် ထိပ်ဆုံးက ပါလေရာဖြစ်နေခဲ့တဲ့ မိုးနတ်သားက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို 'က'နဲ့အောင်ဖို့မပြောနဲ့၊ 'ခ'စာရင်းမှာတောင် မပါဘဲ တဖုန်းဖုန်းကျနေခဲ့သည်မှာ ယခုဆို သုံးနှစ်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူမ မိုးနတ်သားကို စိတ်ကုန်လှပါပြီ။

ကျောင်းပိတ်လို့ မြို့က ဟိုကျောင်းသူနှစ်ယောက် ပြန်လာမယ်ဆိုကာမှ မောင်မင်းကြီးသားက ဘယ်ပျောက်နေသည်

မသိပါချေ။ ကောင်းအောင်မနေပြန်ရင်တောင်မှ အနည်းဆုံးတော့ ဆိုးအောင်လုပ်ပြမို့မသင့်ဘူးဆိုတာ မိုးနတ်သားရဲ့အသိဉာဏ်ထဲ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့။

“မောင်နိုင်... မောင်နိုင်”

ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေခဲ့သည့်စိတ်ဇောကြောင့် အသံမြှင့်ပြီး အော်လိုက်သည်တွင် မောင်နိုင်က သူမရှေ့သို့ ဗျာယ်ဗျာယာရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ကတော်လေး”

“ရှိတယ်ရှိတယ်... ရှိတာမှ အကြီးကြီးပဲ။ ဘယ်မှာလဲ မိုးနတ်သား။ မိုးနတ်သား ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ဟဲ့... အပြင်သွားပါတယ်”

“မင်းကို ငါ တိတိကျကျဖြေဖို့ပြောနေတာ”

“ကျွန်တော်ရှာပြီးခေါ်လာခဲ့ပါမယ် ကတော်လေး”

“မြန်မြန်သွားခေါ်လာနဲ့”

သားကိုထွက်တဲ့ဒေါသက မောင်နိုင်ထံတွင် ပေါက်ကွဲသွားရပါသည်။ ဒေါသထွက်လက်စနှင့် ဆက်ပြီးဒေါသထွက်ချနေသေးပေမယ့် သူမက အဲဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ရင်ထဲက

မကျေနပ်မေမယ့် အလှပဆုံးပြီးနိုင်ရမည်လေ။ အပြီးက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်မယ့် အကောင်းဆုံးလက်နက်တစ်ခုပေါ့။

“တိ! တိ!”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ဟိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာကို သူမသိလိုက်ရပါ၏။ ထွက်၍ဟန်ဆောင်ကြုံဆိုပြရင် ကောင်းမလား။ ခေါင်းမှူး၍အိပ်နေတဲ့ပုံမျိုး လုပ်ပြရင်ကောင်းမလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်နိုင်သေးခင်မှာပင်...

“ဖေဖေ နေကောင်းတယ်နော်”

ဟူသော အငယ်မ လေပြည်မိုးသက်ရဲ့အသံစာစာကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်ကြရဲ့လား။”

ဟူသောဦးနေလရဲ့အသံကို ကြားရချိန်မှာတော့ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခရီးဦး မကြို၍မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ခင်မူန်ခ နားလည်လိုက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ခြုံပဝါကို ကိုယ်ပေါ်တွင် လှလှပပလေး လွှမ်းတင်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သူမ ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က တစ်သွေးတစ်မွှေး

ကြီးဖြစ်လာခဲ့တဲ့ မြို့ပြန် ကောလိပ်ကျောင်းသူနှစ်ယောက်ရဲ့ အရောင်အဝါတွေပဲဖြစ်သည်။ သူမရင်ထဲ မကျေနပ်ပါ။ ဒေါ်မိုးမေရဲ့သမီးတွေကို ဒီလိုသားသားနားနားပုံမျိုး သူမ မမြင်ချင်ခဲ့ရူးအမှန်ပါ။

သူမဖြစ်စေချင်သည်က စုတ်ပြတ်နံ့ချာတဲ့ဘဝမျိုးနှင့်ပါ။ သူမရဲ့သွေးအမည်ခံ မိုးနတ်သားက လူတကာမော့ကြည့်ရမည့် အခြေအနေမျိုးကို သူမ မျှော်မှန်းထားခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် မိုးနတ်သားဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နာမည်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိုးနတ်သားမှ နေနှင့်လဲရဲ့အရှင်သခင်၊ မိုးနတ်သားမှသာ မိုးဦးနေခြည်ရဲ့အရှင်သခင်၊ မိုးနတ်သားမှသာ လေပြည်မိုးသက်ရဲ့အရှင်သခင်၊ မိုးနတ်သားမှသာ မိုးမေရဲ့အရှင်သခင်မို့ အားလုံးရဲ့သခင်ဖြစ်နိုင်စေရန် မိုးနတ်သားဟုခေါ်တွင်စေခဲ့ရာမှ အားလုံးရဲ့အောက်တွင်ရှိနေသော မိုးနတ်သားကြောင့် သူမမှာ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် လွဲခဲ့ရပါသည်။

အရည်အချင်းမရှိတဲ့မိုးနတ်သားကို စင်ပေါ်တင်ခဲ့တာ သူမ မှားသွားခဲ့ရပေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးနတ်သားအဖြစ် သူမ စင်ပေါ်တင်ခဲ့တဲ့လူက မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်ထက်

မတော်ရင်တောင် အမှီလိုက်နိုင်ရမယ်လေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ခုတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မြို့ပေါ်မှာ ကောလိပ်တက်နေပြီး သားနားတောက်ပြောင်နေခဲ့သလောက် အရှင်သခင်ရာထူးခံတဲ့ မိုးနတ်သားကတော့ လမ်းပေါ်မှာ တေပေလေလွင့်နေခဲ့သည်မှာ ဒေါသဖြစ်ရလွန်း၍ သူမ အသက်တိုချင်နေရပါသည်။

ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင် လိုရာပုံသွင်းခဲ့တဲ့ပန်းပုရုပ်က သက်ဝင်လှုပ်ရှားပြီး သူမရဲ့ဘဝကို ခြောက်လှန့်နေသလို ခံစားရပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သူမရုံးရဲတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ အားလုံးကို လှလှပပအနိုင်ယူချင်တဲ့ သူမရဲ့အိပ်မက်ကြီး ပျက်သုဉ်းတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ ဒါ မိုးနတ်သားကြောင့်ပေါ့။ လုံးဝကို အသုံးမကျတဲ့မိုးနတ်သားကြောင့်ပေါ့။

သူမတော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ ပြိုင်ပွဲဆိုရင်တောင် သူမက သက်ဆုံးတိုင် ယှဉ်ပြိုင်မည့်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မိုးနတ်သား အသုံးမကျပေမယ့် ခုချိန်ထိတော့ ရွှေခြံရံရဲ့အမွေဆက်ခံခွင့်ရာထူးက ပြတ်မကျသေးတာတော့ ကံကြမ္မာက သူမကို မျက်နှာသာပေးနေသေးတာပဲဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ဒီရွှေခြံရံကို မိုးနတ်သားက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါ သူမရဲ့ကြီးမား

ရှည်လျားလှသည့်အိပ်မက်တစ်ခုလေ။ မိုးနတ်သားလက်ထဲ ဒီရွှေခြံရံရောက်လာမှ သူမ သွန်လိုက် သွန်၊ မှောက်လိုက် မှောက်၊ မိုးနတ်သားကိုယ်ချိုးပြီး သူမက ဘုရင်မ တက်လုပ်ရုံပေါ့။ ဖိဖုရားလုပ်နေရတာထက် ဘုရင်မလုပ်ရတဲ့အရသာကို သူမ ပိုနှိမ့်မြှောက်ရပါသည်။

သူမရဲ့ကာလရှည်အိပ်မက်တစ်ခုကိုတော့ မိုးနတ်သားရဲ့ညှို့ဖျင်းမှုတွေကြား ပျောက်ပျက်မခံနိုင်ပါချေ။ ရေနစ်သူဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ အသက်ရှင်မယ့်နည်းလမ်းတစ်ခုခုကို သူမ ကြံဆနိုင်ရမည်လေ။ ဒါမှ ခင်မှုန်ခပ်သွပေမပေါ့။ ဒေါ်မိုးမေကိုအနိုင်ယူခဲ့သလိုပဲ ဒေါ်မိုးမေရဲ့သွေးဆက်ကိုလည်း သူမ သေချာပေါက်ကို နိုင်ရမည်ဟု သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်ထားပါသည်။

ပညာတတ်ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သွေးနားထင် တက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် လမ်းဘေးရောက်အောင် သူမလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအကြံအစည်နှင့် သူမထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာမည့်အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါကို သူမစောင့်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကျော်သွားခဲ့ပြီ။ မကျေမနပ်နှင့်ပင် ဦးနေလအမြင်လှစေရန် ဟန်လုပ်ပြီးနေ

ရပေမယ့် စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတွေကို အပိုင်းပိုင်းချိုးခြေပြီးနေခဲ့ပါပြီ။

သိပ်ကိုတော်ပြီး ထက်မြက်နေသော ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို သူမ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုပြီးမုန်းတီးလာခဲ့ရတာပါ။ သူမမုန်းရလောက်အောင်ကိုပဲ မိုးဦးနေခြည်နှင့်လေပြည်မိုးသက်တို့က သိပ်ကိုတော်နေကြတာကိုး။ အများပြောသလိုပဲ ထိုညီအစ်မက ပင်ယံထက်က ပန်းတွေလား။ ဒါကို သူမ သိပေမယ့် လက်မခံချင်ပါ။

ထိုညီအစ်မက သိပ်တော်တာပဲဟု ချီးကျူးနေသံကို ကြားနေရတဲ့နေ့ဟာ သူမကမ္ဘာကြီး ခြောက်ခြားရတဲ့နေ့ပါပဲလေ။ သိပ်တော်ပါတယ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးက တည်ငြိမ်နေတဲ့သူမရဲ့နေရာကို ရိုက်ခတ်လာမယ်ဆိုတာ သူမသိနေခဲ့ပါသည်။ ရိုက်လည်း ရိုက်ခတ်နေပါသည်။ ဦးနေလက မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့မိုးနတ်သားကို ချစ်ပေမယ့် သိပ်တော်တယ်ဟု ဂုဏ်ထူးဆောင်ထားတဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မျက်နှာသာပေးနေခဲ့ပါသည်။

အခုလည်းကြည့်ပါဦး၊ မြို့ကျောင်းကပြန်လာမယ့် သမီးနှစ်ယောက်ထံ ကားကြိုလွှတ်ရတာနဲ့ ပြီးတော့ ခရီးဦးကြိုပြုရ

တာနဲ့။ သူမစိုးရိမ်လာပါပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သူမ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလို့မရတော့ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်မိပါသည်။ သူမရဲ့လက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည့် မိုးနတ်သားကို သူမအသုံးချရတော့မည်လေ။ သို့သော် ဒီလက်နက်ကို သူမက ကိုင်တွယ်မည့်လူမို့ သူမမှာ သေချာမှုတစ်ခုတော့ ရှိရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုသေချာမှုကို လက်ထဲစွဲစွဲမြဲမြဲကိုင်ထားနိုင်ရန်အတွက် ပြုံးခွင်ပြီး စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေကြသော ထိုသားအဖသုံးယောက်နား လျှောက်လာခဲ့ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး အပြုံးကို တန်ဆာဆင်လိုက်ကာ...

“ပြန်ရောက်ကြပြီလား”

ဟု ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ရပါသည်။

“ပြန်ရောက်ပါပြီ၊ နေကောင်းတယ်နော်”

မိုးဦးနေခြည်က ပညာတတ်ပီပီ ဟန်လုပ်ပြောခဲ့ပေမယ့် လေပြည်မိုးသက်ကတော့ သူမအတွက် အပြုံးကို ကပ်စေးနဲ့နေချောသလား။

“ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

“ဖေဖေအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဖေဖေ

မှန်းကြည့်လေ။ ဒီလက်ဆောင်က ဘာအထိန်းအမှတ်ဖြစ်မလဲ”

ဦးဦးနေခြည်ကဆိုတော့ သူမမှာအလိုလိုနေရင်း စကား
ဝိုင်းရဲပြင်ပသို့ ရောက်သွားရပါသည်။

“ဘာအထိန်းအမှတ်လဲ သမီးရယ်”

“ဖေဖေမေ့နေပြီမဟုတ်လား။ ဒီနေ့ ဖေဖေအသက် ငါး
ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိသွားပြီလေ”

“ဟေ! အဲဒီလောက်ထိ ဖေဖေက အသက်ကြီးသွားပြီ
လား”

ဦးနေလက အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်တွင် ညီအစ်မနှစ်
ယောက်မှာ လက်ထဲကအထုပ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးလျှင်
ဦးနေလကို ဆက်တီပေါ်တွင်ထိုင်စေကာ နှစ်ယောက်သားက
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖခင်ကို မွေးနေ့လက်
ဆောင်ဖြင့် ကန်တော့ပါတော့သည်။

ဦးနေလရင်ထဲ ခံစားသွားရပါသည်။ သူ့အလေးမထား
ခဲ့ဖူးသည့်သမီးတွေက သူ့ကို လူပုံအလယ် ဂုဏ်တင့်စေပြီး ခု
လိုနားလည်သိတတ် လိမ္မာရေးခြားရှိနေသည့်အတွက် မျက်ရည်
ကျလောက်အောင် ရင်ထဲခံစားရပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့သတိ

ရမိသည့်လူက မမိုးမေပဲဖြစ်တော့၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိရှခံစားရ
ပါသည်။ သမီးနှစ်ယောက်က ခုလိုတော်ပြီး လိမ္မာနေလေ။မမိုး
မေအပေါ် အပြစ်ရှိသူလို ခံစားလာရလေပါပဲ။ မမိုးမေရယ်၊ မင်း
အပေါ်မှားခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်မခံမိသည်မှတစ်ပါး ရင်ထဲ၌ ကျေကျေ
ကွဲကွဲခံစားနေရပါသည်။

“ငါ့သမီးတွေရဲ့ဘဝ သာယာဖြောင့်ဖြူးပြီး ကျန်းကျန်း
မာမာနဲ့ လိုရာခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး တက်လှမ်းနိုင်ကြပါ
စေကွယ်”

ဟု တိုတိုတုတ်တုတ်မုင် ဆုပေးကာ...

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ မြှည့်ပါစေဖေဖေ”

သမီးနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူပြောတော့ သူက သမီးနှစ်
ယောက်ရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်လိုက်သည်တွင် အိမ်ထဲသို့ တစ်စုံ
တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မိုးနတ်သားပါ။ အပြင်မှ ချွေးတလုံးလုံး
နှင့် ပြန်လာသောမိုးနတ်သားဖြစ်ပါသည်။

“မမကြီးနဲ့မမလေး... ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲ”

မိုးနတ်သားက ဝမ်းပန်းတသာမေးလိုက်ပေမယ့် လေ

ပြည်မိုးသက်က မိုးနတ်သားရဲ့မေးခွန်းကို စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။ သို့သော် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မည့်အသွင်ဆောင်တဲ့ မိုးဦးနေခြည်ကတော့...

“အခုပဲပြန်ရောက်တာ၊ မကြာသေးပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ မိုးနတ်သားမှာ ကြည်ရွှင်စွာပြုံးကာ အစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး...

“မမတို့ အရမ်းကိုလှလာကြတာပါလား။ ဟားဟား...”

မြို့သူတွေဖြစ်သွားကြပြီနဲ့တူတယ်”

ဟူသော မိုးနတ်သားရဲ့နှုတ်ဆက်စကားကို လေပြည်မိုးသက်က မနှစ်သက်၍ မိမိရဲ့အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲကာ...

“ဖေဖေ သမီးခရီးပမ်းလာလို့ နားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိအခန်းရှိရာ တက်မည်ကြတော့ သူမရဲ့လက်ထဲမှ အဝတ်အိတ်ကို ဆွဲယူခြင်းခံလိုက်ရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ မိုးနတ်သားပါ။ သူမက မလိုလားသောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့် မိုးနတ်သားကိုလှမ်းကြည့်ပေမယ့် မိုးနတ်သားကတော့ ထိုအကြည့်ကို မသိကျိုးနဲ့ပြုကာ...

“ကျွန်တော်သယ်ပေးပါမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစ်မတွေ

က မြို့သူတွေ ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေ၊ နုနုရွရွနေကြပါဗျာ။ ကျွန်တော် သယ်ပေးပါမယ်”

ဟုဆိုကာ မိုးဦးနေခြည်ရဲ့အိတ်ကို တစ်ဖက်၊ လေပြည်မိုးသက်ရဲ့အိတ်ကိုတစ်ဖက်ဆွဲကာ အပေါ်သို့တက်သွားသော မိုးနတ်သားကို ဦးနေလက ပြုံးပြီးကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ခင်မူန်ခမာတော့ ရင်နာသွားရပါသည်။ သူမ လက်သပ်မွှေးခွဲတဲ့လူယုံက ဒေါ်မိုးမေသမီးတွေရဲ့လုံချည်ထုပ် သယ်ပေးရတဲ့အဆင့်လား။

“ဖေဖေ၊ သမီးလည်း သွားနားတော့မယ်”

မိုးဦးနေခြည်ကပါ ဖခင်ဖြစ်သူကိုနှုတ်ဆက်ကာ မျက်နှာပျက်ယွင်းနေသော ညီမဖြစ်သူရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ မိုးနတ်သားနောက်မှ တက်လာခဲ့သည်တွင် ညီမဖြစ်သူကို တီးတိုးလေးဆိုဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေစမ်းပါ။ မင်းမျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး မမကြီးရှေ့၊ အဲဒီမိုးနတ်သားတို့သားအမိကို ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

“မိုးနတ်သားက ထင်သလောက်မဆိုးပါဘူး။ နင်ပြော

သမျှကို ငယ်ကတည်းက ခေါင်းငုံ့ခံလာခဲ့တဲ့ကောင်လေးပါ။

“မသိဘူး... မုန်းတာပဲသိတယ်။ သူ့အမေကိုရော သူ့ကိုရော အရမ်းကိုမုန်းတယ်”

ဟုသာ ပြောပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ပူလောင်ပါတယ် လေပြည်ရယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်ကိုပူလောင်လွန်းနေတယ်။ အမုန်းဆိုတာ ပူလောင်ပါတယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်ရင်တော့ အားလုံးကိုချစ်နိုင်မှရမယ်”

“လေပြည်တော့ မမေဘူးမမကြီး၊ မေမေဆုံးခါနီးတုန်းက ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လောက်ထိ ဆင်းရဲခဲ့သလဲ၊ လေပြည်ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ဒါတွေ ခုထိဆွဲနေတုန်းပဲ။ အဲဒီမိန်းမကိုမုန်းတယ်၊ သူ့ကြောင့် လေပြည်တို့ရဲ့မေမေ မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတာ။ မေမေကို ဖျာစုတ်နဲ့လိပ်ပြီး သဂြိုဟ်ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းကို ဒီနေ့ထိ လေပြည် တစ်ရက်မှမမေ့ခဲ့ဘူး”

“ဒါတော့လည်း ဒါပေါ့ဦးမရယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ မမ ပူလောင်လွန်းလို့ပါ။ သေသူက အနိစ္စ၊ ရှင်ကျန်ရစ်သူတွေက ဒုက္ခဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ”

“မမ အဲဒီလိုမေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပြောပါနဲ့၊ ခါးသက်

တဲ့ငယ်ဘဝကို လွယ်လွယ်နဲ့မေ့မပစ်ပါနဲ့”

“ငါလည်းမမေ့ပါဘူး လေပြည်ရယ်၊ မေ့မလား။ ဒါတွေကို ငါ့နှလုံးသားထဲ စွဲနေခဲ့တာပါ။ မေမေအတွက် ဒေါ်ခင်မူန်ခဲကိုမုန်းပေမယ့် ဒါတွေက မိုးနတ်သားနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင်... သူလည်း အဲဒီမိန်းမရဲ့သားပဲ။ သူ့ကြောင့် မမပါးရိုက်ခံခဲ့ရတာလည်း ဒီနေ့ထိမမေ့နိုင်သေးဘူး။ သေချာပေါက်ကို ဒီမိန်းမရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို အကွက်ကျကျဖော်ထုတ်ရမယ်။ မေမေခံစားရသလို ခံစားစေရမယ်”

“လေပြည်ရယ်”

“ဒါတွေလုပ်ချင်လွန်းလို့ ဒီလိုကောလိပ်ကျောင်းသူဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ လေပြည် သေချာပေါက် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“လေပြည်ရယ်၊ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်။ ညီမလေးရယ်၊ ဆင့်ပွားရန်ငြိုးတွေ သယ်မလာပါနဲ့တော့။ တရားတော်အရ မကောင်းသူက မကောင်းသလိုသွားပါလိမ့်မယ်”

“မမက ဆရာဝန်လောင်းကိုး၊ လူတွေကိုဖြည့်တွေးပေးနိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လေပြည်ကတော့မရဘူး။ သေချာပေါက်ကို

တစ်ခုခုလုပ်ရလိမ့်မယ်”

အားတက်သရောပြောနေသည့် ညီမဖြစ်သူကို မိုးဦးနေခြည်မှာ ဘာမှဆက်မပြောလိုတော့၍ ဆွေးဆွေးလေးသာ ကြည့်နေခဲ့ပါတော့သည်။

“မမတို့ရဲ့အိတ်ကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီ”

ဟုဆိုကာ မိုးနတ်သား ရောက်လာပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ကားမောင်းတတ်ပြီဗျာ မမတို့သွားစရာရှိရင် ပြောနော်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ပေးမယ်”

မိုးနတ်သားက တက်တက်ကြွကြွဆိုလိုက်ပေမယ့် လေပြည်မိုးသက်က နှာခေါင်းကြီးရှုံ့ကာ...

“မလိုဘူး... မင်းပို့မှ အပြင်သွားရမယ်ဆိုရင် ငါ့ခြေထောက်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ခုတ်ဖြတ်ပစ်မယ်”

ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်ဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါ၏။ မမကြီး မိုးဦးနေခြည်ကတော့ သူ့ကိုအားနာသလိုကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ဒါတွေက ရိုးနေခဲ့ပါပြီ။

မမလေးရဲ့စကားက ရင်ထဲမှာခံစားရပေမယ့် နာနာကျင်ကျင်ကြီးမဟုတ်တော့ပါဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်နေရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီနှစ်ရော စာမေးပွဲဖြေဖြစ်သေးလား”

မမကြီးက သူ့ကိုစကားနည်းနည်းပြောတတ်သူမို့ အရေးအရာယူပြောတော့ သူက ရိုရိုသေသေပင်...

“ဖြေတယ်”

“ဖြေနိုင်လား”

“ဘယ်တော့မှအောင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ အဲဒီလောက် အခြေအနေဆိုးသွားရတာလဲ။ ငယ်ငယ်က စာတော်ပါတယ်၊ မမကြီးမှတ်မိသလောက်ကတော့ ကိုးတန်းတုန်းက အပြင်းဖျားကတည်းက မင်း စာမေးပွဲ တဖုန်းဖုန်းကျနေတော့တာပဲ”

ဟု သူ့ကိုမှတ်မှတ်သားသားဆိုပါလျှင် သူ မမကြီးမိုးဦးနေခြည်ကို ဆွေးမြေ့စွာစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့...

“ကျေးဇူးပဲ မမကြီး၊ မမကြီးရင်ထဲမှာ ကျွန်တော်က အဲဒီလောက်နေရာရှိနေတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ၊ မင်းက ငါ့မောင်ပဲကိုး”

ဟုဆိုတော့ မိုးနတ်သားက ပြုံးပါသည်။

“မမလေးလည်း မမကြီးလောက် နည်းနည်းလေးသာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်တော့်အပေါ် အရေးလုပ်ရင် ကောင်းမှာပဲ”

“လေပြည်ရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်က ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ မမကြီးရော မမလေးပါ ကောင်းတဲ့သူတွေပါ”

ဟုဆိုသော မိုးနတ်သားရဲ့စကားအချို့ကိုတော့ သူမနားမလည်တာအမှန်ပါ။

“မမကြီး နားပါဦး”

ဟုဆိုကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထွက်သွားသော မိုးနတ်သားကို သူမ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ဘာကိုဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် သူမရဲ့စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

“မိုးနတ်သား၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေက အောက်တန်းစားဆန်လွန်းနေတယ်”

ဟုဆိုကာ အသံစူးစူးနှင့် ဘွားခနဲ သူ့အခန်းထဲရောက်ရှိလာသော မိခင်လုပ်သူကြောင့် သူ့စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

“ဒီကောင်မတွေကို ဒီလောက်ထိ ရိုသေဝပ်တွားနေဖို့ လိုသလား။ သူတို့က အရှင်သခင်မတွေလား။ မင်းကရော လခနဲ့လုပ်နေတဲ့ ရွှေခြံရံရဲ့အလုပ်သမားမို့လား”

ဟုဆိုတော့ သူက ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ မိုးပြာရောင်

တီရုပ်တစ်ထည်ကိုဆွဲယူကာ ဝတ်ဆင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“အပြင်သွားမလို့”

သူက မမာမခန့်ဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ ခင်မှုန်ခရဲ့ဒေါသ
တွေက အပြီးအတေးကြီးစွာပင် မိုးနတ်သားရဲ့ခန္ဓာပေါ်သို့ ရောက်
ရှိသွားကုန်ရပါသည်။

“ကဲဟယ်... ကဲဟယ်... ငါ့ကိုပမာမခန့်ချင်ဦး။ ကဲ
ဟယ်... ကဲဟယ်”

ပါးစပ်မှလည်း ပွစိပွစိပြောကာ မိုးနတ်သားရဲ့ဆံပင်တွေ
ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၊ မျက်နှာကိုကုတ်ဆွဲလိုက်၊ နားတွေကို လိမ်
ဆွဲလိုက်၊ အင်္ကျီတွေကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်၊ အသားတွေကို ဆွဲလိမ်
လိုက်နှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိပင် ကျောကုန်းကြီးကိုလည်း ထုရိုက်မိပါ
သေးသည်။

ဒေါ်ခင်မှုန်ခရဲ့ဒေါသမှန်သမျှကို မိုးနတ်သားက ငြိမ်သက်
စွာခံယူနေပါ၏။ နည်းနည်းလေးမှ အသံမထွက်ပါချေ။ ဒေါ်ခင်
မှုန်ခ ဆွဲလဲလိုက်လျှင်လည်း လဲကျပေးသည်။ ကုတ်ဆွဲလိုက်ပြန်
လျှင်လည်း ငြိမ်ခံနေပါသည်။

ဒေါ်ခင်မှုန်ခ အားရအောင်ကုတ်ခြစ်ပြီးချိန်မှာတော့ မော
ပမ်းသွားရပါသည်။ သည်တော့မှ မျက်နှာတွင် သွေးစို့စို့တက်နေ
သော မိုးနတ်သားက...

“ရပြီလား... ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပြီလား”

ဟုသာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောပြီး သူ့ကို ဒေါနှင့်မော
နှင့်ကြည့်နေသော ခင်မှုန်ခရဲ့အကြည့်တွေကိုရှောင်လွှဲကာ အခန်း
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပါသည်။ ဒီလိုပြင်းပြစွာ နာကျင်
ခံစားရချိန်တိုင်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် မဲဝိုင်းနှင့်ကြက်ဝိုင်းတွေ
မှာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိပါ၏။ ခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း မဲဝိုင်း (သို့)
ကြက်ဝိုင်းသို့သွားရန် ထွက်လာခဲ့သည်တွင် လှေကားရင်း၌ မိုးဦး
နေခြည်၊ လေပြည်မိုးသက်တို့နှင့် ဆုံမိသွားကြပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ သူ စိတ်မကြည်လင်၍ မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်
မဆက်ချင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ဖြတ်ကျော်လာသည်
တွင်...

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟူသောမမကြီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါ၏။ ဒါ့အပြင်

ပြောတာပဲဆိုတာသိ၍...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။ ထွက်သွားသော မိုးနတ်သားရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး လေပြည်မိုးသက်က နှာခေါင်း ရှုံ့ကာ...

“မမကြီးမို့ သူ့ကိုအဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောနေသေး တယ်။ လေပြည်တော့ မပြောချင်ပါဘူး။ ဘယ်မျိုးရိုး ဘာအဆင့် မှန်းမသိတဲ့ ကလေးကချေလေး”

“လေပြည်၊ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မျိုးရိုးတွေအဆင့်အတန်း တွေဆိုတာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ရင်ထဲကလာတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားရှိရင်ပဲ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်နိုင်ပါပြီ”

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက်မို့လို့လား မမကြီးရယ်၊ အတန်းပညာလေးတောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်မရှိတဲ့ ခပ်နံနံ လူပဲ။ အထင်မကြီးပါဘူး။ ဗီဇကကို အလေ့နုတော့ပုံစံပဲ။ အဆင့် နိမ့်တဲ့အခြေအနေက နိမ့်တဲ့ဘဝကိုပဲ ပြန်ဆင်းမှာပေါ့။ အရောင် ဆိုးထားလည်း သဘာဝအရောင်မဟုတ်လို့ တစ်ချိန်ချိန်ပျက်ယွင်း လာမှာပဲ။ အခုတောင် ဇာတိက ပြချင်နေပြီလေ။ ဖေဖေလိုလူ

ရဲ့သွေးသားရင်းဆို ဒီလိုဖြစ်မလား။ ပင်ယံထက်မှာပဲ အဲဒီပန်းက တင့်တယ်နေလိမ့်မယ်”

“ပင်ယံထက်က ပန်းတွေလည်း ပျက်သုဉ်းချိန်တန်ရင် မြေခံကြရတာပဲ ညီမလေးရယ်။ ဒါက ဘယ်လိုမှပြင်ဆင်ပြောင်း လဲလို့မရတဲ့ လောကရဲ့နိယာမတရားတွေပါ”

“ဘာလဲ၊ မမရဲ့စကားတွေက ဟိုမိန်းမကြီးကိုခွင့်လွှတ် လိုက်တဲ့သဘောလား”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး... ဒေါ်ခင်မူန်ခကို ဘယ်တော့မှ ခွင့် မလွှတ်ဘူး။ သူသာ ငါတို့ကိုဆေးဖိုးပေးခဲ့ရင် ငါတို့မေမေလည်း စောစောစီးစီး ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်သလို အေးအေးလည်း သေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ဒေါ်ခင်မူန်ခကိုဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ရလိုမှုများလွန်းတယ်၊ လောဘများလွန်းတယ်၊ ငါလည်း မေမေသမီးပါ။ မေမေကို ဖြစ်သလိုဖျာလိပ်နဲ့ပတ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို ရင်မနာဘဲရှိမလား။ ပြန်စဉ်းစားရင် ဒါတွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ၊ သက်သေတိတိကျကျမရှိသေး လို့ ဒေါ်ခင်မူန်ခရဲ့အမှုတွေကို မဖော်သေးတာပါ။ ဒါတွေက ဒေါ် ခင်မူန်ခလုပ်ခဲ့တာလေ၊ မိုးနတ်သားမှမဟုတ်တာ။ ခွဲပြီးမြင်တာ

စမ်းပါ ညီမလေးရယ်။ ငါတို့က လောကမှာ အကြာကြီးရှင်သန် ရဦးမယ့်လူတွေပါ။ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှုမရှိ၍ ဘယ်လိုလုပ် လူကြီး တစ်ယောက်နေရာမှာ နေမလဲ”

“မမကြီးရင်ထဲမှာ ရှိနေတော့မယ်လို့ လေပြည်မထင် ခဲ့ဘူး”

“ရှိတာပေါ့၊ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ငါတို့က ငယ်တော့တဲ့ အရွယ်မှမဟုတ်တော့တာ ဆိုးကျိုးနဲ့ကောင်းကျိုးကို ဝေဖန်သုံး သပ်နိုင်ရမယ်လေ။ နှိုင်းယှဉ်နိုင်ရမယ်။ ဒါမှ ပညာထုတ်လူငယ် ပီသမှာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါစဉ်းစားတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“အရင်းအမြစ်ကိုပေါ့”

“အရင်းအမြစ်!”

“အင်း! . . . ချိတ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်မှချိတ်လို့ ရတာလေ။ ဝါးတစ်လုံးဟာ တစ်ဖက်တည်း ကောက်နေရုံနဲ့ ချိတ်လို့မှမရတာ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရေးကြရတာပါ။ ငါတို့မှာ သမိုင်း ဆိုးကြီးမရှိချင်ဘူး။ နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် အမှားနဲ့အမှန်ကို ခုချိန် ထိ ငါမချင့်ချိန်နိုင်ခဲ့ဘူး လေပြည်ရယ်။ ဒါတွေလုပ်လိုက်လို့ ဖြစ်

လာမယ့်အကျိုးဆက်ကို ငါမမှန်းတတ်ဘူး။ မလုပ်ပြန်ရင်လည်း မေမေ့အပေါ်တရားရဲ့လား။ အမှန်တရားကိုမသိဘဲ တစ်သက်လုံး အလိမ်ခံသွားရမယ့် ဖေဖေဂုဏ်သိက္ခာ”

ဟု မိုးဦးနေခြည်က အချက်ကျကျထောက်ပြတော့ လေ ပြည်မိုးသက်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

မိုးဦးနေခြည် သိလိုက်ပါပြီ။ သူမ၏ညီမလေးက တစ်ခု ခုကို ချင့်ချိန်နေပြီဆိုတာကိုပေါ့။ အတန်းပညာတွေ အများကြီး သင်ယူပြီး စာအုပ်စာပေတွေအများကြီးကို ဖတ်မှတ်လေ့လာခဲ့ သည် သူမရဲ့ညီမမှာ အသိဉာဏ်နဲ့ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ရှိလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

သူမ ဆုတောင်းပါ၏။ ညီမလေး၏ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ် သည့် အသိဉာဏ်တစ်ခုကို ညီမလေးရဲ့စိတ်က လက်ခံနိုင်ပါစေ လို့။

အခန်း (၂၃)

“မမကြီးလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားစိန်၊ ဘွားစိန် နေကောင်းတယ်နော်”

အိမ်ထဲသက်တော်ရှည် အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်ကြီးမြစိန်
ကို မိုးဦးနေခြည်က ခေတ်ပညာတတ်ပီပီ လူကြီးမို့ ရှိရှိသေသေ
နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ဘွားစိန်ရဲ့မျက်ဝန်းတွင် ပြာလဲ့လဲ့မျက်ရည်
မှုန်အချို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်နေပြီ”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ဘွားစိန်ရဲ့။ ဆေးကျောင်းသူပဲ ရှိနေ
သေးတာပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ၊ ဒါနဲ့ မမလေးရော”

ဟု လေပြည်ကို သတိတရမေးတော့...

“ပါတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ လေပြည်မိုးသက်က တုန်ယင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဘွားစိန်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။

“အိုး... မမလေးက ချောလာလိုက်တာ၊ ဘွားစိန်ဆို မမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပဲ ဘွားစိန်တော့ မမလေးမွေးခါစကငိုသံကို ကြားနေမိတုန်းပဲ”

“ဟင်! သမီးမွေးတော့ ဘွားစိန်ရှိတယ်”

“ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ဖိုးကျော်တောင် အခန်းဝမှာ ပုဆိုးခြုံပြီး ငိုက်နေသေးရဲ့။ မမလေးက အဖေတူသမီးကွယ့်။ ဆရာမွေးတုန်းကလိုပဲ မိခင်ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတာ။ ဆရာကတော့မှာ တစ်ညလုံးနာကျင်နေရတာ”

“ဒါဆို ဖေဖေမွေးတုန်းကရော ဘွားစိန် ရှိနေတာပေါ့”

“ရှိပါတော်... ရှိပါ။ မမကြီးကတော့ ဆရာကတော်နဲ့ တူတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဆရာပုံမျိုးမတွေ့ရပေမယ့် မမလေးကတော့ ဆရာနဲ့ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ပုံတည်းပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု ဘွားစိန်ကဆိုလိုက်သည်တွင် လေပြည်မိုးသက်က၊

“မိုးနတ်သားရော ဖေဖေနဲ့တူသလား”

ဟု ရင်းမြစ်ကိုသိသိချည်းနဲ့ ဘာမှမသိသော ဒေါ်ကြီး မြစ်ကို အကဲစမ်းသလို မေးပါ၏။ ဒေါ်ကြီးမြစ်ကတော့ မိုးသားစွာပင် တွေးဆဆလေးနှင့်...

“အစ်ကိုလေးက ကတော်လေး ငယ်တုန်းကနဲ့ တူတယ်ထင်ပါရဲ့”

ဟုဖြေတော့ လေပြည်မိုးသက်မှာ ပြုံးမိသွားပါ၏။ သူမရင်ထဲမှာတော့ မိုးနတ်သားက ကလေးကချေပဲ၊ ဘယ်သူနဲ့မှတူမှာမဟုတ်ဘူးဟု ပြောနေမိပါသည်။

“ခုချိန်မှာ ဆရာကတော်သာရှိရင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။ ဆရာကတော်က တမလွန်မှာ ခေါင်းချနိုင်ပါပြီ။ မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ကို ပညာတတ်သိပ်ဖြစ်စေချင်တာလေ။ ဒါနဲ့ ဆရာကတော်ရဲ့မြေစာပုံကို ရောက်ပြီးကြပြီလား”

“ခုပဲသွားကြမလို့ပါ”

“အေးအေး... ဘွားစိန်လည်း သတိရတယ်ပြောပေးပါကွယ်၊ အင်း... ဘွားစိန်လည်း မကြာခင်သွားရပါတော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟာ... သွားစိန်ကလည်း”

“ကဲကဲ... သွားကြ၊ ညနေစောင်းနေပြီ။ မြေပါးကင်း
ပါးလည်း သတိပြုကြဦး။ စောစောပြန်လာကြနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သွားစိန်ရဲ့”

ဟုဆိုပြီး ညီအစ်နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်တွင်

“ဟင်! သမီးတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ကားပေါ်မှဖေဖေက လမ်းတွင်တွေ့ကာ မေးလာ၍...

“ဒီလိုပဲ သွားနေတာပါ”

ဟုဆိုတော့ ဖေဖေက...

“ကားနဲ့သွားပါ။ ဒီမှာပဲစောင့်နေ။ ဖေဖေ ကားပြန်လွှတ်
ပေးလိုက်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ဖေဖေရဲ့အမိန့်ကိုနာခံ
ပြီး စောင့်နေကြသည်တွင် မကြာခင်မှာ ဦးဖိုးကျော်က ကားနှင့်
အတူပြန်ပေါ်လာပါ၏။

သူမတို့ညီအစ်မ ကားပေါ်သို့ရောက်တော့...

“ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“မေမေ့ဆီသွားမလို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု မမကြီးမီးဦးနေခြည်ကဆိုတော့ ဖိုးကျော်ရင်ထဲ လေး
သွားရပါသည်။ အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်လာသလို ခံစားရ
ပါ၏။

ဆရာကတော် ဒေါ်မိုးမေ လဲလျောင်းရာ မြေစာပုံနား
ရောက်တော့ ဖိုးကျော်က ကားကိုရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်မှာ ကားပေါ်မှဆင်းကာ မြေစာပုံနား တိုးကပ်သွားကြ
၍ သူပါလိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

လေပြည်မိုးသက်က မြေစာပုံနား ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ
ငိုရှိုက်နေခဲ့ပေမယ့် မီးဦးနေခြည်ကတော့ မြေစာပုံနှစ်ခုကို ကာရံ
ထားသောခြံစည်းရိုးကိုကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူလုပ်ထားသလဲ”

ဟုမေးလိုက်ပါသည်။

“သုံးနှစ်ရှိသွားပါပြီ မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ ပြန်မလာတာ
သုံးနှစ်ကြာသွားသလိုပဲ၊ ဒါတွေကလည်း သုံးနှစ်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။
ဒါ ဆရာကိုယ်တိုင် လာလုပ်သွားတာပါ”

ဟုဆိုတော့ ငိုနေသောလေပြည်မိုးသက်ပင်လျှင် ခေါင်း
မော့လာခဲ့ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆရာက တစ်ခါတစ်ရံ ဒီနေရာမှာ လာလာပြီး အကြာကြီးထိုင်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနားမှာ ဦးကျော်ကိုယ်တိုင် ဒီရံလေး ဆောက်ထားပေးခဲ့တာ”

ဟုဆိုကာ အိုမင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ သရက်ပင်ငုတ်တိုခြေရင်းမှ ခုံတန်းဖြူဖြူလေးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ရင်ထဲတွင် ပဟေဠိတွေ ဖြစ်လာရပါ၏။

“တစ်ခါတစ်ရံ ဒီကို အစ်ကိုလေးမိုးနတ်သား ရောက်နေတတ်ပါတယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အံ့သြသွားရပါသည်။

“မမကြီးနဲ့မမလေးတို့က အစ်ကိုလေး မိုးနတ်သားကို မုန်းတယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဦးကျော်ပြောချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ မိုးနတ်သားက သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းတဲ့လူငယ်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့အစ်မတွေကိုလည်း ခင်တွယ်ရှာတယ်။ အပြင်မှာ အယ်လောက်ပဲရှိနေပါစေ၊ သူ့အစ်မတွေ ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့အသံကြားရင် အိမ်ကိုအပြေးပြန်လာတော့တာပဲ”

“ဦးကျော် ဘာလို့ ကျွန်မတို့ကို ဒါတွေလာပြောနေရတာလဲ”

လေပြည်မိုးသက်ကမေးလျှင် သူက အဝေးတစ်နေရာသို့ဝေးကာ...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ ပြောမိရုံပါ”

“ဦးကျော် ရွှေရံမှာနေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း... ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်တို့ လက်ထပ်ပြီးစကတည်းက ဆိုပါတော့”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှတ်မိတာတော့ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာကို ရောက်မှ ဦးကျော်ကိုသိတာပါ”

“ဦးကျော်ထွက်သွားချိန်က မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ သိပ်ကိုငယ်သေးတာကိုး။ ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

“ဘာကြောင့် ဦးကျော် ထွက်သွားတာလဲ”

ဟု မိုးဦးနေခြည်ကမေးလျှင် သူက မျက်နှာလွှဲကာ...

“ဘဝဆိုတာ အချိုးအကွေ့တွေ အများကြီးပါလေ”

“ဦးကျော် ဒေါ်ခင်မူနီခကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ”

ဟူသော မိုးဦးနေခြည်ရဲ့မေးခွန်းက ဘာကိုဆိုလိုသလဲ သူနားမလည်တာ အမှန်ပါ။ သူတစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားစေမယ့်

သူ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ ထွက်သွားကြတဲ့ မိုးဦးနေပြည်
နဲ့ လေပြည်မိုးသက်တို့ကြောင့် သူ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ သူ
ရင်ထဲ တစ်ခုခုကိုစိုးရိမ်နေမိပါသည်။

ဘာကိုလဲဆိုတာ တိတိကျကျမပြောနိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲ
လေးလံနေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၂၄)

ညနေခင်းဘက်မှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အညောင်းအညာ
ပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်တွင် ကာလသားတစ်သိုက်က၊
“ဟေ့ကောင်မိုးနတ်သား... ယောက်ဖ”

ဟု အသံအကျယ်ကြီးနှင့်လှမ်းအော်လိုက်ရာ သူမတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားရပါသည်။ အသံ
လာရာဘက်သို့ သူမတို့လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် လမ်းဘေးတွင်
ထိုင်ကာ ဂစ်တာတီးနေကြသော ကာလသားအုပ်စုကို တွေ့လိုက်
ချပါသည်။ ထိုအထဲတွင် မိုးနတ်သားကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၍ သူမ

တို့ ဒေါသဖြစ်သွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းဆက်မလျှောက် ချင်တော့၍ နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုညအိပ်မနပ်ယောက်လည်း မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ် သွားရော မိုးနတ်သားက ဂစ်တာကိုမြှောက်ကာ ဘုန်းခနဲထူချ ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အား! . . .”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းမှာ သွေး ချင်းချင်းနီသွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ စောစောက အသံကျယ် ကြီးနှင့် အော်လိုက်သူပါ။

“မှတ်ထား ဟေ့ကောင်၊ ငါ့အိပ်မတွေနဲ့ မင်းနဲ့မတန် ဘူး။ လူနဲ့မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ထဲမှာတောင် မတန်ဘူး။ နောက်ဆို မင်းတို့ကောင်တွေ မှတ်ထား. . . ငါ့အိပ်မတွေကို ထိလို့ကတော့ အားလုံးသေမယ်”

ဟု ကျိန်းဝါးကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့တော့ အား လုံးမှာ မှင်တက်စွာပင် မိုးနတ်သားရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကျန်ရစ် နေခဲ့ကြပါသည်။ မြင်ကွင်းမှ မိုးနတ်သားပျောက်ကွယ်သွားတော့ မှ ခေါင်းတွင် သွေးထွက်နေသောသူငယ်ချင်းနား ဝိုင်းအုံ့လာကာ

ဒဏ်ရာကိုကြည့်ကြပြီး. . .

“သိပ်မများပါဘူးကွာ”

“ဒီကောင် တော်တော်ဒေါသထွက်သွားတယ်”

“မင်းက သွားပြောတာကိုး။ မိုးနတ်သားက သူ့အိပ်မ တွေကိုထိရင် မရဘူးဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးဝေဖန်ကြတော့ အရိုက်ခံရတဲ့လူ ကပဲ ပြစ်မှုပိုကြီးသလိုဖြစ်လာရပါ၏။

သူတို့ပြောရင်လည်း ပြောစရာပဲကိုး။ အားလုံးက တစ် မြို့တည်းသားငယ်ပေါင်းတွေပဲမို့ မိုးနတ်သားအကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိနေကြပါသည်။

မိုးနတ်သားက အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ် အနစ်နာခံ တတ်သည်။ သဘောကောင်းသည်။ သို့သော် အိပ်မတွေကို သိပ် ချစ်သူဖြစ်ပြီး အိပ်မတွေကိုထိရင် လုံးဝသည်းမခံတတ်သူဖြစ်၍ ရွယ်တူချင်းနောက်ပြောင်ရင်း ယောက်ဖဟုခေါ်မိလျှင် ခေါ်မိတဲ့ လူက မိုးနတ်သားရဲ့လက်သီးစာ မိပါတော့သည်။

ခုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့။ အိပ်မတွေရှေ့မှာ သွားခေါ်တော့ ဟိုက ပိုပြီးဒေါသထွက်ပြီပေါ့။

စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ကာ ငြိမ်သက်နေတတ်သည့်မိုးနတ်သားရဲ့ဒေါသကို တော့ အားလုံးကလည်း လန့်ပါသည်။

ပြီးတော့ မိုးနတ်သားက ခမ်းနားတဲ့ရွှေခြုံရံက သခင်လေးမဟုတ်လား။ ရွှေခြုံရံဆိုတာက သူတို့မြို့မှာ အခမ်းနားဆုံး အသိုင်းအဝိုင်းမို့ ရွှေခြုံရံရဲ့နတ်သမီးလေးနှစ်ပါးကို ကာလသားတွေက စိတ်ကူးယဉ်ကြပေမယ့် မမျှော်မှန်းရဲပါချေ။

ထိုနတ်သမီးလေးနှစ်ပါးရဲ့နောက်မှာ ဂုဏ်ထူးဆောင်တွေ သိပ်ကိုများပြားလွန်းလှတာမို့ မမိတဲ့ပန်းကို လှမ်းမယူကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ ထိုအာသာဝတီနတ်ပန်းကို စောင့်ကြပ်တဲ့ဘီလူးကလည်း မာန်ဟုန်ပြင်းလွန်းလို့ပါ။ ခုပဲကြည့်လေ၊ တစ်ယောက်တော့ ခေါင်းပေါက်သွားရပြီ။ ကာလသားတွေအားလုံးက မိုးနတ်သားဟာ သူ့အစ်မတွေကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိနေကြပေမယ့်...

“ဖြန်း!...”

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ပူခနဲဖြစ်သွားသော ပါးပြင်ကြောင့် မိုးနတ်သားရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားရပါသည်။ မမလေးက သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေပါ၏။ အရိုက်ခံရသောပါးပြင်ထက် ရင်ထဲကနာကျင်မှုက ပိုမိုပြင်းထန်နေရပါသည်။

သိပ်ကိုဒေါသဖြစ်နေသော မမလေးရဲ့ဒေါသတို့ကို ပြယ်ပျောက်စေရန်အတွက် နောက်တစ်ချက်အရိုက်ခံရဖို့ စောင့်နေစဉ်တွင် မမလေးက ညာလက်ကို ဒုတိယအကြိမ် လေထဲမှာမြှောက်လိုက်ပါသည်။ သူက မျက်လုံးတွေကိုပိတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

“လေပြည်... တော်တော့”

ဟူသော မမကြီးရဲ့အမိန့်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ မမကြီးလည်း ရှိနေပါလားဟု သိလိုက်ရပါသည်။

“ဒီအောက်တန်းစားက သိပ်ကိုရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်”

ဟူသော မမလေးရဲ့ဒေါသစကားကို ကြားရပြန်ပါသည်။

“မိုးနတ်သား၊ အိမ်ပေါ်တက်တော့”

မမကြီးရဲ့အမိန့်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ သူ့က မျက်

၂၆၀ မယ်နိုင်

လုံးဖွင့်ကာ မည်သူ့ကိုမှမကြည့်တော့ဘဲ လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့ပါသည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့တားရတာလဲ၊ ဒင်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်ချင်လိုက်တာ”

“မင်းရိုက်ရင်လည်း ကြိုက်သလောက်ရိုက်၊ သူ ငြိမ်ခံနေမှာပဲ လေပြည်။ မိုးနတ်သားကိုကြည့်လိုက်ပါ၊ မာန်စွယ်ကျနေတဲ့ဘုရင်နဲ့ မတူဘူးလား”

မိုးဦးနေခြည်ကဆိုတော့ လေပြည်မိုးသက်က တွေ့စေသွားရပါသည်။

“မိုးနတ်သားဟာ ထူးဆန်းနေတယ်”

“ထူးဆန်းတယ်?”

“ဘာလဲဆိုတာ တိတိကျကျမပြောနိုင်ပေမယ့် ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ထူးဆန်းမဆန်းတော့မသိဘူး၊ အံ့သြမိတာတော့အမှန်ပဲ။ အေးလေ... လေပြည်တို့က သူ့အစ်မအရင်းတွေမှ မဟုတ်တာကိုး၊ ဘယ်လိုလုပ် သွေးနီးပါ့မလဲ။ သူ့အစ်မရင်းတွေကိုသာ အလေ့နတ်တောတွေက အဲဒီလိုခေါ်ရင် သူငြိမ်ခံနေပါ့မလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေပြည်ဖြင့် ဒေါသဖြစ်လိုက်ရတာ။ အဲဒီနေရာမှာ သူ့မျက်နှာကြီးကို ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်ချင်တယ်”

ဒေါသတကြီးဆိုနေသော ညီမဖြစ်သူကို မိုးဦးနေခြည်က မှင်သေသေလေးကြည့်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မိုးဦးနေခြည်ရဲ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ဘာကိုတာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှိုးချီနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ညနေထမင်းပိုင်းနဲ့ မိုးနတ်သားကိုမတွေ့ရ၍ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

မိုးနတ်သားရင်ထဲ တစ်ခုခုကို နာကျင်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သူမ သေသေချာချာပြောနိုင်ပါသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လေပြည်အပေါ်သည်းခံသည့် မိုးနတ်သားရဲ့အကျင့်ကို သူမ သိပါသည်။

မိုးနတ်သားက ဒေါ်ခင်မူန့်ခနဲ့ လုံးလုံးမတူသည့်စရိုက်မျိုးပါ။ သူမတို့သာ မုန်းနေပေမယ့် သူမတို့သိအစ်မကို တွယ်တာရှာသူပါ။ ဒါကိုတော့ မုန်းစိတ်ကြုံနေသည့်လေပြည်က လက်မခံနိုင်ပေမယ့် သူကတော့ ကောင်းကောင်းပိုင်းခြားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူမထက် လေပြည်အပေါ် ပိုပြီးတွယ်တာရှာသော မိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နတ်သားက လေပြည်လုပ်လိုက်တဲ့အပြုအမူကြောင့် သိပ်ကိုခံစားသွားရသည်ထင်ပါရဲ့။ ထမင်းစားပင် ဆင်းမလာတော့ပါချေ။

ခမ်းနားတဲ့ ဒီရွှေခြံရံမိသားစုထမင်းစိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်စွာပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ သူမတို့ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် မှောင်ရီပျိုးစ ပြုလာခဲ့ပါသည်။

ရေနံဆီမီးခွက်နေရာတွင် ဝါကျုံကျုံလေး လင်းထိန်နေသော မီးသီးလေးတွေ နေရာယူလာခဲ့ရပါသည်။ လေပြည်ကတော့ အိပ်ရာထက်တွင် စာအုပ်ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ တောင်စဉ်ရေရာမရ စဉ်းစားရင်း ပြင်ပသို့ငေးကြည့်နေစဉ်တွင် ပုံရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့ရ၍ အိပ်မပျော်မယ့်အတူတူ စကားပြောရအောင်ဆိုပြီး ခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့သည်တွင် ခုံတန်းလေး၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ဦးဖိုးကျော်ဖြစ်ပါ၏။ ဦးဖိုးကျော်က သူမကိုမြင်တော့...

“ဟင်! မမကြီး အိပ်မပျော်ဘူးလား”

ဟုမေးတော့ သူမက...

“ဦးကျော် အမြဲဒီမှာထိုင်နေကျလား”

ဟုဆိုကာ ခုံတန်းရဲ့တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုပဲ အိပ်မပျော်လို့ပါ”

“ကျွန်မရောပဲ”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“ဦးကျော် ကျွန်မကိုပြောစရာမရှိဘူးလား။ ကျွန်မကတော့ ဦးကျော် ကျွန်မကိုပြောစရာရှိတယ်လို့ထင်တယ်”

“မမကြီးက ဆရာကတော်လိုပဲ သိပ်ကိုထက်မြက်ပါပေတယ်။ တမလွန်က ဆရာကတော်က မမကြီးနဲ့မလေးတို့ကိုမြင်ရင် ကျေနပ်နေမှာပါ”

ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ...

“မမကြီးပြောသလိုပဲ ဦးကျော်မှာ ဆေချာပေါက် မမကြီးကို ပြောစရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

ဟုဆိုကာ ဦးဖိုးကျော်က ထပ်မံငြိမ်သက်သွားပြန်သောကြောင့် သူမက...

“ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ဦးကျော်က ဒီမှာနေခဲ့

တာပါ။ ကျွန်မရဲ့အသက်နဲ့ယှဉ်ရင် ဦးကျော်က လောကရဲ့အတွေ့အကြုံတွေအများကြီးရှိလို့ ဦးကျော်တို့လက်နဲ့ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ကို ဦးကျော်တို့လူကြီးတွေက ကောင်းကောင်းအလွတ်ရနေပါလိမ့်မယ်”

“အလွတ်ကြီးမပြောနိုင်ပေမယ့် မမလေး မမကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ကို ကွဲကွဲပြားပြားသိမြင်ခံစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အရာရာတိုင်းကို ချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့မမကြီးကို အခွင့်အခါသင့်ရင် ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါမှ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သေနိုင်မယ်လေ”

“အခုက အခွင့်အခါမသင့်သေးလို့လား”

“တကယ်တမ်းကျတော့ ပါးစပ်ထဲက ပြောမထွက်ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မသိပါတယ်။ အရာအားလုံးမဟုတ်ပေမယ့် တော်တော်များများကို ခိုင်မိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ကာယကံရှင်တွေပြောတဲ့စကားတိတိကျကျကို သိချင်နေခဲ့တာပါ”

ဟု မိုးဦးနေခြည်က လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင်...

“ကြာခဲ့ပါပြီ... သိပ်ကိုကြာခဲ့ပါပြီ၊ လူတိုင်း ခံစားချက်

ကိုယ်စိန်ပါ။ နားလည်ပေးလိုက်ရင် မည်သူ့မည်ဝါမှ အပြစ်မရှိကြပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ထိန်ထိန်သာနေသောလမ်းကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တကယ်တမ်းကျတော့ ကတော်လေးကလည်း တစ်ချိန်က သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းခဲ့တာပါ။ လောကကြီးဟာ သံဝေဂရစရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာပါပဲ”

ဟု ဦးကျော်က ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့မက စမ်းတဝါးဝါးအလင်းရောင်ခိုက်ပြုမူတစ်ဆင့် ဦးကျော်ရဲ့မျက်နှာကဲကို ဖမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဆရာကတော်ရဲ့ခံစားချက်ကိုလည်း နားလည်သလို ကတော်လေးရဲ့စိတ်ကိုလည်း နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရင်ထဲမှာ အပြစ်ရှိသလိုခံစားနေရတာပါ။ ဆရာအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ ဦးကျော်”

“ကလေးထိန်းနဲ့မယားပြိုင်နေရတဲ့ ဆရာကတော်ရဲ့ခံစားချက်ကို အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သိလာခဲ့တယ်။ အေး

စက်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုမှာ စက်ရှုပ်လိုနေရတဲ့ဆရာရဲ့စိတ် ထွက်ပေါက်ကို သိပါတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေခန့်ငြားလေးစား အောင် နေတတ်တဲ့ဆရာကတော်ရဲ့တည်ငြိမ်မှုကိုလည်း နားလည် တယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ဘဝကိုပင်ပင်ပမ်းပမ်းဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရ တဲ့ ကတော်လေးရဲ့သာယာတဲ့စိတ်အပြောင်းအလဲကိုလည်း နား လည်ပေးလို့ရတယ်။ ဦးကျော်က ဘာကြောင့်ထွက်သွားရသလဲ လို့ မမကြီး မေးခဲ့ပါတယ်။ အခု ဦးကျော်ပြောမယ်။ ကတော် လေးနဲ့ဆရာကတော်တို့ကြားက ပြဿနာကို သေသေချာချာမသိ ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပေါင်းသင်းနေရတဲ့ မိန်းမနှစ် ယောက်ကြားမှာ ကျိန်းသေပေါက် အားပြိုင်မှုတော့ ရှိကြမှာပါ။ တစ်နေ့တော့ ဆရာကတော်က နွားနို့ဝယ်ခိုင်းတယ်။ ကတော် လေးသောက်ဖို့ဆိုပြီး ညမှာပို့ခိုင်းတယ်။ ကတော်လေးကလည်း မသောက်ချင်ဘူးငြင်းပြီး စကားပြောနေချိန်မှာ ဆရာရောက်လာ တယ်။ ကတော်လေးရဲ့ကိုယ်ဝန်က ဦးကျော်လို့ထင်သွားပြီး မောင်း ထုတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ကတော်လေး ငိုခဲ့ရတယ်။ ဦးကျော်လည်း ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ ကတော်လေးကို မောင်နှမလို ဖြူစင်ရိုးသားစွာစောင့်ရှောက်ခဲ့ပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ့် စိတ်ပင်ပမ်း ဆင်းရဲမှုတွေကြောင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားခဲ့ တယ်။ ကတော်လေးက ကလေးအသက်ကို သူ့အသက်လို့ယူဆ ထားသူမို့ သေလုမျောပါးခံစားခဲ့ရတာတယ်။ နောက်တော့ မိုးနတ် သားကိုမွေးစားခဲ့တယ်။ စနစ်တကျကို မိုးနတ်သားကိုသင်ကြား ပေးခဲ့တယ်။ ဦးကျော် မှတ်မိပါတယ်။ မကွယ်လွန်ခင်က ဆရာ ကတော်ရဲ့မျက်လုံးတွေကို။ အားမနာဖို့ပြောခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကတော်လေးရဲ့ပြင်းထန်တဲ့စိတ်ကို သည်းညည်းခံနိုင် သူက လောကမှာ ရှားပါးမှာမို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကတော်လေးကလည်း အတ္တတွေကြားထဲ သိင်္ဂီကိုသနားဖို့ကောင်းနေပါပြီ။ မိုးနတ်သား က သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်လေး၊ ခုတော့ မိုးနတ်သားက သူ့အတွက် ဒေါသဖြစ်စရာပေါ့။

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘာလို့ ဖေဖေကိုမပြောရတာလဲ”

“ဆရာက ကတော်လေးကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာက ကြီးမားတဲ့အကြောင်းပြချက်ပေါ့။ ဆရာနာကျင်ခံစားရမှာကို မလုပ် ချင်ဘူး။ ကတော်လေး ဒီအိမ်ကထွက်သွားစဉ်က ဆရာဟာ အရက်နွံထဲမှာ နစ်နေခဲ့ရဖူးတယ်။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိ တဲ့စကားကို ဦးကျော်မပြောလိုဘူး။ မိုးနတ်သားကလည်း ယူဆ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ည့်တဲ့လူမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ဆရာကလည်း မိုးနတ်သားကို သိပ်ချစ်တယ်လေ။ ခုတောင် ဆရာကတော်ကြောင့် ဆရာ့ရဲ့နလုံး သားက ပင်ပမ်းနေလှပါပြီ။ ဆရာ့နလုံးသားကို ထပ်ပြီးဒုက္ခမပေး ချင်တော့ဘူး”

“ဒီအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဖေဖေက တစ်သက်လုံး အလိမ် ခံနေရတော့မှာလား”

မိုးဦးနေခြည်ကဆိုတော့ ဦးဖိုးကျော်မှာ မိုးဦးနေခြည် ကိုကြည့်မိသွားပါသည်။ သူအံ့သြသွားရပါ၏။ အဖြစ်မှန်ကိုသိရ ရင် မိုးဦးနေခြည် ဒေါသဖြစ်ပြီး မိုးနတ်သားကိုနှင်ချဖို့ စိတ်ကူး မည်ထင်နေခဲ့တာပါ။ ခုတော့ သူထင်ထားသလိုမဟုတ်၍ နား မလည်နိုင်ဖြစ်ရပေမယ့်...

“မမကြီး ဒါတွေကို သိပြီးသားလား”

ဟုမေးခွန်းထုတ်လျှင် မိုးဦးနေခြည်က ပြန်မဖြေ၍ ဦး ဖိုးကျော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ထိုနားလည်ခြင်းနှင့်အတူ သက် ပြင်းမောကို ချစ်မိ၏။ ကလေးတွေရဲ့စဉ်းစားချင်ချိန်နှင့်စွမ်းကို လည်း အံ့သြချီးကျူးရပါသည်။ ကလေးတွေလိုသာ တစ်ချိန်တ လူကြီးတွေ စဉ်းစားချင်ချိန်နှင့်ခွဲမယ်ဆိုရင် ဒီရွှေခြုံကြီးက သိပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုလှပနေလောက်ပါပြီ။

“မမကြီးလိုပဲ မိုးနတ်သားလည်းသိတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ အံ့သြသွားသူမှာ မိုးဦးနေခြည် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

“သူ ကိုးတန်းနှစ်မှာ အပြင်းပျားချိန်က သိခဲ့တာပါ”

“သိရက်နဲ့ သူက ဒီမှာနေသေးတယ်”

“အစ်ကိုလေးက မာနရှိတဲ့သူပါ။ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ”

“ထားပါတော့၊ ဘယ်ကဘယ်လို သိသွားတာလဲ”

“မတူညီတဲ့သွေးစစ်ချက်ရလဒ်တွေကြောင့် ဦးကျော်ကို မေးလာခဲ့တယ်”

“အစ်ကိုလေးရဲ့ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ယုံလို့ပါ။ အစ်ကို လေးက သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းသူပါ။ ကတော်လေးရဲ့အတွက် ကို လန့်သွားပေမယ့် ဒါက သူ့ရဲ့ကျွေးမိခင်လေ။ အစ်ကိုလေး လည်း ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အစ်ကိုလေး ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ် ဆိုတာကို မမကြီးမှတ်မိမှာပါ။ တကယ်တော့ အစ်ကိုလေးက တမင်တကာ ပေတေလေလွင့်နေခဲ့တာပါ”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ မယုံနိုင်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူနဲ့မဆိုင်တဲ့ ဒီရွှေခွံရံမှာ အရှင်သခင်လုပ်ချင်ပါမလဲ။
ဒါက သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝမဟုတ်ဘူးလို့ ခံယူနေတယ်။ တကယ်
တော့ အစ်ကိုလေးက သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ကတော်
လေးနဲ့ဆရာကို သိပ်ချစ်သလို မမကြီးနဲ့မမလေးကိုလည်း သိပ်
သံယောဇဉ်ကြီးရှာသူပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝမဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်
နေရာကိုလည်း မုန်းနေရှာသူပါ။ မမကြီးသိရဲ့လား။ အစ်ကိုလေး
က မမကြီးနဲ့မမလေးတို့ရဲ့မေတ္တာကို မျှော်လင့်နေသူပါ။ မမကြီး
သူ့ကိုပြုံးပြခဲ့ရင် အတိုင်းမသိမ်းသာနေရသူက အစ်ကိုလေးပါ။
မမလေးသာ သူ့ကိုပြုံးပြခဲ့ရင် သူ့ဘဝကိုသူကျေနပ်သွားပြီလို့
ပြောခဲ့ရှာသူပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ လေးလံသွားရပါသည်။

ဦးကျော်နဲ့လမ်းခွဲပြီးချိန်ထိ သူမ အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ နီး
နတ်သားရဲ့မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့ ပြဿနာရဲ့အတိမ်အနက်ကိုလည်း ချင်ချိန်နေ
မိပါသည်။

အခန်း (၂၅)

အိပ်ရာထက်မှာ လူးလို့မို့နေရင်း မျက်လုံးများမှစင်း
လာကာ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတော့ တံခါးခေါက်သံကြားမှ နီး
လာခဲ့တော့ မနက်ခြောက်နာရီ ထိုးနေခဲ့ပါပြီ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“လေပြည်ပါ”

“ဝင်ခဲ့လေ”

“မှဝင်တော့ဘူး၊ တယ်လီဖုန်းလာတယ်၊ မမကြီးနဲ့ပြော
ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“မမကြီးသူငယ်ချင်း ကြည်ပြာတဲ့”

ဟုဆိုတော့ သူမ အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထကာ ချထားသောဖုန်းခွက်ကို ပြေးကိုင်ပြီး...

“ဟလို... ကြည်ပြာ ပြော”

ဟုဆိုကာ စကားအစချီလိုက်ပြီး ငါးမိနစ်လောက် ဖုန်းပြောဖြစ်ချိန်မှာတော့ မျက်နှာကြီးညှိုးရောက်ကာ ဖုန်းကိုချလိုက်ပါသည်။

“ဘာတဲ့လဲ မမ”

လေပြည်မိုးသက်က မေးချိန်မှာတော့...

“ဆရာဆုံးလို့တဲ့၊ ငါ အခုပဲ မန္တလေးပြန်ရမယ်”

ဟုဆိုတော့ လေပြည်မိုးသက်ရင်ထဲ နှမ်းလျသွားရပါ

သည်။

“ဘာတဲ့လဲ သမီး”

သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖေကဆိုလျှင် သူမက ဖေဖေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ...

“ဆရာဆုံးလို့ သမီး ခုပဲပြန်ရမယ်ဖေဖေ”

“ဟေ! ဟုတ်လား၊ ပြန်ရမှာပေါ့။ ကဲကဲ... အဝတ်အစားတွေပြင်၊ အဝေးပြေးကားမထွက်ခင် အမိသွားမှဖြစ်မယ်။ မောင့်ကျော်ကို ဖေဖေကခိုင်းလိုက်တော့”

ဟုဆိုကာ ဖေဖေက တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိဟန်နှင့်...

“မိုးနတ်သားကို ပို့ခိုင်းမယ်။ ကဲကဲ... ပြင်ကြ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမတို့ အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ အင်္ကျီတွေကို ထည့်သိမ်းကြတော့...

“မမသွားရင်တော့ လေပြည်ပျင်းရတော့မယ်”

ညီမဖြစ်သူက ဆိုလာ၍ သူမက ညီမဖြစ်သူရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖုတ်ပြီး...

“လေပြည်”

“အင်း”

“မိုးနတ်သားကို ခင်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဟုဆိုလာသော မမရဲ့စကားကို နားမလည်ပါချေ။ သို့သော်လည်း ပျာယာခတ်နေတဲ့မမကို ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ အစ်မဖြစ်သူရဲ့ပစ္စည်းတွေကိုသာ ကူသိမ်းလိုက်ပါသည်။

သူမတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အထုပ်တွေဆွဲကာ ထွက်

လာကြတော့ မိုးနတ်သားက သူမတို့လက်ထဲမှအထုပ်တွေကို ယူကာ ကားပေါ်သို့တင်လိုက်ပါ၏။ မမကြီးက ဖေဖေကိုကန်တော့ ပြီးချိန်မှာတော့ သူမတို့သုံးယောက် ကားတစ်စီးတည်းမှာ လိုက်ပါစီးနင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ မကျေနပ်ပါ။ မိုးနတ်သားမောင်းသောကားတွင် သူမ ခုလိုလိုက်မစီးချင်တာ အမှန်ပါ။

သူမတို့ အဝေးပြေးကိုရောက်တော့ စိမ်းရင့်ရောင် ချက်ပလက်ကားလေးမှာ ခရီးသည်တွေ ပြည့်နေခဲ့ပါပြီ။

မိုးဦးနေခြည် ကားပေါ်အပြေးတစ်ပိုင်းတက်သွားတော့ သူမနှင့်မိုးနတ်သားသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။ သူမ နားမလည်ပါ။ မမက ကားပေါ်တက်ခါနီးတွင် ဘာကြောင့် မိုးနတ်သားကို ကြင်ကြင်နာနာစိုက်ကြည့်သွားတာလဲ။

မိုးနတ်သားက သူမတို့ရဲ့ရန်သူလေ။ ဒါကို မမမေ့လျော့နေတော့သလား။ သူမကတော့ မမေ့နိုင်ပါ။ မိုးနတ်သား ပေါ်လာခဲ့လို့ သူမတို့သားအမိသုံးယောက် ဒုက္ခများခဲ့ရတဲ့နေ့ရက်တွေကို ပေါ့။ မိုးနတ်သားအပေါ် ငြိုးမာန်ဖွဲ့နေတဲ့သူမမှာ မိုးနတ်သားက ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမမြင်သူမို့ မိုးနတ်သားလက်နှင့်ဖွင့်ပေး

သောကားတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဆောင့်ပိတ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖွင့်ဝင်ထဲအထိပင် မိုးနတ်သားအပေါ် ခါးသက်ရပါ၏။

ဒါကို မိုးနတ်သားကလည်း ထူးပြီးနာကျင်ခံစားမနေတော့ဘဲ အပြုံးရေးရေးလေးနှင့်သာ မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်နေရပါသည်။

မမလေးက သူ့ကိုမုန်းတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲက သိရှိခံစားလက်ခံထားပြီးသားမို့ မမလေးက ဘယ်လောက်စိမ်းကားတဲ့ အမှုအရာကိုပြုရင်ထဲမထိရမိပါတော့ချေ။ သူကတော့ မမလေးကိုချစ်တဲ့မျက်လုံးတွေနှင့် အချိန်ပြည့်ကြည့်နေခဲ့တာမို့ မမလေး ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင်ဘဲ ချစ်စရာလေးဟုသာ ရင်ထဲတွေးနေမိပါသည်။

ကားတစ်စီးတည်းမှာ လူနှစ်ယောက်လိုက်ပါစီးနင်းလာခဲ့ပေမယ့် စကားသံတို့က တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။ သူက ထိုသို့တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်ပေမယ့် မမလေးကို စကားတစ်ခွန်းမှ စမပြောရဲခဲ့ပါချေ။ သူ ဘာပဲပြောပြော မမလေးက အကောင်းမမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ပါ။ သို့သော်လည်း သူက မမလေးကို စကားပြောချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

“မမလေးရော ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

ဟု စကားမရှိစကားရှာ ပြောမိပြောရာပြောလိုက်မိရာမှ ပြဿနာအလုံးအရင်းတက်ရပါတော့သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဘယ်တော့မှမပြန်ချင်ဘူး။ မင်းစကားလုံး အသုံးအနှုန်းမှားနေတယ် မိုးနတ်သား။ ဘယ်တော့သွားမှာလဲလို့ မေးရမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွှေခြံရံက မင်းရဲ့အိမ်မဟုတ် သေးလို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေခြံရံက ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်မဟုတ်ပါ ဘူး။ မဟုတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး... ဟုတ်ကိုမဟုတ်တာပါ”

ဟူသော မိုးနတ်သားရဲ့စကားက ဘာကိုရည်ညွှန်းသလဲ ဆိုတာ သူမ မသိပါချေ။ သူမသိတာက မိုးနတ်သားကို တူးခါး နေအောင် မုန်းတယ်ဆိုတာပါပဲ။

“မင်းသိရင် ပြီးတာပဲ”

ဟု မောက်မောက်မာမာသင်ဆိုတော့ မိုးနတ်သားက ကား ကိုတုံ့ခနဲရပ်ပစ်ကာ...

“မမလေး... ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုဆို အကောင်း မမြင်ရတာလဲ”

“မင်းက ဘယ်လောက်တောင်များ တော်နေလို့ ငါ့ကို ဒီလိုလေသံနဲ့ ပြောနေရတာလဲ”

သူမက ပိတ်အော်လိုက်တော့ မိုးနတ်သားက အသက် ကို မှန်မှန်ရှုလိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေကိုပိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါ သည်။

“မမလေး”

“ငါ မင်းကိုစကားမပြောချင်ဘူး မိုးနတ်သား”

“မခေါ်နဲ့ဗျာ၊ အဲဒီနာမည်ကိုလည်းမုန်းတယ်၊ အဲဒီဘဝ ကိုလည်း မုန်းတယ်”

ဟုဆိုကာ ကားတံခါးကို ဝှန်းခနဲဖွင့်လိုက်ပြီး ဆင်းလိုက် ပါသည်။ လေပြည်မိုးသက် လန့်သွားရပါ၏။ သို့သော် ပိုမုန်းမိ ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိုးနတ်သားကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သူမပါ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပင် လမ်းလျှောက် ကာ အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်မှာ...

“မမလေး ကားပေါ်ပြန်တက်ပါ”

အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောလာ၍ သူမက ဒေါသတကြီးနှင့်ပင် မိုးနတ်သားကိုလှည့်ကြည့်ကာ...

“ဟိုဟာလုပ်ပါ ဒီဟာလုပ်ပါလို့ ငါ့ကိုမင်းအမိန့်ပေးပိုင် ခွင့်မရှိဘူး မိုးနတ်သား။ ငါ့ကို မကျေမနပ်ပုံစံနဲ့လည်း ဆက်ဆံ ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း အရှင်သခင်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟပ် မနေနဲ့။ မင်းကိုလက်မဲ့ဘဝဖြစ်သွားအောင် ငါလုပ်ပစ်လိုက်နိုင် တယ်။ ရွှေခြံရံကနေ မင်းကိုရော မင်းအမေကိုပါ ငါဆွဲထုတ်ပစ် လိုက်နိုင်တယ်”

“ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ။ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ဘာ! ဒါတွေက ငါအပြင်းပြေ ခြိမ်းခြောက်နေတယ် များ မင်းထင်နေသလား မိုးနတ်သား။ မင်းက သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာပဲ။ ဟွန်းဟွန်း... မင်းဘယ်ကလာတယ်၊ ဘယ်မိ သားစုကဆိုတာ တိတိကျကျမသိသေးလို့ ငြိမ်ခံနေတာနော်။ မင်း က ရွှေခြံရံရဲ့သွေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ မိုးနတ်သားမှာ မှင်တက်သွားမိပါ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်လှပြီမထင်နဲ့။ သက်သေတိတိ ကျကျမရှိသေးလို့ မင်းကို ငါဆွဲမချသေးတာ။ ငါ့လက်နဲ့ မင်းရဲ့ ဘဝကိုပျက်အောင် ဖျက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်ပါ”

“သက်သေလိုချင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူမက ဒေါနှင့်မော့နှင့်ပြောနေပေမယ့် မိုးနတ်သားက သူမကိုတည့်တည့်ကြည့်ကာ အေးစက်စက်ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ သူမထင်ထားခဲ့တာက ဒီအမှန်တရား တွေကို မိုးနတ်သားသိသွားရင် ခြောက်ခြားသွားလိမ့်မည်ဟု ထင် ထားခဲ့တာပါ။

“ဖေဖေသွေးက အေသွေး၊ ကျွန်တော့်မေမေရဲ့သွေးက အေဘီသွေး၊ ကျွန်တော့်သွေးက အိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် သွေးစစ် ချက်တွေက ဘာသက်သေမလိုက်ရှာစရာမလိုတော့တဲ့ အကောင်း ဆုံးသက်သေပေါ့။ မမလေး လိုချင်ရင် ဒီသွေးမှတ်တမ်းတွေကို ကျွန်တော်ပေးပါမယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမအံ့သြရပါသည်။ အံ့သြလွန်း၍ ဘာဆို ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မိုးနတ်သားကိုသာ စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါ သူမလုံးဝထင်မထားခဲ့တဲ့အခြေအနေပါ။

ဒီအမှန်တရားကို မိုးနတ်သားမသိလောက်ဘူးဟု သူပ ထင်ထားခဲ့တာပါ။ အချိန်တိုင်း မိုးနတ်သားကိုနှင်ထုတ်ဖို့ကိုသာ စိတ်ကူးနေခဲ့သည့်လေပြည်မိုးသက်မှာ...

“နင်မရှက်ဘူးလား၊ ဒါကိုသိရုံနဲ့တောင် ဘာကြောင့်

ဒီရွှေခွံရံမှာ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်ချစ်တဲ့လူတွေ ရှိနေလို့ပါ”

“ဘာ!”

“မမလေးက ကျွန်တော့်ကိုမုန်းတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်

ကျွန်တော်ကတော့ မမလေးကိုချစ်တယ်”

“ဘာ!”

“ဖြန်း!...”

“မတန်တရာပြောဦး”

သူ့ပါးတစ်ဖက် ပူထူသွားရပေမယ့် သူကျေနပ်ပါသည်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမလေးကို သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက တွယ်
တာလာခဲ့သူမို့ပါ။

မမလေးတို့ခေါင်းမောပြီး ကျေနပ်နိုင်ရန်အတွက် သူ့
ဘဝကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရေစန့်မျှောပစ်ခဲ့ပြီးမှတော့ သူ့မှာ အတ္တ
တွေ ရှိပါတော့မလား။

အခန်း (၂၆)

လက်ထဲမှစာရွက်တွေကိုကိုင်ပြီး အခန်းဝမှာ ဝင်ရမလို
ထွက်ရမလိုဖြစ်နေသည်တွင်...

“ဝင်လာခဲ့ပါ”

ဟူသော ဖေဖေရဲ့အသံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမ ဘာမှ
မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဖေဖေရှိရာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။
သူမ ရောက်သွားတော့ ဖေဖေက ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုချကာ
သူမကိုလှမ်းကြည့်ပါသည်။ ဖေဖေက သူမလက်ထဲမှစာရွက်တွေ
ကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“သမီး ဖေဖေကိုပြောရောရှိလို့လား”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ချီတုံချီတုံနှင့်ပင် သူမလက်ထဲမှ စာရွက်များကို ဖေဖေထံလှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ထိုင်ပါ သမီး”

ဟုဆို၍ ဖေဖေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ထိုင်တော့ ဖေဖေက သူမပေးတဲ့စာရွက်ကို လှန်မကြည့်သေးပါဘဲ သူမကိုသေသေချာချာကြည့်ကာ...

“ဖေဖေအခုဖတ်နေတဲ့စာအုပ်က ဘာလဲသိလားသမီး”

“ဟင့်အင်း”

“နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာပါတဲ့”

သူမ နားမလည်ပါ။ ဖေဖေ ဘာကိုပြောနေသလဲပေါ့။

“ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်က ကြီးလေးပါတယ် သမီး”

ဟုဆိုကာ ဖေဖေက အဝေးသို့ငေးကြည့်နေပါသည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့ ဖေဖေဟာ ရွှေခြံရံရဲ့ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ ခေါင်းဆောင်က မှားယွင်းတဲ့ခံစားမှုမျိုး ရင်ထဲမှာ သယ်ဆောင်ထားမိရင် မှားတာတွေပဲ ဆက်တိုက်လုပ်ဖြစ်ပြီး မှား

ပြီးရင်း မှားနေတော့တာပဲ။ ဖေဖေ မှားခဲ့ပြီးပါပြီသမီး။ ဖေဖေ ဆက်မမှားချင်တော့ဘူး”

ခုချိန်ထိ ဖေဖေရဲ့စကားလုံးတွေကို သူမ နားမလည်သေးပါချေ။

“မိုးနတ်သားရဲ့စိတ်ကို ဖေဖေသိပါတယ်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်မွှေးလာခဲ့တဲ့လူပဲ။ ဖေဖေသိပါတယ်။ ဖေဖေတို့က မီးစာကုန်ရေခမ်းဆိုတဲ့အရွယ်ကို ရောက်နေပါပြီ သမီးရယ်။ ခင်မူန်ခလည်း သူ့အပြစ်နဲ့သူ ခံစားနေရပါပြီ။ ဒီလိုပါပဲ သမီး။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကိုရန်ငြိုးဖို့ နှိမ်နင်းစရာမလိုပါဘူး။ လောကရဲ့အလိုအလျောက် တရားစီရင်ရေးတွေက သူ့ဖာသာ သူ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ မိုးနတ်သားကြောင့် ခင်မူန်ခလည်း တော်တော်မာန်ကျနေခဲ့ပါပြီ”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ အံ့သြလွန်း၍ နားမလည်နိုင်ခြင်းကိုမူ မေးခွန်းမထုတ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

“လောကမှာ အမှန်တရားရှိပေမယ့်လည်း အဲဒီအမှန်တရားကို လစ်လျူရှုနေရတဲ့အဖြစ်တွေ အများကြီးပါ။ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမယ့်အမှန်တရားဆိုရင် ဖော်ထုတ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အချို့အမှန်

တရားတွေက နောက်ဆက်တွဲမကောင်းတတ်ကြပါဘူး။ မိုးနတ်
သားက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါသမီး။ လူကောင်းတစ်ယောက်
မို့လို့လည်း ခုလိုဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့”

“ဖေဖေ”

“သမီးယူလာတဲ့စာရွက်တွေကို ဖေဖေကြည့်စရာမလို
ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေသိပြီးသားမို့ပါ”

“ဖေဖေရယ်... ဒါနဲ့များ”

“အဲဒီစာရွက်တွေကို မိုးနတ်သားကိုယ်တိုင် သမီးကို
ပေးတာမဟုတ်လား”

“ရှင်!”

“မအံ့သြနဲ့ သမီး။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မိုးနတ်သားရဲ့အံ့ဆွဲ
ထဲမှာ တွေ့ဖူးခဲ့လို့ပါ။ ဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက ဖေဖေသိနေခဲ့ပါ
တယ်”

“ရှင်!”

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက ဖေဖေ သိနေ
ခဲ့တာပါ”

ဖေဖေကထပ်၍ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမ ပို၍အံ့သြ

သွားရပါသည်။

“သမီးတို့မေမေကို အားနာပါတယ်။ ဖေဖေသေသွား
ခဲ့ရင်တောင် မမီးမေနှစ်ယောက်နာချင်းဆိုသိမ့် ခဲယဉ်းလှပါတယ်။ သမီး
တို့ကိုလည်း အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်။
မိုးနတ်သားက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မိုးနတ်သားနဲ့ခင်မူနန်ခ
ကို ခွဲပြီးမြင်ပေးပါသမီး။ ဖြစ်ပြီးသမျှတွေကို ဘယ်လိုမှပြင်လို့မရ
တော့မယ့်အတူတူ ရှေ့ဆက်ပြီး အကောင်းဆုံးနေထိုင်ကြရုံပေါ့။
ဒါမှ အနာဂတ်လှမယ်လေ။ အတိတ်က ကောင်းကောင်းမနေခဲ့
လို့ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာ သမီးတို့ကို အပူဖြစ်စေရတာပါ။ ဖေဖေသမီး
တွေရဲ့ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်းရှိစေချင်တယ်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်း
က မလွယ်ကူပေမယ့် ကြိုးစားကြည့်ပါသမီးငယ်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်
မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နိုင်သလို ဒါကမှ ပင်မြင့်စံပန်းရဲ့ဂုဏ်ရည်နဲ့
ကိုက်ညီမယ်”

“ဖေဖေရယ်”

“မိုးနတ်သားက အားလုံးထဲမှာ သမီးငယ်ကို ထူးပြီး
ခင်တွယ်ရှာသူပါ။ ပြီးတော့ သဘောထားကြီးတဲ့ကလေးပါ။ ဒါ
ကြောင့် သူ ဒီလိုနေခဲ့တာပေါ့။ ပထမချည်းရနေတဲ့ကလေးက

ဘာကြောင့်မှ ဒီလိုဖြစ်ရာအကြောင်းမရှိဘူးလေ။ ဒီလောက်ဆို သမီးလည်း သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။

ဟုဆိုတော့ သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ ရက်လည်းရက်သွားရပါသည်။ သူမတို့ညီအစ်မကတော့ လက်စားချေဖို့ကိုသာ ချောင်းမြောင်းပြီး ပြိုင်ဘက်ကို အနိုင်တိုက်နေလိုက်ရတာ။ ခုတော့ သူမတို့ရဲ့ပြိုင်ဘက်က တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ဆန္ဒမရှိကြောင်း သိလိုက်ရ၍ တစ်ဖက်သတ်ရန်လိုနေခဲ့သည့် မိမိရဲ့အတွစ်တံကို မိမိကိုယ်တိုင် ရှက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မလှုပ်မယှက် ညှဉ်ခန်းထဲ၌ ဂူဂူကြီးထိုင်နေမိတော့...

“ကလင်! ကလင်!”

တယ်လီဖုန်းသံက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ကာ...

“ဟဲ့လို”

“လေပြည်လား”

“မမကြီး မိုးနတ်သားရဲ့ရာဇဝင်ကို ဖေဖေသိတယ်။

ပြီးတော့ မိုးနတ်သားလည်း သိတယ်”

“မမကြီးသိပါတယ် လေပြည်”

“ဟင်!”

“မိုးနတ်သားက သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းပါတယ် လေပြည်ရယ်။ ခု မိုးနတ်သားရော”

“သိဘူး”

“မမဖုန်းပြောချင်လို့ ခေါ်ပေးပါဦး”

“လေပြည် သူ့ကိုမခေါ်ချင်ဘူး”

“လေပြည်ရယ်၊ အမှန်တရားကို သိနေရင် လက်ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ အမုန်းစိတ်ဆိုတာ ပူလောင်လှပါတယ် ညီမလေးရယ်။ ကဲကဲ... ငါ့ညီမလေး စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ နားလိုက်တော့နော်”

ဟုဆိုကာ မမကြီးက ဖုန်းချသွားသဖြင့် သူမ ထရပ်ကာ သူမရဲ့အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်တွင် မိုးနတ်သားရဲ့အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်မိတော့ ထိုအခန်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာကြည့်ပြီး ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်နေပါ၏။ ဖေဖေနဲ့ မမကြီးပြောသလိုပဲ သူမစိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းချင်လှပါသည်။ သို့သော် မအေးချမ်းနိုင်ပါ။ ဖျာစုတ်နဲ့ပတ်ပြီး မြေချခဲ့ရသည့်မေဖေရဲ့ရှုပ်

အလောင်းကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ သူမရဲ့ရှင်သန်မှုက ဒေါ်ခင်မူနီခကို ခင်မူနီခကို လက်စားချေဖို့သက်သက် ရည်တည်ခဲ့ခြင်းမို့ သူမ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

သူမတို့မေမေအပေါ် ရက်စက်ခဲ့သည့်ဒေါ်ခင်မူနီခကို သူမ သေချာပေါက်ကို လက်စားချေရပါမည်။ ဒါမှ သူမမေမေ အပေါ် တာဝန်ကျေမည်ဖြစ်သလို အသက်ရှင်ခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ် လည်း ပြည့်စုံသွားနိုင်မည်လေ။ သူမ သေချာပေါက်ကို ဒေါ်ခင် မူနီခအား လက်စားချေရပါလိမ့်မည်။ မေမေပေးခဲ့တဲ့ သရက်ပင် ဥပမာလေးကို စံထားပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့အားထုတ်မှုတွေကို အလ ဟံသာအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဒေါ်ခင်မူနီခကို နိုင်ရပါမည်။ သူမရဲ့အသက်ရှင်သန်မှု က ဒါပဲမို့ သူမဖြစ်အောင်လုပ်ရပေလိမ့်မည်။ အခု သူမက ကြိုး မားတဲ့သရက်ပင်ဖြစ်နေပြီမို့ ပိုးမွှားကိုကြောက်စရာမလိုတော့ပါ ချေ။ ပိုးမွှားဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်မူနီခကို သူမလုံးဝမကြောက်ပါ။ ဒေါ် ခင်မူနီခကို သူမ တိုက်ခိုက်ရပေလိမ့်မည်။ ရန်သူကိုအနိုင်တိုက် နိုင်မှ အောင်လံလွှင့်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခုဖြစ်မှာမို့ သူမရင်ထဲ ပြင်ဆင် နေမိပါသည်။ ဒေါ်ခင်မူနီခကို အပြတ်နိုင်မယ်ဗျူဟာတစ်ခုပေါ့။

အခန်း (၂၇)

မနက်ခြောက်နာရီထိုးတော့ သူမက အိပ်ရာကနိုးပြီး မျက်နှာသစ် ငြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး မနက်စာပိုင်းသို့ လာခဲ့သည်တွင် ဖေဖေနဲ့ဒေါ်ခင်မူနီခမှလွဲ၍ မိုးနတ်သားကိုမတွေ့ရချေ။

“ဖေဖေ နေကောင်းတယ်နော်”

ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်တော့ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။

“ဘရာ”

ဟုဆိုကာ မောင်နိုင်က မနက်စာပိုင်းသို့ ရောက်လာချိန် မှာတော့ ဖေဖေက သူမကိုကြည့်နေရာမှ ဦးနိုင်ကိုပြန်ကြည့်ပါ သည်။

၂၉၀ မယ်ခိုင်

“စာပါ ဆရာ”

“စာ!”

“အစ်ကိုလေးအခန်းထဲက ရတာပါ။ အစ်ကိုလေး မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ!”

ထိုအသံကျယ်ကြီးမှာ ဒေါ်ခင်မူန်ခပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဦးနေလရဲ့မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲက ဘာမှမတွေ့ရပေမယ့် လေပြည်ပိုးသက်ရဲ့မျက်နှာမှာတော့ အပြောင်းအလဲအချို့ကိုတွေ့ရပြီး ဒေါ်ခင်မူန်ခမှာတော့ ခြောက်ခြားတဲ့ပုံရိပ်တွေကို အထင်းသားတွေ့မြင်နေရပါသည်။

ဦးနေလက မောင်နိုင်ထံမှစာကို လှမ်းယူကာ ဖြန့်လိုက်သည်တွင်...

“ဖေဖေ

သားရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မမလေးနဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့စကားတွေကို သားကြားနာခဲ့ရပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။ သားက ဖေဖေသားမဟုတ်မှန်းသိရုံနဲ့ သားကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ ဖေဖေနဲ့သားအဖဖြစ်ရတဲ့အတွက် သားဂုဏ်ယူနေမှာပါ။ သားမှာ မျက်နှာဆယ်စုံပါခဲ့ရင်တောင် ဖေဖေကို ပြောရမှာမရှိပါဘူး။ ဖေဖေကိုအားနာပါတယ်။ မမကြီးနဲ့မမလေးတို့လည်း အားနာတယ်။ မေမေကိုခွင့်လွှတ်နိုင်လွန်းတဲ့ ဖေဖေရဲ့စိတ်ကိုလည်း လေးစားပါတယ်။ ဖေဖေလိုလူမျိုးဖြစ်အောင် သားကြိုးစားနေထိုင်ပါ့မယ်။

ဖေဖေကိုရိုသေစွာကန်တော့ခဲ့ပါတယ်....

မိုးနတ်သား

ဟူသောစာကိုဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဦးနေလက မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ကြာရှည်စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ခင်မူန်ခမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးနေလရဲ့လက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူကာ ဖတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ကိုကြီး... ခင်လေး... လေ”

သူမက တစ်ခုခုပြောဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် ဦးနေလက လက်ကာပြလာပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ့်ကို ခုချိန်မှာ ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ကိုယ်သိပြီးသား
မို့ နားအေးအေးနေချင်တယ်”

“ကိုကြီး”

“ကိုယ့်ရဲ့မှားနေတဲ့အတွေးအခေါ်တွေကိုသာ အချိန်မီ
ပြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

ဟုဆိုပြီး မောင်နိုင်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ...

“မိုးနတ်သားကိုရှာပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဟုအမိန့်ချကာ မနက်စာပိုင်းမှ ထထွက်သွားသဖြင့် ဒေါ်
ခင်မူနီခကပါ ဖေဖေနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွား၍ မနက်စာပိုင်း
တွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမ ထိုစာခေါက်ကိုယူ၍ ဖတ်လိုက်ပါသည်။

စာဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ သူမကြာရှည်စွာ ငြိမ်သက်ပြီး
စဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် ချက်ချင်းထရစ်ကာ ဂိုဒေါင်ထဲ
မှ မောင်ဗမာစက်ဘီးလေးကို ဆွဲထုတ်ကာ အားနှင့်နင်းလိုက်ပါ
တော့သည်။

သူမတွေးတာမလွဲဘူးဆိုလျှင်တော့ မိုးနတ်သားက ဒီ
မြို့ထဲက မထွက်ခွာခင်မှာ သူမမေမေကိုနှုတ်ဆက်သွားဦးမည်

ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမရဲ့စက်ဘီးလေး ဦးတည်ရာမှာ မြို့ပြင်
ရှိ မေမေရှိရာနေရာသို့ဖြစ်ပါသည်။

သူမ ထိုနေရာသို့ရောက်သွားချိန်တွင် အရာအားလုံးမှာ
ပကတိတိတိဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ထိတ်သွားပါသည်။ တကယ်ပဲ မိုးနတ်သား
ထွက်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“မိုးနတ်သား”

သူမက ဘယ်သူမှမရှိဘူးထင်ပြီး အော်လိုက်ချိန်မှာတော့
တစ်စုံတစ်ယောက်က သရက်ပင်ကြီးနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
ပါသည်။

“မမလေး”

ထိုအသံကြောင့် သူမရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလိုက်
ရပါသည်။ ထိုခံစားချက်ကြီးက ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ သူမဘဝတွင်
ပထမဦးဆုံးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

“မမလေး ကျွန်တော့်ကိုရှာနေတာလား”

ပြီးမယောင်မျက်နှာလေးနှင့် မိုးနတ်သားက ဆိုလာချိန်

မှာတော့ သူမကိုယ်သူမ မသိလိုက်သေးခင်မှာပင် မျက်ရည်တစ်
ပေါက်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာခဲ့ရပါသည်။

“မမလေး”

ဒါကိုမြင်သွားတဲ့မိုးနတ်သားမှာ မှတ်တက်စွာပင် အံ့သြ
နေရပါသည်။

“နင်က အားလုံးကိုရှောင်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပေါ့
လေ။ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုနေသော သူမရဲ့အသံက အက်ရှရှလေး ခံရာခဲ
ဆစ်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ပြဿနာတွေကို စခဲ့ပြီး ဘာကြောင့်ရှောင်ပုန်းချင်ရ
တာလဲ။ နင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“မမလေးရယ်”

“ငါ့မေမေအတွက် နင့်အမေကို ငါကျိန်းသေပေါက်
လက်စားချေရမယ်။ နင့်ကို ငါကျိန်းသေပေါက် နှိပ်စက်ရဦးမယ်”

“မမလေးရယ်”

သူမ အနိုင်လိုချင်ပါသည်။ အလံဖြူပြနေတာတောင်
နိုင်ကြောင်းသက်သေထူချင်နေတာက ပင်မြင့်စံကေရီတစ်ပါးရဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာန်လေလား။

“နင့်ကြောင့် ငါ့အစ်မ ပါးရိုက်ခံရဖူးတယ်။ လောကမှာ
နင်ပေါ်ထွက်လာလို့ ငါတို့တွေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရဖူးတယ်။
နင်ပေါ်ထွက်လာလို့ ငါတို့ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။
နင်ထွက်ပေါ်လာလို့ ဖေဖေက ငါတို့ကိုပစ်ပယ်ခဲ့တာ။ အားလုံး
နင်ထွက်ပေါ်လာလို့ချည်းပဲ မိုးနတ်သား။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစား
ခဲ့ရတယ်။ နာကျင်ခံစားနေရတယ်။ အဲဒါ နင့်ကြောင့်ပါ။ နင်
တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ နင်ကျိန်းသေပေါက် တာဝန်ယူရမယ်။ ဘာ
ကြောင့်ထွက်ပြေးချင်ရတာလဲ။ နင့်ကို ငါထွက်ပြေးခွင့်မပြုနိုင်
ဘူး”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ ကိုင်ထားသောအိတ်က လက်ထဲမှ
လွတ်ကျသွားရပါသည်။ မမလေးကို သူမမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်
နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းကိုသွားခွင့်မပြုဘူး မိုးနတ်သား။ မင်းသွားရင် ရွှေ
ခြံရံက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါတို့က ပညာသင်နေကြတာ။ ရွှေ
ခြံရံက မင်းမရှိတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှမျက်ရည်တို့က

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြုတ်ကျလာရပါသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကောင်၊ ငတုံးကောင်။ ငါတို့ကို ကျေနပ်ဝင့်ကြားစေချင်လို့ စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်းမဖြေခဲ့တာ၊ ဟုတ်လား။ အရှုံးလိုလူ၊ နှင်က အဲဒီလိုလုပ်ရင် ငါတို့ညှိအစ်မက ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ နှင် ငါတို့ကိုအရှုံးလုပ်နေတာ။ ငါတို့က အရှုံးလို အမုန်းတွေပွားပြီး တစ်ဖက်သတ်ပြိုင်နေခဲ့ရတာ။ ငါတို့ကို နှင်အရှုံးလုပ်နေတာ ငတုံးကောင်ရဲ့။ ငါတို့က နှင်ကိုနိုင်ချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ ငတုံးရဲ့”

ဟုဆိုလည်းဆိုကာ ငိုချစ်လိုက်တော့ သူမကိုယ်လေးမှာ ရင်ခွင်ကျယ်တစ်ခုထိသို့ ရောက်သွားခဲ့ရပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် မမလေးရယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီလိုမတွေးခဲ့မိဘူး”

“ငတုံးကောင်... မင်းက အဲဒီလိုလုပ်တော့ ငါက ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ မေမေ့ကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်ပေးရမှာလဲ။ မင်းပြောကြည့်စမ်း အရှုံးရဲ့”

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ မင်းကျိန်းသေပေါက် လုပ်ပေး”

မယ်။ ရွှေခြံရံကိုပြန်ပြီး ငါတို့အတွက် အလုပ်လုပ်ပါ”

“ဗျာ!”

သူ အံ့သြသွားပါသည်။ သူလုံးဝမျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့ စကားလုံးမို့ပါ။

“ရွှေခြံရံရဲ့စီးပွားရေး နှစ်ဆတိုးအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

“မမလေး”

သူ့နား သူမယုံနိုင်ပါတော့ချေ။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါအကောင်းဆုံး လက်စားချေနည်းပဲ။ နှင်ကို ငါ့ဘေးမှာထားပြီး ကျွန်တစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံး ခိုင်းစားပစ်ရမယ်။ မင်းကို မနားမနေခိုင်းရမယ်။ မင်းတစ်သက်လုံး ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးပြုစုရမယ်။ ဒါအကောင်းဆုံးလက်စားချေနည်းပဲ”

ဟုဆိုနေသော မမလေးရဲ့မျက်ဝန်းစစ်မှ မျက်ရည်တို့ကို သူက လက်မလေးနှင့်သုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းလိုဘာမှမဟုတ်တဲ့ အရည်အချင်းလေးနဲ့ ငါ့ဘေးမှာနေလို့မရဘူး၊ မထိုက်တန်ဘူး၊ ငါက ကောလိပ်ကျောင်းသူ၊ နှင်က ဘာမဟုတ်တဲ့သူ၊ အစေခံဆိုရင်တော့မိမ့် မင်းမှာ

ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ဂုဏ်ရည်ရှိရဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်ကြိုးစားပွဲမယ် မမလေး၊ မမလေးရဲ့အနားမှာ နေခွင့်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်ဆိုလည်း ရပါတယ်။ အစေခံလို့သဘောထားရင်လည်း ရပါတယ်။ မေမေ့ဆီက ရစရာရှိတဲ့အကြွေးမှန်သမျှ ကျွန်တော့်ဆီက ယူပါ။ ကျွန်တော်ကျေကျေပွန်ပွန် တစ်နေ့နည်းနည်းချင်းနဲ့ မကျေမချင်း ရာသက်ပန်ဆပ်သွားပါ့မယ်။ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“ကျိန်းသေဆပ်ရမှာပေါ့၊ အကြွေးတွေ မကျေမချင်းမင်း ဘယ်မှမသွားရဘူး။ သေလည်း မသေရဘူး။ နေမကောင်းလည်းမဖြစ်ရဘူး။ မင်းကိုအလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ လစာပေးမှာပါ”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် မမလေးရဲ့အပြုံးတစ်ပွင့် ရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ပြည့်စုံပါပြီ”

ဟု မိုးနတ်သားက ဆိုလိုက်တော့ မျက်ဝန်းထက်မှာ မျက်ရည်မှန်လက်ကျန်တွေနဲ့ လေပြည်မိုးသက်မှာ မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ ပြုံးမိသွားပါသည်။

မေမေရယ်...
ကျေနပ်လိုက်ပါတော့...

ဒေါ်ခင်မှန်ခရဲလက်နက်ကို သမီး ထိန်းချုပ်တော့မှာမို့ မေမေကျေနပ်လိုက်ပါတော့နော်။

ဟု သူမရင်ထဲ တီးတိုးလေး ပြောမိသွားခဲ့ပါသည်။

သူမရဲရင့်ထဲကတော့ ကောင်းသံအချို့ကို ကောင်းကင်က ပုံရိပ်တစ်ခုက ကြားနေလိမ့်မည်ဟု သူမ ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ....

မယ်နိုင်